



## HAKİKAT'te Bu Ay:

---

### TAKDİM

---

### **BAŞYAZI**

“PARÇALANIP AYRILIĞA DÜŞENLER GİBİ OLMAYIN!” (Â-i imrân: 105)

“Müminler Ancak Kardeşirler. Öyleyse Kardeşlerinizin Arasını Düzeltin ve Allah'tan Korkun ki, Size Merhamet Edilsin.” (Hucurât: 10)

“Ruhum Kudret Elinde Bulunan Allah'a Yemin Ederim ki, İman Etmedikçe Cennete Giremezsiniz. Birbirinizi Sevmedikçe de Hakkıyla İman Etmiş Olamazsınız.” (Hadis-i şerif, Müslim)

“Bir Mümin Diğer Bir Mümin İçin Birbirine Kenetlenen Tuğlalar Gibidir. Birbirinden Kuvvet Alır.” (Hadis-i şerif, Münavî)

[Fitne, Fesad ve Bölücülük Memleketimizi Sardı](#)

[İslâm Dini Birliği Emreder](#)

[Birlik ve Beraberlik İslâm'ın Meyvesi Hazret-i Allah'ın Nimetidir](#)

[Küffarı Hoş Görenler Bölücülere ve Dış Düşmana Zemin Hazırlıyorlar](#)

[Müslümanlar Yekvücut Olmalıdırlar](#)

[İslâm Nuru Gönülleri Kaynaştırmış, Görülmemiş Bir Medeniyet İnkışaf Etmıştır](#)

[Saâdet Fırkası](#)

/ İsmail Yavuz

---

### **İNSAN SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ - 4**

### Zühd

---

### **HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM**



### [İmana Karşı, Küfür Taktikleri](#)

"Kâfirler dediler ki: Bu Kur'an'ı dinlemeyin! Okunurken gürültü patırtı yapın! Belki üstünlük sağlar onu bastırarsınız." (Fussilet: 26)

## EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (77)

["Zeyneddîn el-Hâfi -Kuddise Sırruh-"](#)



## MEKTUBAT

[Seyyidü'l-İstiğfâr Tercümesi\(85. Mektup\)](#) / Muhammed Es'ad Erbili -Kuddise Sırruh-

## SÖZLER VE NOTLAR-28

[Uğurlu Kimse, Uğursuz Kimse](#) / Mehmed Ali Körpe

Allah-u Teâlâ'nın; nurunun, rahmetinin, bereketinin indiği kimse uğurludur. Lütuf, rahmet ve bereketini indirmedeği kimse uğursuzdur. Onun işinde nirsuzluk olur, onun işinde bereket olmaz.



## Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (12)



[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbi -Kuddise Sırruh- \(1\)](#)

Allah bizi, hidâyet yoluna kendisiyle hidâyet ettiklerinden kılın ve onu da, onun üzerinde yürümeye ve O'nun hidâyetine erdirmeye muvaffak eylesin!

## NE İDİK, NE OLDUK!

[OSMANLI İMPARATORLUĞU-18](#)

II. Mahmud tahta geçtiğinde, devlet tam bir karışıklık ve anarşi ortamı içindeydi. Tedbirler alınamıyor ve kayıtsız kalınıyordu. Anadolu ve Rumeli isyankar zorbalara elinde idi. Halep ihtilal içinde, Bağdat bağımsızlık davasında idi, Vehhabiler de Mekke ve Medine'yi ele geçirmişlerdi. Mısır'da ise Mehmed Ali Paşa son derece güç ve kuvvet kazanmıştı. Anadolu'da bağımsızlık taraftarı hanedanlar türemişti.



## GÜNDEM

## [Ülkeyi Karıştıran “Derin El” Kimin Eli? / Uğur Kara](#)

Binaenaleyh memleketi karıştıranlar içimizde değil, dışarıda aranmalıdır. Bu karışıklığa alet olanlar olabilir. Ancak perdenin arkasında çubukları kim tutuyor iyi bakmak lazım. Perdenin arkasına projektör tutmak lazım.

## Şiir

[Safahat'tan](#) / Mehmed Akif Ersoy

**Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;  
Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.**

## TARİHTEN SAYFALAR



[Dinin Bekâsı ve Vatanın Muhâfazası, Osmanlı Pâdişahları'nın Yegâne Hedefiydi!..](#) / Hakan Yılmaz

Çelebi Sultan Mehmed Hân Timur vak'asından sonra, Amasya'da bulunurken bir gün yanına sohbet arkadaşı Molla Ali'yi dâvet etti ve küffârın Osmanlı topraklarına göz dikmesinden duyduğu endişeyi dile getirip; "**Molla Pîr Ali! Vâki' olan hâdiseden ibret aldın mı? Babam Sultan Yıldırım Hân kimi zamân ma'siyetle meşgûl olduğu için başına bu belâ nâzil (ve) her birimiz bir diyâra vâsıl olup, karındaşum Mûsâ Çelebî 'Îsâ Çelebî'yi katl idüp Bursa'da tahta oturdu, birâderüm Süleymân Çelebî dahî Edrene'de taht-ı saltanâtı mekân tutup, küffâr bizden korkar iken biz 'âleme mashara olduk. Bu gayret beni tamâm etdi! Gel senüñ ile tâc-u tahtı terk idelüm, Hacc-ı şerîf'e gidelüm!**" diyerek, gözlerinden gayr-i ihtiyârî bir kaç damla yaş süzülde.

[En Değerli Hazinemiz: “Ömrümüz”](#) / Fatma Hazar

[Sınava Hazırlanan Çocuklarımıza Nasıl Destek Olabiliriz?](#) / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

### **Bismillahirrahmanirrahim**

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

İslâm dini gönüllere huzur, kalplere şifadır. Gönüllerdeki fitne ve fesadı yok eder, insanları kardeş yapar. Zira Allah-u Teâlâ fitne ve fesadı sevmez. Bunun en büyük delili Resulullah Aleyhisselâm'ın gönderildiği asır ve toplumda çok kısa zamanda yaşanan muazzam inkişaftır.

Bugünkü fitne ve fesadın en büyük ilacı yine Resulullah Aleyhisselâm'ın nuruna tabi olmak, İslâm'ın kardeşlik dairesinde hemhal olmaktır. İrkçilik ve bölücülük fitnesi içerisinde yakıp, yıkıp, öldürenler Allah-u Teâlâ'nın indinde çok büyük bir suç işlemişlerdir. Hem İslâm'a hem de vatana ihanetin cezası çok büyüktür. Hem dünyada hem de ahirette...

**“Hem sizden hem de kendi topluluklarından emin olmak isteyen başkalarını da bulacaksınız. Bunlar her ne zaman fitneye götürülseler, fitnenin içine başaşağı atılırlar. Eğer onlar sizden uzak durmazlar, sulh işini size bırakıp ellerini çekmezlerse, onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte öylelerine karşı size apaçık yetki verdik.”** (Nisâ: 91)

Düşmanlarımız boş durmuyor. Bu milletin kardeşlik, uhuvvet duygularını köreltmeye, bölüp, parçalayıp yutmaya gayret ediyor. Asla fırsat vermeyelim. Silah ile bu vatani zaptedemeyenler, içeriden yıkmaya çalışıyor. Aman uyanık olalım!

Birlik içinde, dirlik içinde olalım. İslâm kardeşliğinin her şeyin fevkinde ve üstünde olduğunu asla unutmayalım. Dinimizin ve vatanımızın düşmanlarının oyununa gelmeyelim. Bu oyunu daha evvel tarihte oynayanlar yine sahneye koymaya çalışıyorlar.

**“Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar.”** (Bakara: 120)

**“Onlar düşmandırlar, onun için (kendilerine emniyet etme) onlardan sakın. Allah kahretsin onları!”** (Münâfikun: 4)

Küffar sinsice zehrini zerkediyor. Bazı aymazlar ise küffarla işbirliği yapmakta bir beis görmüyor. Küffarın vatandaşı olmuş, oradan beslenir ama gelip vatanımıza sahip çıkıyor görünür. Bu mu müslüman? Memleketimizi bu küffarın ajanlarına mı teslim edeceğiz? Küffarın müslüman memleketlerine nüfuz etmesine yardım mı edeceğiz? Asla! Zaten yüzyıllardır bu necip milletle uğraşıyorlar. Allah'ımız muhafaza etsin.

İslâm milletinin bugünkü âkıbetinden kurtulması, tekrar eski şevketine kavuşabilmesi Hazret-i Allah'ın emir ve yasaklarına boyun eğip, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Sünnet-i seniyye'sine sımsıkı sarılmakla mümkün olacaktır.

Çünkü devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan...

Müslümanların fırkalara ayrılması, senlik-benlik yüzünden ihtilâf ve tefrikaya düşmeleri, İslâm'ın özüne ve izzetine, şevket ve satvetine hanel getirdiği, kardeşlik bağlarını kopardığı, güçlerini parçalayıp zayıf düşürdüğü için şiddetle yasaklanmıştır.

Allah-u Teâlâ'nın apaçık emirleri karşısında bir müslümanın, bölücülükten şiddetle kaçınması lâzımdır. Tefrikanın, bölücülüğün İslâm'da yeri yoktur.

Âyet-i kerime'de:

**“Dine bağlı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin.”** buyruluyor. (Şûrâ: 13)

İslâm âlemine bakıldığında, müslümanların fırkalara ayrıldığı, senlik-benlik kavgası, liderlik-önderlik dâvâsı, makam, nam ve menfaat kaygısı ile ihtilâf ve tefrikaya düştükleri acı bir gerçektir.

Halbuki Allah-u Teâlâ müminlerin birleşmelerini emir buyururken, ayrılık yapanlarla tefrika çıkaranları ağır bir dille tehdit ediyor ve Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

**“Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır.”** (Âl-i imrân: 105)

Zâlimler guruhundan olmamamız için Hazret-i Allah'ta birleşmemiz, yekvücut halinde olmamız icab ediyor.

Müslümanların, Allah ve Resul'ünde birleşmesi en büyük arzumuzdur.

Zira Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

**“Fırka fırka olup dinlerini parça parça edenlerle senin hiçbir bir ilgin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır. Sonra O, yaptıklarını kendilerine haber verecektir.”** (En'âm: 159)

Bütün gayemiz iman kurtarmaktır. Hiç kimseye buğzumuz, adâvetimiz yoktur. Fakat imansızlığa da rızâmız yoktur.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

---

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**“PARÇALANIP AYRILIĞA DÜŞENLER GİBİ OLMAYIN!”**  
(Âl-i imrân: 105)

**“Müminler Ancak Kardeşirler. Öyleyse Kardeşlerinizin Arasını Düzeltin ve Allah'tan Korkun ki, Size Merhamet Edilsin.”**  
(Hucurât: 10)

**“Ruhum Kudret Elinde Bulunan Allah'a Yemin Ederim ki, İman Etmedikçe Cennete Giremezsiniz. Birbirinizi Sevmedikçe de Hakkıyla İman Etmiş Olamazsınız.”**  
(Hadis-i şerif, Müslim)

**“Bir Mümin Diğer Bir Mümin İçin Birbirine Kenetlenen Tuğlalar Gibidir. Birbirinden Kuvvet Alır.”**  
(Hadis-i şerif, Münavî)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz'den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

**“Allah'ın öyle kulları vardır ki, ne peygamber ne de şehid olmadıkları**

**halde, peygamberler ve şehidler o kimselerin Allah indindeki derecelerine gıpta edecekler. Bunlar, aralarında ne akrabalık ne de mal menfaati olmadığı halde, birbirlerini sırf Allah rızası için seven kimselerdir.**

**And olsun ki, kıyamet gününde bunların yüzleri nûr saçacak, bütün vücutları da nur içinde olacak. Herkes korktuğu zaman onlar korku yüzü görmeyecek, herkes kederlendiği vakit onların gönlüne hüzn girmeyecek.” (Ebu Dâvud)**

### **Fitne, Fesad ve Bölücülük Memleketimizi Sardı:**

Allah-u Teâlâ birliği-beraberliği emrettiği, müslümanların kardeş olduğunu beyan buyurduğu halde dinde bölücülük, vatanı bölücülük, kavmiyetçilik fitneleri ortalığı sardı. Bu fitne ve bölücülükler memleketimize çok büyük zararlar veriyor, küffarın ekmeğine yağ sürüyor.

**“Allah’a ve Resul’üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider.” (Enfâl: 46)**

Küffar sinsice zehrini zerkediyor. Bazı aymazlar ise küffarla işbirliği yapmakta bir beis görmüyor. Küffarın vatandaşı olmuş, oradan beslenir ama gelip vatanımıza sahip çıkıyor görünür. Bu mu müslüman? Memleketimizi bu küffarın ajanlarına mı teslim edeceğiz? Küffarın müslüman memleketlerine nüfuz etmesine yardım mı edeceğiz? Asla! Zaten yüzyıllardır bu necip milletle uğraşıyorlar. Allah’ımız muhafaza etsin.

### **İslâm Dini Birliği Emreder:**

Kur’an-ı kerim’de müslümanların birlik ve tesanüd içinde olmalarını, parçalanıp ayrılığa düşmemelerini emreden; ayrılığın ve ayrılık yapanların İslâm’a ve müslümanlara büyük zararlar verdiğini beyan eden birçok Âyet-i kerime’ler mevcuttur:

**“Ey iman edenler! Allah’tan nasıl korkmak lâzımsa öylece korkun. Sakın siz müslüman olmaktan başka bir sıfatla can vermeyin.**

**Hepiniz topluca sımsıkı Allah’ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın.**

**Hani siz birbirinize düşman idiniz. Allah gönüllerinizi birleştirmiş ve O’nun nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz.**

**Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken, oradan da sizi O kurtarmıştı.**

**İşte Allah, doğru yolu bulasınız diye size âyetlerini böyle açıklıyor.” (Â-i imrân: 102-103)**

Bu Âyet-i kerime’ler Ashâb-ı kiram’ın câhiliye devrindeki durumları ile, iman şerefiyle müşerref olduktan sonra kazanmış oldukları saâdeti beyan buyurmaktadır. Bu büyük nimet kıyamete kadar, kendisini Allah’ın dinine teslim eden her müslüman için de aynıdır. Gerçekten de bu nimet, hatırlanması ve şükredilmesi gereken büyük bir nimettir.

İmanla, basiretle tetkik edildiği zaman görülecektir ki bu husus çok mühimdir ve her müslümanın imanını koruması için bu durumu daima göz önünde bulundurması gerekmektedir.

İslâm dini kardeşlik dinidir. Birlik, beraberlik, kardeşlik, huzur ve medeniyetin temelidir. Bugün yaşanan ayrılıklar, terör ve fitnelere İslâm dininden uzaklaşmamızdan, dinde ve vatanında bölücülük yapılmasından kaynaklanmaktadır.

**“Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm’ın sulh ve selâmetine girin. Şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır.”** (Bakara: 208)

İslâm dini gönüllere huzur, kalplere şifadır. Gönüllerdeki fitne ve fesadı yok eder, insanları kardeş yapar. Zira Allah-u Teâlâ fitne ve fesadı sevmez. Bunun en büyük delili Resulullah Aleyhisselâm’ın gönderildiği asır ve toplumda çok kısa zamanda yaşanan muazzam inkişaftır.

Öyle bir inkişaf ki; nur kaynağı Muhammedî güneş, karanlık ufukları aydınlattı, hayata gençlik getirdi. Bıçak bıçağa gelmiş, birbirlerinin kanına susamış, vahşî hayvanlar gibi dağılmış, kabileler halinde ilkel bir hayat yaşayan Araplar, birleşip tek bir vücut haline geldiler. İman şerefi ile müşerref, Kur’an nûru ile münevver oldular. Cahili âlim oldu, harpçisi sulhsever oldu. Fitne fesad deryasında yüzenler salâha erdi. Müfsidler muslih, bozguncular ıslah oldu. Yol kesenler yol gösterici oldu. Kin ve düşmanlıkları sevgi ve dostluğa, bedevîlikleri medenîliğe inkılâb etti. Öyle bir medeniyet ki, bütün bir dünyaya, günümüz insanlığına ışık tutan bir medeniyet!... Medeniyet yüzü görmemiş, devlet nedir, düzen nedir yaşamamış bir toplum kısa zamanda koskaca bir medeniyet haline geldi.

Bu inkılap Resulullah Aleyhisselâm’ın çok aşikâr bir mucizesi, İslâm’ın mükemmelliğinin büyük bir delilidir.

**“Onların gönüllerini birleştiren Allah’tır. Eğer sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin. Fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O Aziz’dir, hüküm ve hikmet sahibidir.”** (Enfâl: 63)

Bugünkü fitne ve fesadın en büyük ilacı yine Resulullah Aleyhisselâm’ın nuruna tabi olmak, İslâm’ın kardeşlik dairesinde hemhal olmaktır. İrkçılık ve bölücülük fitnesi içerisinde yakıp, yıkıp, öldürenler Allah-u Teâlâ’nın indinde çok büyük bir suç işlemişlerdir. Hem İslâm’a hem de vatana ihanetin cezası çok büyüktür. Hem dünyada hem de ahirette...

**“Hem sizden hem de kendi topluluklarından emin olmak isteyen başkalarını da bulacaksınız. Bunlar her ne zaman fitneye götürülseler, fitnenin içine başsağı atılırlar. Eğer onlar sizden uzak durmazlar, sulh işini size bırakıp ellerini çekmezlerse, onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün. İşte öylelerine karşı size apaçık yetki verdik.”** (Nisâ: 91)

## **Birlik ve Beraberlik İslâm’ın Meyvesi**

### **Hazret-i Allah’ın Nimetidir:**

Kavmiyetçilik ve kabilecilik fitnesi bütün bir Arabistan’ı işgal etmiş olduğu gibi, Medineli Evs ve Hazreç kabileleri de birbirine hasım durumda idi. Bu iki kabile arasında câhiliye devrinde birçok savaşlar yapılmış ve kötülüğü devam ettiren işler meydana gelmişti. Resulullah Aleyhisselâm’ın teğrifi ve İslâm dini’nin nuru ile Allah-u Teâlâ bütün bunları lütuf ve keremi ile kaldırmış, yerini huzur ve sükûn almıştı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz, Kudüs halkına verdiği emannamenin hutbesinde Hazret-i Allah’ın bu nimetini ikrar ederek şükürünü şöyle dile getirmişti:

**“Hamd olsun O Allah’a ki, bizi İslâm dini ile aziz etti. İman ile şereflendirdi. Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- hürmetine bizi rahmetine nâil kıldı. Dalâletten kurtardı. Dağınık iken onun sayesinde bir araya getirdi. Kalplerimizi birbirine ısındırdı. Düşmanlarımıza karşı muzaffer kıldı. Memleketler ihsan etti. Bizi seven kardeşler hâline getirdi.**

***Ey Allah'ın kulları! Bu nimetlerden dolayı Allah'a hamd ve senâ ediniz.***” (Başbakanlık Osmanlı Arşivi, K. D., “Kamâme Defteri”, nr.:8)

İşte bu ilâhî lütfu idrak edenler böyle söylemişler ve bununla övünmüşlerdir. Bu bir şükürdür.

•

**“Siz beşeriyet için meydana çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız ve Allah'a inanırsınız.”** (Âl-i imrân: 110)

Bu şerefe nâil olmak mı hayırlıdır, yoksa dini dünyaya satıp ebedî hüsrana uğramak mı hayırlıdır?

İşte biz bu Âyet-i kerime'ye inandık, iman ettik ve bu yolda bulunmaya gayret ediyoruz.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyurur:

**“İçinizden, insanları hayra çağırarak, iyiliği emredecek, kötülükten alıkoyacak bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.”** (Âl-i imrân: 104)

Allah-u Teâlâ bunlardan râzı olmuştur. Ebedî saâdetine nâil ve dahil ettiği kimselerin de yalnız bunlar olduğunu bize bildiriyor.

Böyle bir saâdet-i ilâhî'ye nail olmak mı daha hayırlıdır, yoksa esfel-i sâfilinde bulunmak mı?

## **Küffarı Hoş Görenler**

### **Bölücülere ve Dış Düşmana**

#### **Zemin Hazırlıyorlar:**

Gerek tertip edilen “Küfrü Hoş Görü Toplantıları”, gerekse AB adı altında yapılanlar, küffarın memleketimizde dilediği gibi at koşturmasına zemin hazırladığı gibi; halkımızın zihninde de kararsızlık husule getirmektedir. Verilen tavizler içeride huzursuzluğa, asayişsizliğe sebep oldu. Hırsızlık, arsızlık, gasp, soygun, cinayet, terör, fuhuş, kumar, uyuşturucu aldı başını gidiyor, önü alınamıyor. İnsanî ve ahlâkî bir çöküntü yaşanıyor.

Halkımıza küffarı hoş gösterenler, “Küffarı dinlemeyin, ayrılık yapmayın, biz birbimizle birlik olalım.” deme hakkına sahip değildir. Bilakis bu hareketleri bu bölücülükler fırsat vermiş, küffarın zehrini akıtmasına zemin hazırlamıştır.

Defaatle dergilerimizde neşrettik. Birlik müslümanlar arasında olur. Küffar birliği diye tutturanlar, küffarın oyununa alet olup zokayı yutanlar bu yaşananların müsebbiblerindedir. Fitne ehli, bölücü terör bu rahatlıktan, bu basiretsizlikten fırsat bulmaktadır.

Düşmanlarımız boş durmuyor. Bu milletin kardeşlik, uhuvvet duygularını köreltmeye, bölüp, parçalayıp yutmaya gayret ediyor. Asla fırsat vermeyelim. Silah ile bu vatani zaptedemeyenler, içeriden yıkmaya çalışıyor. Aman uyanık olalım!

Birlik içinde, dirlik içinde olalım. İslâm kardeşliğinin her şeyin fevkinde ve üstünde olduğunu asla unutmayalım. Dinimizin ve vatanımızın düşmanlarının oyununa gelmeyelim. Bu oyunu daha evvel tarihte oynayanlar yine sahneye koymaya çalışıyorlar.

**“Sen onların dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne de hıristiyanlar aslâ senden hoşnut olmazlar.”** (Bakara: 120)



**“Onlar düşmandırlar, onun için (kendilerine emniyet etme) onlardan sakın. Allah kahretsin onları!”** (Münâfikun: 4)

**“İçlerinden pek azı hariç, onlardan daima hâinlik görürsün.”** (Mâide: 13)

**“Onlar yeryüzünde durmadan fesat çıkarmaya koşarlar.”** (Mâide: 64)

### **Müslümanlar Yekvücut Olmalıdırlar:**

İslâm dini kardeşlik dinidir. Bize Hakk'tan bir nûr gelmiştir. Bu nûr Kur'an-ı kerim'dir. Bize kardeşliği, tesanüdü emreder:

**“Müminler ancak kardeşler.”** (Hucurât: 10)

**“İyilik ve takvâ üzerine yardımlaşınız, kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız.”** (Mâide: 2)

O halde Allah-u Teâlâ muhakkak iyilikte birleşmeyi emir buyururken; bizim Allah ve Resul'ünde birleşmemiz mi daha hayırlıdır, yoksa paramparça olmamız mı? *“Elbette birliktir.”* diyeceksiniz.

O hâlde sizi Allah ve Resul'üne dâvet ediyoruz. İç ve dış düşmanlarımıza karşı koyabilmemiz için.

Zira devlet ittifaktan, devletsizlik ise nifaktan doğar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

**“Bir mümin diğer mümin kardeşi için birbirine kenetlenen tuğlalar gibidir, birbirinden kuvvet alır.”** buyuruyorlar. (Münâvî)

Müslümanlar ana-baba bir kardeş gibidirler. Aralarındaki kardeşlik ebedî olup, âhirette de devam eder. Şu halde kardeşlik icraatını yapmamız lâzımdır. Mümin kardeşlerini Allah için seven, onların dertleri ile dertlenen kimselerden Allah râzı olur. Onlara akla-hayale gelmeyen dereceler verir.

Kardeşlik dini deyip isimde kalırsa mânâsına nüfuz etmemiş oluruz. Bu ayrılıklar nefsimizin hamlığından, tekâmül edememişimizden, ihlâsa varamadığımızdan ileri geliyor. Bu sebeple ne kadar kayıplara uğradığımızın hiç farkında değiliz.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz'den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'te Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

**“Allah'ın öyle kulları vardır ki, ne peygamber ne de şehid olmadıkları halde, peygamberler ve şehidler o kimselerin Allah indindeki derecelerine gıpta edecekler. Bunlar, aralarında ne akrabalık ne de mal menfaati olmadığı halde, birbirlerini sırf Allah rızâsı için seven kimselerdir.**

**And olsun ki, kıyamet gününde bunların yüzleri nûr saçacak, bütün vücudları da nur içinde olacak. Herkes korktuğu zaman onlar korku yüzü görmeyecek, herkes kederlendiği vakit onların gönlüne hüzün girmeyecek.”** (Ebu Dâvud)

**İslâm Nuru Gönülleri Kaynaştırmış,**

**Görülmemiş Bir Medeniyet İnkişaf Etmıştır:**

Muhammed Aleyhisselâm'ın âlemlere rahmet ve "Sirâc-ı münîr" olarak gönderildiği milâdî altıncı asırda Arabistan'da büyük bir cehâlet ve dalâlet, karışıklık ve huzursuzluk hüküm sürüyordu. Vahşet, kin, buğz ve düşmanlık son haddini bulmuştu. Dünyanın üzerini kara bulutlar kaplamıştı.

Arabistan halkı çok çeşitli aşiret ve kabilelere ayrılmış bulunuyorlardı. Bir hükümdara baş eğip itaat ederek toplu bir millet haline gelememişler, esaslı bir devlet kuramamışlardı. Hâl ve ahvallerini düzeltmeye yetecek ilâhî bir kanun o gün için mevcut değildi. Geleceklerini emniyete alabilecek kanunları da yoktu. Kabileler arasında kan dâvâları yüzünden iç harplerin ardı arkası kesilmek bilmezdi. Birbirleri ile uğraşmaktan başka işleri yoktu. Devamlı olarak düşmanlık ve çapulculuk yaparlar; erkekleri öldürüp, çocukları ve kadınları esir ederlerdi. Kız çocuklarını diri diri gömecek derecede vahşet gösteren ve bundan acı bile duymayan âileler vardı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

**"Halbuki onlar daha önceden apaçık bir sapıklık içinde idiler."** (Cumâ: 2)

Bütün bunların yanında fakr-u zaruret içinde kıvranmakta ve ciğerleri kan ağlamakta idi. Açlıktan hurma çekirdeklerini dövüp yerlerdi. Ölü hayvanların etlerini bile yemek mecburiyetinde kalırlardı.

Aralarında okur-yazar olan kimseler hemen hemen yok gibi idi. Putlara heykellere tapıyorlardı. Mekke, putperestliğin merkezi haline gelmişti. Kâbe-i muazzama'nın içinde üçyüzaltmış kadar put vardı. Arabistan'a yahudilik, hıristiyanlık ve ateşperestlik gibi dinler de girmişti.

Yalnız Araplar değil, insanlık âlemi maddî ve mânevî ızdıraplar içinde olup; bütün dünya zulüm, istibdat, cehalet ve sefalet içinde inliyordu.

Ne zaman ki İslâm geldi, aralarındaki bu vahşet ortadan kalktı. Yerini, kaynaşma, sevgi ve bağlılık aldı. Emsalsiz bir kardeşlik hâkim oldu. Büyük bir ittifak husule geldi. O imanın, o birlik ve beraberliğin verdiği heyecanla, kısa zamanda İslâmiyet'i çok uzaklara kadar yaydılar. Gittikleri yerlere huzur, saâdet ve adâlet götürdüler. Gönülleri ve bünyeleri ile birlikte, büyük bir teslimiyet dairesine girdiler.

Allah-u Teâlâ ilâhî bir gaye uğrunda birleşen bu bahtiyar kullarını Kur'an-ı kerim'inde meth-ü senâ etmektedir:

**"Onların gönüllerini birleştiren Allah'tır. Eğer sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin. Fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir."** (Enfâl: 63)

Diyarları değişmemişken, onlar birden nasıl değiştiler? O ümmî peygamber onlara öyle bir ruh nefhetti ki, hiçbir şey ellerinden gelmeyen kimseler, baştan başa değişerek memleket idare eder oldular. Siyaset sahasında dünyada hiç esâmesi bile okunmayan çöl Arapları, cihanda misli görülmemiş bir izzetle ve şerefle; faziletli, azametli, şevketli idareler kurmaya muvaffak ve mübeşşer oldular.

O Nûr'un etrafında birleşip toplanmaları sayesinde; o imanın, o birlik ve beraberliğin verdiği heyecanla, kısa zamanda İslâmiyet'i çok uzaklara kadar yaydılar. Allah'ın yüce adını yükselttiler. Gittikleri yerlere huzur ve saadet götürdüler. Adaletin temelini tesis ederek medeniyet nûrlarını yaygınlaştırdılar. Öyle ki, azamet ve kudreti herkesçe bilinen İran ve Rum devletlerini bütün şevketine rağmen kısa bir müddet içinde yerle bir ettiler. Cihanın şarkına ve garbına hakim olarak, beşeriyeti uyandırmaya, gönülleri nurlandırmaya gayret ettiler. Hakk'tan hakikatten, fazilet üzerine kurulmuş bir medeniyetten haberdar etmeye çalıştılar. Muvaffakiyetten muvaffakiyete nâil olup durdular.

**"Siz beşeriyet için meydana çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz."** (Â-i imrân: 110)

Âyet-i kerime'sinin muhatabı oldular.

Ölmüş kalpler canlandı, basiretler açıldı, kırılmış ve kopmuş olan ilâhî bağlar yeniden bağlandı. Bütün bunlara o Nûr vesile oldu.

Bütün insanlık bugün hâlâ o temiz, asil ve ulvî kardeşliğin hasretini çekmektedir.

İslâm milletinin bugünkü âkıbetinden kurtulması, tekrar eski şevketine kavuşabilmesi Hazret-i Allah'ın emir ve yasaklarına boyun eğip, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Sünnet-i seniyye'sine sımsıkı sarılmakla mümkün olacaktır.

Çünkü devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan...

Müslümanların fırkalara ayrılması, senlik-benlik yüzünden ihtilâf ve tefrikaya düşmeleri, İslâm'ın özüne ve izzetine, şevket ve satvetine halel getirdiği, kardeşlik bağlarını kopardığı, güçlerini parçalayıp zayıf düşürdüğü için şiddetle yasaklanmıştır.

Allah-u Teâlâ'nın apaçık emirleri karşısında bir müslümanın, bölücülükten şiddetle kaçınması lâzımdır. Tefrikanın, bölücülüğün İslâm'da yeri yoktur.

Âyet-i kerime'de:

**“Dine bağlı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin.”** buyuruluyor. (Şûrâ: 13)

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde de ayrılık yapmanın cezasının çok ağır olduğunu beyan buyurmaktadır:

**“Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın! Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır.”** (Âl-i imrân: 105)

Bu ayrılıklar nefsimizin hamlığından, tekâmül edemeyişimizden, ihlâsa varamadığımızdan ileri geliyor. Bu sebeple ne kadar kayıplara uğradığımızın hiç farkında değiliz.

Âyet-i kerime'de:

**“Hepiniz topluca, sımsıkı Allah'ın ipine sarılın, parçalanıp ayrılmayın.”** buyuruluyor. (Âl-i imrân: 103)

Emr-i İlâhî çiğnendiği için, dinde ayrılık yapmanın mesuliyeti, suç ve cezası o kadar ağırdır ki; Allah-u Teâlâ azapların tehirini âhirete bırakmamış olsa idi, bölücülük yapanların, tefrikaya sapanların cezalarını dünyada vererek onları hemen yok ederdi.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

**“Onlar kendilerine ilim geldikten sonra, birbirlerini çekememezlik yüzünden ayrılığa düştüler.**

**Eğer belirli bir süre için Rabb'inin verilmiş bir sözü olmasaydı, aralarında hemen hükmedilerek iş bitirilmiş olurdu.”** (Şûrâ: 14)

Görülüyor ki Hazret-i Allah birleşmeyi emrediyor, bölücülüğü de şiddetle yasak ediyor. İslâm'da hizmet gerek, bölücülük değil.

Din adına yapılan her bölünme İslâm dininde bir ihanettir, bir zulümdür. Bölücüler rücû etmedikleri takdirde, çok şiddetli bir azabla kendilerine yazık etmiş olurlar.

Âyet-i kerime'de:

**“Aralarında çıkan gruplar birbirleriyle ayrılığa düştüler. Acıklı bir günün azabı karşısında vay o zulmedenlerin hâline!”** buyuruluyor. (Zuhruf: 65)

Allah-u Teâlâ'nın beyanı budur.

Kitabımız birdir; o halde Allah ve Resul'ünde birleşmemiz gerekiyor. Bu da hiç bir zaman madde, menfaat, önderlik, liderlik istememek şartıyla gerçekleşir.

En üstün meziyet, İslâm'da emrolunduğu gibi hizmet, müslümanım demek en büyük şereftir.

**“İnsanları Allah'a çağıran, kendisi de salih amel işleyen ve 'Doğrusu ben müslümanlardanım!' diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?”** (Fussilet: 33)

•

**“Kendisine apaçık deliller geldikten sonra, parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük azap vardır.”** (Âl-i imrân: 105)

Bu Âyet-i kerime'de Allah ve Resul'ünün yolundan giden fırkaya hitap ediliyor. Yani *“Siz de o kayanlar gibi olmayın, onlar için pek acıklı bir azap hazırladım, siz de kayarsanız bu felâkete uğrarsınız.”* diye o bir fırkayı ikaz ediyor Hazret-i Allah.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise:

**“İnandıktan sonra yoldan çıkmış olmak ne kötü bir addır! Kim de tevbe etmezse işte onlar zâlimlerdir.”** buyuruyor. (Hucurât: 11)

Zâlimler güruhundan olmamız için Hazret-i Allah'ta birleşmemiz, yekvücut hâlinde olmamız icab ediyor.

Her kim ki bu emr-i ilâhiyi dinlemeyip yoldan saparsa, artık onun Hazret-i Allah ve Resul'ü ile ne ilgisi olur? Hiçbir ilgisi kalmaz.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

**“İşte böyle. İnkâra sapanlar bâtıla uydular, iman edenler ise Rabb'lerinden gelen hakka uydular.”** (Muhammed: 3)

Hakk'a uymak, Hakk ehline uymakla mümkün olur. Çünkü onlar hakkı gerçekleştirmekte ve ona yol göstermekte peygamberlerin vârisleridirler.

Hakk ehline uyan hakikati bulmuş ve hidayete ermiştir, bâtil ehline uyan da sapmıştır.

•

**“Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki, size merhamet edilsin.”** (Hucurât: 10)

Âyet-i kerime'sinden anlaşılıyor ki insanlar fâni hayatlarının sebebi olan bir babaya bağlı oldukları gibi, müminler de ebedî hayatlarını temin eden bir imana mensupturlar. Bütün müslümanlar bir âilenin fertleri gibidirler.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

**“Ruhum kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de hakkıyla iman etmiş olamazsınız.”** (Müslim)

Allah-u Teâlâ müminler arasındaki birliği temin edecek olan âmillerden bahsederken Âyet-i kerime'sinde ihtilafa düşmemelerini emir ve tavsiye etmektedir:

**“Siz gerçekten inanıyorsanız Allah’tan korkun, aranızı düzeltin, Allah’a ve Peygamber’ine itaat edin.”** (Enfâl: 1)

Müminlerin birleşmeleri, her hususta yardımlaşmaları farz-ı ayın hükmündedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde:

**“Kendisinin adını öne sürerek birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah’tan korkun ve akrabalık bağlarını kesmekten sakının.”** buyuruyor. (Nisâ: 1)

Fâni olan kan kardeşliğinden ibaret olan akrabalık alâkasının kesilmesi bu kadar şiddetle yasaklanırsa, artık ebedî ve sermedî olan din kardeşliği bağlarının koparılmasının ne derece günah olduğu kendiliğinden anlaşılabilir olur. Zira geçici dünya hayatına mahsus olan akrabalığa nisbetle ebedî olan ahirete ait din kardeşliği pek tabiidir ki daha mühim ve daha kıymetlidir.

Bir müslüman vefat ettiği zaman, kâfir olan kardeşinden başka kimsesi yoksa, mirası müslümanlara kalır.

Nuh Aleyhisselâm’ın oğlu inanmayanlarla beraber suda boğulmuştu.

**“Yâ Rabb’i! Oğlum benim ehlimdendir, sen benim ehlimi kurtarmayı vâdetmiştin!”** diye münacaatta bulunduğu zaman Allah-u Teâlâ:

**“Ey Nuh! O senin ehlimden değildir. Çünkü o kötü bir iş işlemiştir.”** buyurdu. (Hûd: 46)

İnsana kendi evladından daha yakın hiç kimse olmadığına göre, Âyet-i kerime’den anlaşılıyor ki, hakiki yakınlık iman yakınlığıdır.

Bu hakikat şu Âyet-i kerime’de daha şümüllü olarak beyan buyurulmaktadır:

**“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir milletin; babaları, oğulları, kardeşleri veya akrabaları da olsa, Allah’a ve Peygamber’ine muhalefet eden kimselere sevgi beslediklerini göremezsin.”** (Mücâdele: 22)

Gerçek iman budur.

Görülüyor ki Âyet-i kerime, iman yakınlığı olmayan akrabalıkları kökünden yıkmış oluyor.

Diğer bir Âyet-i kerime’de ise şöyle buyuruluyor:

**“Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dost edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimlerdir.”** (Tevbe: 23)

Bunun gibi küffar milletlerini İslâm milletine tercih edenler de böyledir. Küffarın yağlı kemiği için onları dost edinen İslâm’ın yıkılmasına hizmet etmiş olduğu gibi, kim ki onlarla herhangi bir dostluk kurarsa o da onlardandır.

•

Allah-u Teâlâ İslâm dininde kimlerin kardeş olduklarını beyan buyuruyor ve iman edenlere duyuruyor:

**“Eğer tevbe ederler, namazı kılarlar ve zekâtı verirlerse artık onlar dinde sizin kardeşlerinizdir. Bilen bir kavme biz âyetlerimizi böyle uzun uzadıya açıklıyoruz.”** (Tevbe: 11)

Allah-u Teâlâ imanla küfrü kesinlikle ayırdettiği halde bu emirleri kaldırmaya kalkan, iman ile küfrü karıştırmaya gayret eden kimse; Allah-u Teâlâ'nın hükmünü hükümsüz hale getirmeye çalıştığı için küfre kaymıştır.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, müminlerin kimleri sevip kimlerle dost olacaklarını beyan buyurmaktadır:

**“Sizin yegâne dostunuz Allah'tır, O'nun Peygamber'idir ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namaz kılan, zekât veren müminlerdir.”** (Mâide: 55)

Allah'a, Peygamber'e ve müminlere dost olmak, bu dostluğun dışındakileri terketmekle mümkündür.

Şu Âyet-i kerime'de ise iman dostluğunun mahiyeti ve hakikati beşeriyete ilân edilmektedir:

**“Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve yardımcılarıdır). Onlar iyiliği emreder, kötülükten menederler. Namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler. Allah'a ve Peygamber'ine itaat ederler.**

**İşte Allah onlara rahmet edecektir. Şüphesiz ki Allah Aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir.”** (Tevbe: 71)

Müminler birbirlerinin dostları ve yardımcılarıdır. Birbirlerine yardım eder ve desteklerler. İnsanlara Allah-u Teâlâ'nın râzı olacağı her türlü iyiliği ve güzelliği emrederler. Kötülükten nehyederler. Tefrika çıkarmaz, fitne ve fesadı sevmezler.

İslâm kardeşliği ebedidir, ahirette de devam eder.

Âyet-i kerime'de:

**“Dostlar o gün birbirine düşmandır, takvâ sahipleri müstesnâ.”** buyuruluyor. (Zuhruf: 67)

Onlar orada da dostturlar.

.

**“Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir gün yere bir çizgi çizerek: “Bu Allah yoludur.” buyurdular. Yine bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra: “Bunlar da yollardır, bu yolların her birisinde insanları o yola çağıran birer şeytan bulunur.” buyurdular ve:**

**“İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmazın.”** (En'âm: 153)

*Âyet-i kerime'sini okudular.”* (Dârimî-Sünen)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- buyurur ki:

**“Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile müminlerin tek bir cemaat olmasını emrediyor, ayrılıkları, gruplaşmaları yasaklıyor ve geçmiş milletlerin bir çoğunun bölünüp parçalanma yüzünden yıkılıp yok olduklarını haber veriyor.”**

Devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'sinde kendi yolunu tek olarak zikretmiştir. Zira hak birdir. Şeytanın dâvet ettiği yolların ise çok olduğunu beyan buyurmuştur.

Nitekim diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

**“Allah iman edenlerin dostudur. Onları ‘KARANLIKLAR’ dan kurtarıp ‘NÛR’a çıkarır.**

**İnkâr edip kâfir olanların dostları ise Tâğût’tur. Onları ‘NÛR’dan alıp ‘KARANLIKLAR’a götürür. İşte onlar cehennemliklerdir, orada ebedî kalacaklardır.”** (Bakara: 257)

Kim ki Allah-u Teâlâ’nın: **“Benim dosdoğru yolum.”** buyurduğu yolundan çıkarsa, ahirette de kaçınılmaz olarak cehenneme gidecektir. Çünkü O’nun yolunun haricindeki bütün *“Başkaca yollar”* cehenneme çıkar. Bu da yetmişiki fırkanın cehennemlik olduğunu gösterir.

Bir Âyet-i kerime’sinde şöyle buyurur:

**“Artık bundan sonra sizden kim inkâr yolunu tutarsa, gerçekten o dosdoğru yoldan sapmış olur.”** (Mâide: 12)

Âyet-i kerime’de geçen: **“Dosdoğru yoldan sapmış”** olmanın mânâsı: *“Önce doğru yolu bulmuşken, sonra o bir yolu bırakmış ve helâk yollarına girmiştir.”* demektir.

Bir Âyet-i kerime’de de şöyle buyuruluyor:

**“Şüphesiz ki inkâr edip insanları Allah yolundan çevirenler, Hakk’tan çok uzak bir sapıklıkla saptılar.”** (Nisâ: 167)

İşte gerçekten Ümmet-i Muhammed’i sapıklığa ve şaşkınlığa uğratmaya çalışanlar da İslâm gibi görünen sapmışlardır. İslâm’ı bilmeyenler, Kur’an-ı kerim’in emir ve beyanlarından haberi olmayanlar bunları İslâm zannediyor ve Din-i İslâm’ı yıksınlar diye onlara yardım ediyorlar.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde buyururlar ki:

**“Fasika ikram eden kimse İslâmiyet’in yıkılmasına yardım etmiş olur.”** (Münâvî)

Fasika yardım eden de fasıklardan olur.

•

**“İyilik ve takvâ üzerine yardımlaşınız, kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız.”** (Mâide: 2)

Bu emr-i ilâhî karşısında bütün müslümanların birleşmesi ve Hazret-i Allah’ın ipine sımsıkı sarılması gerekir.

Kim ki bunu yapmazsa Allah-u Teâlâ’nın apaçık emr-i şerif’ine itaat etmemiş olur. Din-i İslâm’ı parçaladığı için şeytan fırkasından olmuş ve kendisini cehenneme hazırlamıştır.

•

**“Kâfir olanlar bile birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde fitne ve büyük bir fesad (kargaşalık) olur.”**

Allah-u Teâlâ müminlerin birbirlerinin dostu olduğunu zikrettikten sonra, onlarla kâfirler arasındaki dostluğu da kesmiştir.

Müminler birleşip birbirlerine destek vermezlerse, birbirlerinin dostu olan kâfirler fitne ve fesad çıkarmaktan geri kalmazlar.

İşte Allah-u Teâlâ onlara karşı birliği beraberliği ve onlara karşı mücadeleyi emrediyor. Şayet bu yapılmazsa, fitneye müdahale edilmezse, fitne ve fesad alır başını yürür. Umumun helâkına da vesile olur.

Bunun içindir ki bu Din-i mübin'i ve vatanımızı parçalamak isteyenlere müdahale etmemiz, ifsadlarına set olmamız gerekiyor. Aksi halde Allah-u Teâlâ'nın azabı bize de dokunur.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

**“Öyle bir fitneden sakının ki, aranızdan sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz (Hepinize sirayet eder). Bilin ki Allah'ın azabı şiddetlidir.”** (Enfâl: 25)

Allah-u Teâlâ fitne çıkınca herkese isabet edeceğini beyan ediyor. Ya fitneyi bastırmamız lâzım, veya fitneden gelen azaba bizim de uğrayacağımızı unutmamamız lâzım.

Nitekim görülüyor ki Allah-u Teâlâ'nın Âyet-i kerime'leri birleşmemizi emrederken, bu bölünmeler başımıza büyük felâketler getirebilir.

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemizden rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

**“Ümmetim içinde açıktan kötülükler işlenirse, o zaman Allah-u Teâlâ katından hepsine birden azap eder.**

**– Yâ Resulellah! Onların içinde sâlih insanlar yok mudur?**

**– Evet vardır.**

**– O halde onlara bunu nasıl yapar?**

**– İnsanların başına gelen onların da başına gelir. Sonra Allah'tan bir bağışlanma ve hoşnutluğa ulaşırlar.”** (Ahmed bin Hanbel)

•

**“Allah'a ve Resul'üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider. Bir de sabırlı olun, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.”** (Enfâl: 46)

Hazret-i Allah'ın emri budur. Hazret-i Allah'ın kitabı budur, Hazret-i Allah'ın dini budur.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

**“Size açık açık deliller geldikten sonra yine kayarsanız, bilin ki Allah aziz'dir, hüküm ve hikmet sahibidir.”** (Bakara: 209)

Kendisine isyan edenlerden intikam almaktan âciz değildir.

•

**“Kendilerine kitap verilenler, onlara apaçık delil geldikten sonra ayrılığa düştüler.**

**Oysa kendilerine, dini yalnız Allah'a has kılıp O'nu birleyerek Allah'a kulluk etmeleri, namaz kılmaları, zekât vermeleri emredilmişti. İşte dosdoğru olan din de budur.”** (Beyyine: 4-5)

Allah-u Teâlâ'nın bu emr-i şerif'lerine itaat eden, namaz kılan, zekât veren kimse Allah-u Teâlâ'ya ve Resul'üne iman etmiş olur.



Din budur ve Allah-u Teâlâ'nın vaad-i Sübhânisine nâil olanlar işte bunlardır.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

**“Kim Allah’a ve Resul’üne inanır, beş vakit namazını kılar, Ramazan orucunu tutarsa, Hakk yolunda cihad etse de veya doğduğu yerde otursa da, Allah onu cennetine koymayı vâdetmiştir.”**

–Yâ Resulellah! İnsanlara bunu müjdeleyeyim mi?

**“Elbet Cennette yüz derece vardır. Allah onu Hakk yolunda cihad edenlere hazırlamıştır. İki derece arasındaki mesafe gökle yer arasındaki mesafe gibidir. Allah’tan istediğiniz zaman Firdevs’i isteyiniz. Çünkü o, cennetin ortası ve yücesidir. Üzerinde Allah’ın arşı vardır, ondan cennetin ırmakları akar.”** (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1179)

Allah-u Teâlâ'nın cennet sakinlerine lütfettiği nimetler, beşer aklına gelmeyecek kadar farklı ve çeşitlidir. Bunların birbiri arasındaki farklar da büyüktür.

Allah yolunda bilfiil cihad edenler, güzel niyetleri sebebiyle mükâfata erecekleri gibi, bu mühim vazifeyi severek yaptıkları için ayrıca mükâfata müstehak bulunmuşlardır. Cehennemden kurtulmuş, cenneti ve oradaki nimetleri elde etmişlerdir.

Allah-u Teâlâ'nın sözü Kelimetullah'ın daha yüce olması, İslâmiyet'in dimdik ayakta durması, fitne ve fesadın önlenmesi için O'nun yolunda her türlü fedakârlığa katlananlar, bütün dünyayı karşılığın almak pahasına da olsa cihad edenler; lâıyk oldukları mükâfata bir bir kavuşunca, vaadinde sâdik olan Allah-u Teâlâ'nın her an övülmeye lâıyk olduğunu düşünerek derin bir sevgi ve saygı ile hamd ve senâ edecekler ve şöyle diyecekler:

**“Bize verdiği sözü yerine getiren ve bizi cennete vâris kılan Allah’a hamd olsun. Cennette dilediğimiz yerde oturuyoruz. (Allah için) çalışanların mükâfatı ne güzelmiş!”** (Zümer: 74)

Allah-u Teâlâ bunları bir mükâfat olarak Allah için cihad edenlere nasip buyurdu.

Müslümanlar son nefesine kadar bu vecibeyi yerine getirmekle vazifelidirler.

•

**“Dine bağlı kalın ve dinde ayrılığa düşmeyin.”** (Şûrâ: 13)

Bu Allah-u Teâlâ'nın apaçık emridir. İşte bölücüler Allah-u Teâlâ'nın bu kadar açık emirlerini hiçe saydıkları için dinden atılmış oluyorlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mahrem-i esrârı olan Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri buyururlar ki:

**“Münâfıklık Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- devrinde vardı. Şimdi ise imandan sonra küfür vardır.”** (Buhârî. Fiten: 21)

Huzeyfe -radiyallahu anh- Hazretleri'nin bu sözü ile ne demek istediğine dair bazı âlimler şöyle söylemişlerdir:

**“Cemaate tefrika sokmak Allah-u Teâlâ'nın “Velâ teferrekû=Tefrikaya düşmeyin.” emrine aykırıdır. Bütün bunlar artık gizli-kapaklı değildir. Öyleyse bu, imandan sonra küfür gibidir.”**

Bölücülerin bütün gayeleri ilâhî hükmü silmek, dinlerini ayakta tutmaktır. Biz de onlara deriz ki “Küfürde kalmayı hoş görmüyorsanız bölücülüğü terk edin. Hazret-i Allah ve Resul’üne teslim olup, emir ve nehiyelerinde birleşelim. Yetmiş üç fırkadan çıkın, o bir fırkada toplanalım.”

**“Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna diğerleri hep ateştedir.”**

–Onlar kimlerdir yâ Resulellah!

**“Benim ve ashabımın yolunda olanlardır.”** (Ebû Davud)

Hadis-i şerifine ittiba edin ki, böylece müşrik olarak yaşamamış ve cehennemlik olmamış olursunuz.

Dikkat edilirse Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz **“Benim ümmetim”** buyuruyor, benî İsrail buyurmuyor.

Bu Âyet-i kerime’leri hatırlattığımızdan dolayı bize teşekkür etmeniz gerekmez mi?

Bir Âyet-i kerime’de şöyle buyuruluyor:

**“Kendisine Rabb’inin âyetleri hatırlatılarak öğüt verildikten sonra, onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir?”**

**Muhakkak ki biz suçlulardan öç alacağız!”** (Secde: 22)

Bu sözü Allah-u Teâlâ beyan buyuruyor. Çünkü müslümanların birleşmelerini emreden, tefrikayı, bölücülüğü şiddetle yasaklayan bunca Âyet-i kerime’ler yüzlerine karşı okunuyor da yüz çeviriyorlar.

Bir Âyet-i kerime’sinde ise şöyle buyuruyor:

**“Bunlara ne oluyor ki hiçbir sözü anlamaya yanaşmıyorlar.”** (Nisâ: 78)

Gözleri kör, kulakları sağır olmuş!

•

**“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”** (Hûd: 112)

İman etmenin en mühim şartlarından birisi de teslimiyettir. Bir müslüman Allah-u Teâlâ’nın bütün emir ve nehiyelerine uymak zorundadır.

Hüküm koyucu tek makam O’dur, hükmünde asla kimseyi ortak kabul etmez.

Âyet-i kerime’sinde:

**“Yaratmak da emretmek de O’na mahsustur.”** buyuruyor. (A’râf: 54)

Bunu bir kere insan evvelâ kendi nefesine duyuracak. Bu duyulmuyor.

Mâdem ki yaratmak da emretmek de O’na mahsustur, artık sen yüzünü O’na çevireceksin. Ne emrediyor, neyi nehyediyor diye bakacaksın. Aklını, gözünü, kulağını bu hedefe yönelteceksin.

Emrettiği herhangi bir şeyi umursamayarak, O’nun kesin beyanlarını dinlemeyerek, O’nun düşmanlarına hoşgörü ile bakmak, kişiyi otomatik olarak onlara kaydırır. O’nun emrini ve hükmünü nazar-ı itibara almayı onlara meylettiği için, onların arasına dahil eder, hiç ruhu bile duymaz. Allah-u Teâlâ hükmünü koydu. O onlardandır artık.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

**“Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği bir dini ortaya koyan ortakları mı var? Eğer erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilirdi.**

**Şüphesiz ki kâfirlere can yakıcı bir azap vardır.”** (Şûrâ: 21)

Allah-u Teâlâ dinini ve dini hükümleri ancak kendisinin koyacağını, hükmünde asla kimseyi ortak kabul etmediğini ferman buyurduğu gibi, zâtından başka din koyanlara uymalarının sebebini sual etmekte ve onlara uymanın kötü âkıbetini haber vermektedir.

•

**“Bir zulüm ve saldırıya uğradıkları zaman birbirine yardım ederler.”** (Şûrâ: 39)

Bunu ancak müslümanlar yapar, hiçbir bölücü bunu yapmaz. Neden? Çünkü o kendi dininin kuvvetlenmesini düşünür, saltanat sevdası güder, İslâm'ı düşünmez.

Nitekim durumlar meydanda.

Paramparça etmişler ve küffara zemin hazırlamışlar.

•

**“Ey iman edenler! Bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın. Alay edilenler belki de Allah katında kendilerinden daha hayırlıdır.”** (Hucurât: 11)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile müminlerin ne kadar yüksek bir terbiye seviyesine yükselmelerini emir buyurmaktadır.

Çünkü bir mümini hakir görüp beğenmemek kendini beğenmekten ileri gelir ki, bu da şeytanın sıfatıdır. Şeytan kendisini Âdem Aleyhisselâm'dan üstün görmesi sebebi ile dergâh-ı izzet'ten tardedildi ve ebedî hüsrana mahkum oldu.

Âyet-i kerime'nin nihayetinde:

**“Kendi kendinizi ayıplamayınız.”** buyuruluyor. (Hucurât: 11)

Allah-u Teâlâ burada müminlerin bir tek can gibi olduklarını beyan buyurmaktadır. Çünkü bütün müminler bir tek bedenden ibarettirler. Her mümin o bedene bağlı bir uzuvdur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

**“Bir mümin diğer bir mümin için birbirine kenetlenen tuğlalar gibidir. Birbirinden kuvvet alır.”** (Münâvî)

Tevhid inancı altında bir araya gelen müminler, kardeşlik bağlarıyla bir bütünlük arzederler. Kardeşini ayıplayan dolayısı ile kendisini ayıplamış olur.

Şu Âyet-i kerime ne kadar ince ve derin bir noktaya işaret ediyor:

**“Gözlerinizin hor ve hakir gördüğü mümin kimseler için: ‘Allah onlara hiçbir hayır vermeyecektir!’ diyemem. Özlerinde olanı daha iyi bilen Allah'tır.**

**Bunu söylediğim takdirde mutlaka ben de zâlimlerden olurum.”** (Hûd: 31)

Müminleri özle ve sözle değil gözle bile hâkir görmenin en büyük zulüm olduğu ortadadır.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

**“Bir kimseye şer olarak bir müslüman kardeşine hakaret etmesi kâfidir.”** (Müslim)

Ola ki Allah-u Teâlâ'nın bir veli kulunu hor görmüş olursun. Bu da senin helâk olmana vesile olur.

•

**“Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler.”** (A'râf: 181)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri kendi has kullarını tarif ediyor ve buyuruyor ki:

Onlar yalnız benim hoşnutluğumu kazanmak için çalışırlar. Hiç kimsenin hiçbir şeyine iltifat etmezler. Hazret-i Allah'ın dininin kaim olmasını isterler. Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'ya iman etmişler ve Allah-u Teâlâ'nın düşmanlarına hasım kesilmişlerdir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

**“Kâfirlere karşı çok çetin, birbirlerine karşı çok merhametlidirler.”** (Fetih: 29)

Bu da ona iman eden müminlerin vasfıdır. Kâfirlerin küfürlerine karşı zayıflık, yılgınlık ve müsamaha göstermezler, kızgın ve asık suratlıdır. Dinlerine muhalefet edenlere aslâ sevgi beslemezler.

Aralarındaki din kardeşliği sebebiyle birbirlerine karşı alçakgönüllü, güleryüzlüdürler. Birbirleriyle karşılaştıklarında selâmlaşır, tokalaşır ve kucaklaşırlar.

İçlerinden birinin bir belâ ve musibete uğraması hepsini üzer. Aralarında birlik, beraberlik ve kardeşlik devam eder durur.

•

**“Sizden hiçbir ücret istemeyenlere uyun. Onlar doğru yoldadırlar.”** (Yâsin: 21)

Bu Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ yalnız Rızâ-i Bârî'si için çalışanları tarif ediyor.

Onlar rızâdan başka hiçbir şeye eğilmezler, hiçbir maddi menfaata değinmezler. Ancak onların doğru yolda olduğunu açık olarak ifade ediyor. Ve fakat cep cihadçılarından da hiç şüphesiz ki nefret ediyor. Çünkü bunlar bu cep cihadçılığı ile din-i İslâm'ı küçük düşürüyorlar, halkı yoluyorlar. Her topladıkları haramdır.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz, Hakk'ı tebliğ ettikleri, hakikata çağırdıkları topluluklara:

**“Sizden buna karşılık hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükâfâtım âlemlerin Rabb'ine âittir.”** demişlerdi. (Şuarâ: 109)

Allah için çalışan, Allah'tan başka birinden herhangi bir ücret talep etmez.

•

**“Onlar Allah'a ve Âhret gününe inanırlar. İyiliği emreder kötülükten men ederler. Hayırlı işlere koşuşurlar. İşte bunlar sâlih insanlardandırlar.”** (Âl-i imrân: 114)

Allah-u Teâlâ iyiliği emredip kötülükten nehyederek, hayır işlerinde yarışmamızı bize öğretiyor.

İşte gerçek müminler bunlardır.

Bunu yapmayanlar hakkında ise bir Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

**“Onlar işledikleri kötülükten birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Andolsun ki yaptıkları ne kötüdür!”** (Mâide: 79)

Fakat onlar bunun hiç farkında değiller.

•

**“Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever.”** (Saf: 4)

Buradan anlaşılıyor ki Allah-u Teâlâ gerek iç düşman olan bölücülerle, gerek harp meydanında dış düşmanlarla, kâfirlerle cihad etmek için rızasında birleşenleri, İ'lâ-yı Kelimetullah için çalışanları sever, onlardan hoşnud olur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'sinde de şöyle buyuruyor:

**“Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadakat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını feda etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir.”** (Ahzâb: 23)

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedî saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, Rızâ-i Bârf yolunda gayret sarfetmektedir.

Zira bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

**“Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşıp düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır.**

**Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da, İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir.**

**Allah'tan ziyade ahdine vefa gösteren kimdir?**

**O halde yaptığınız bu hayırlı alış-verişten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdetdir.”** (Tevbe: 111)

Hazret-i Allah Hâlık iken mahlukunu alış-verişe dâvet ediyor. Hâlık ile alış-veriş yapabilmek şerefine nâil olmak ne büyük saâdetdir!

Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

**“Ey iman edenler! Elem verici, can yakıcı bir azaptan sizi kurtaracak bir ticaret yolunu göstereyim mi size? Allah'a ve Resul'üne imanda sebat eder, Allah yolunda mallarınızla canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için çok daha hayırlıdır.**

**Böyle yaparsanız Allah günahlarınızı size bağışlar, sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerinde hoş yerlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur“** (Saf: 10-11-12)

Bu ticaret öyle büyük bir kazanç yoludur ki, artık ondan öte bir kazanç düşünülemez. Dünya ticareti ile kıyas bile edilemez.

Yaptığı ticaretten çok çok kâr eden bir kimse, etrafındaki insanlar tarafından parmakla gösterilir, herkes kendisine imrenir. Tasavvur edin ki günleri sayılı olan dünya hayatına karşılık ebedî ahiret hayatını kazanan kimsenin kârı ne ile kıyaslanabilir?

Bu alış-verişi bırakıp şeytan ile alış-verişe girişenlerin durumu ne olur?

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

**“Onlar âhîret karşılığında dünya hayatını satın alan kimselerdir. Bu yüzden azapları hafifletilmez, onlar yardım da görmezler.”** (Bakara: 86)

**“Onlar hidayet yerine dalâleti, mağfiret yerine azabı satın almış kimselerdir. Onlar ateşe ne kadar da dayanıklıdır!”**

**O azabın sebebi, Allah'ın Kitab'ı hak olarak indirmesidir. (Buna rağmen) Kitap'da ayrılığa düşenler, derin bir anlaşmazlık içindedirler.”** (Bakara: 175-176)

Böyleleri eskiden de öyle idiler, şimdi de öyledirler.

•

**“İşte bundan ötürü sen onları tevhide, birliğe dâvet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma.**

**Ve de ki:**

**Allah'ın indirdiği kitaba inandım, aranızda adalet yapmakla emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz sizin de Rabbinizdir.**

**Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz size aittir. Bizimle sizin aranızda tartışılacak bir şey yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar. Dönüş de ancak O'nadır.”** (Şûrâ: 15)

Âyet-i kerime'ye dikkat edilirse, hakikat apaçık öğrenilmiş olur.

Allah-u Teâlâ bu gerçeği gözler önüne sermiş, tartışılacak hiçbir şey bırakmamış.

Binaenaleyh bir kimse çıkıp da bunları bizim beyan ettiğimizi iddia ederse, iyi bilsin ki Hazret-i Alah'ın emirlerini yok etmeye, bu emr-i ilâhiyi mahluka bağlamaya çalışmaktadır. Halbuki biz her fırsatta deriz ki “Hükümsüz ve değersiz bir mahlukum, hüküm ve değer sahibime aittir.”

Bunu bize isnad etmeleri ilâhi hükmü çürütmeye çalışmalarından ileri gelir.

Diğer Âyet-i kerime'lerde ise şöyle buyuruluyor:

**“Seni yalanlarsa de ki:**

**Benim yaptığım bana, sizin yaptığınız sizedir. Siz benim yaptığımdan uzaksınız, ben de sizin yaptığınızdan uzağım.”** (Yunus: 41)

**“De ki: Allah bizim de Rabb'imiz sizin de Rabb'iniz iken, O'nun hakkında bizimle tartışıyor musunuz? Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız size âittir. Biz O'na gönülden bağlananlarız.”** (Bakara: 139)

Binaenaleyh ben Hazret-i Allah'a inanmışım, iman etmişim, ilâhî hükümleri size tebliğ etmekle vazifeliyim. Hakikati söylemek mecburiyetindeyim. İster kabul edin, ister etmeyin. Bizinkisi bizim olsun, sizinkisi sizin olsun!

Dikkat ederseniz kendimden konuşmuyorum. Ancak Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'leri esas tutarım, hep Âyet-i kerime'leri konuştururum ve karşımdakini de durdurturum. Niçin durdurturum? Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

**“Onlara de ki: Yanınızda bize karşı çıkarabileceğiniz bir bilginiz var mı? Siz sadece zanna uyuyorsunuz ve siz sadece yalan söylüyorsunuz!”** buyuruyor. (En'âm: 148)

Hazret-i Allah'ın beyanı varken ben niye konuşayım?

.

Kalp ve ruh birliğinden, iman nûrundan mahrum ve matrud olan nasipsizlerden Kur'an-ı kerim şöyle bahsetmektedir:

**“Sen onları derli-toplu sanırsın, halbuki kalpleri darmadağınaktır.”** (Haşr: 14)

Bu gibi kimselerin ahiretteki âkıbetleri hakkında da Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

**“O gün bazı yüzler ağarır, bazı yüzler kararır. Yüzleri kararanlara ‘İnanmanızdan sonra kâfir mi oldunuz? Öyle ise inkâr etmenizden dolayı tadın azabı!’ denilecektir.”** (Â-i imrân: 106)

Çünkü onlar bu azabı hak etmişlerdir.

Müminlerin ahiretteki durumları hakkında ise şöyle buyurulmaktadır:

**“Yüzleri ağaranlara gelince, onlar Allah'ın rahmeti içindedirler. Orada ebedi kalacaklardır.”** (Â-i imrân: 107)

Nice nice tecellilere nâil olacaklardır.

### **Saâdet Fırkası:**

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

**“Ümmetim benden sonra yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bir fırka müstesna, diğerleri hep ateştedir.”**

– *Onlar kimlerdir Yâ Resulellah?*

**Benim ve Ashâb'ımın yolunda olanlardır.”** (Ebu Dâvud)

Bu bir fırka Resulullah Aleyhisselâm tarafından **“Fırka-i Nâciye”** yani **“Kurtulmuş Fırka”** lâkabıyla müşerref kılınmıştır. Bu kalpleri diri hakikat erleri, Resulullah Aleyhisselâm'ın, Ashab-ı kiram'ın, Selef-i salihîn'in yolundan yürümüşler, sırat-ı müstakimden bir an bile ayrılmamışlardır. Bugüne kadar da bu âlf himmetleriyle Hakk yolunun sâliklerini bid'atçıların, ehl-i dalâletin iğvâ ve saptırmalarından korumuşlardır.

Allah-u Teâlâ onların doğruluğunu bizzat kendisi rahmetiyle müminlere göstermiş, müminler de bu büyüklerden istifade etmişler, feyz almışlardır.

Allah-u Teâlâ bu Nur sahipleri vekillere öyle büyük lütuflarda bulunmuş ki; onları zâtına çekmiş, onlara her şeyin en güzelini vermiş, onları takvânın en yüksek derecesine yükseltmiş, gönüllerini mârifet nurlarıyla nurlandırmıştır.

Onlar da Allah-u Teâlâ'ya gönülden bağlanmışlar, hükmü Hakk'tan beklemişler, daima ilticâ hâlinde olmuşlar, fazl-ı ilâhî'ye ve feyz-i Samedânî'ye bağlılık halinde bulunmuşlardır.

Allah-u Teâlâ'nın tevfiği, onların refikidir. Tefrika ve çekişmelerden, muhalefet ve ihtilâflardan kurtuldukları için bütün mahlûkata şefkat ve merhamet nazarıyla bakarlar.

Onların ilmi mükâşefât ve müşâhedât ilmidir, ilâhî ilhama dayanan bir ilimdir. Naklî ve aklî delillerle teyid olunmuştur. Onların hâl ve ahvallerini, ilim ve irfanlarını kelime ve kalıplara sığdırmak mümkün değildir.

Onlar gerçekten Allah yolunu bulan kimselerdir. Gidişleri, gidişlerin en güzeldir. Gittikleri yol, yolların en doğrusu, ahlâkları ahlâkların en temizidir.

Niçin? Çünkü onlar Habibullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in ahlâkı ile ahlâklanmışlar, tabiatıyla tabiatlanmışlar, onun boyası ile boyanmışlardır.

Onlara düşmanlık eden veya haklarında suizan besleyen kimse, farkına bile varmadan helâk olur. Çünkü onların üzerine titreyen bir Allah-u Zülcelâl vardır. Onlar Hakk'ın yardımına ve desteğine mazhardırlar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

**“Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir.”** (Mücâdele: 22)

Onlar Allah-u Teâlâ'nın bütün emir ve nehiyelerine dikkat ederler.

**“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”** (Hûd: 112)

Âyet-i kerime'si mucibince emir doğrultusunda, istikamette yürürler. Beşeriyete güzel birer numune olurlar. Nasıpdar olanlar onlardan numune alır, Hakk'ı ve hakikati bilir ve bulur.

Bu fırka yok denecek kadar azdır, fakat gerçek müslümanlar da bunlardır.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

**“Rabb'in dileseydi insanları tek bir ümmet yapardı, fakat onlar hâlâ ayrılmaktadırlar.**

**ANCAK RABB'İNİN RAHMETİNE NÂİL OLANLAR MÜSTESNÂDİR. (ONLAR BU İHTİLÂFIN DIŞINDA KALMIŞLARDIR.)”** (Hûd: 118-119)

Allah-u Teâlâ kime rahmet etmişse, ihtilâfa, tefrikaya düşmemişlerdir.

Âyet-i kerime'nin devamında ise şöyle buyuruluyor:

**“ESASEN ONLARI BUNUN İÇİN (RAHMET ETMEK İÇİN) YARATMIŞTIR.**

**Rabb'inin: ‘Andolsun ki ben cehennemi cinlerle ve insanlarla dolduracağım!’ sözü tamamen yerine gelmiştir.”** (Hûd: 119)

Onlar Allah ve Resul'üne dâvet ederler. Gönüllere Allah ve Resul'ünün muhabbetini sokmaya gayret ederler. İnsanları arındırıp rızâ yolunda birleştirmeye çalışırlar.



Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde bu bir tâifeye işaret etmiş ve şöyle buyurmuştur:

**“Ümmetimden bir tâife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımı ile muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir.”** (Tirmizî)

Ümmet-i Muhammed'in yetmiş üç fırkaya ayrılacağını beyan eden Hadis-i şerif mucibince, kurtulan o bir fırkanın içinde de Allah-u Teâlâ'nın vazifedar kıldığı kimseler vardır.

.

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'inde kendi dinini, kendi partisini, kendi dosdoğru yolunu ilân etmiş, kurtuluşun ancak ve ancak burada olduğunu Âyet-i kerime'sinde ferman buyurmuştur:

**“İşte onlar Allah'ın hizbi (partisidir. İyi bilin ki kurtuluşa ulaşacak olanlar Allah'ın hizbi (partisidir.”** (Mücâdele: 22)

Âyet-i kerime'de geçen **“Ülâike Hizbullah”** Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın hizbi, yani partisidir. Bu parti 1400 sene evvel kurulmuş olup; Allah yolunda olanların, sırat-ı müstakim üzere gidenlerin, ilâhî hükümlere göre hayatını düzenleyenlerin, Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın emir ve nehiyelerine gönülden teslim olanların, fisebilillâh malı ve canı ile cihad edenlerin, din-i İslâm'a yardım edenlerin yoludur.

**“Allah onlardan râzı olmuş, onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır.”** (Mücâdele: 22)

Çünkü onlara verdiği bu büyük nimet, tasavvurlarının da fevkinde tecellî etmiştir. Allah-u Teâlâ'nın rızâsı nimetlerin en büyüklerinden birisi ve mertebelerin en yücesidir.

**“İman edip de imanlarına herhangi bir zulüm bulaştırmayanlar var ya, işte emniyet onlarındır ve doğru yolu bulanlar da onlardır.”** (En'âm: 82)

Allah-u Teâlâ'nın râzı ve hoşnut olduğu, hıfz-u himayesine ve tasarruf-u ilâhî'sine aldığı, inayetine ve desteğine mazhar ettiği, dünya saâdetine ve ahiret selâmetine lütfu ile dahil ettiği parti budur. Allah-u Teâlâ'nın vaad-i Sübhânî'sine nâil olanlar işte bunlardır.

**“İşte onlar Rabb'lerinin yolunda olanlardır. İşte onlar saâdete erenlerdir.”** (Bakara: 5)

Her türlü korkudan, ahiret sorumluluğundan emin olanlar onlardan başkası değildir.

**“Kim Allah'a sınımsız sarılırsa, muhakkak ki o doğru bir yola iletilmiştir.”** (Âl-i imrân: 101)

Hidayete ermiş, saâdet ve selâmete kavuşmuş, dalâletten kurtulmuş olur. Artık hangi akli başında olan bir insan bu yolu aramak istemez?

**“Ben sizin sadece Rabb'ine doğru bir yol tutmak isteyen kimseler olmanızı istiyorum.”** (Furkân: 57)

Yol ve gidiş olarak sizin bu şekilde hareket etmenizi istiyorum; Hakk'ı bulasınız, hakikata eresiniz diye.

**“Yolun doğrusunu göstermek Allah'a âittir. Yolun eğri olanı da vardır. Allah dileseydi hepinizi hidayete erdirirdi.”** (Nahl: 9)

Allah-u Teâlâ insanı yaratmış, ona cüz'î bir irade vererek bu imtihan sahnesine koymuştur. Kendisine varan yolu da peygamberler göndererek, kitaplar salarak göstermiştir.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

**“O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır.”**  
(Mülk: 2)

İradesini doğruya ve iyiye kullananlar doğru yola erişirler, **“Saâdet Fırkası”** dâiresine girerler; iradesini kötüye kullananlar şeytanın hizbinde kalırlar.

Diğer Âyet-i kerime’lerde şöyle buyurulmaktadır:

**“Biz ona hidayet yolunu gösterdik. İster şükredici olsun, isterse nankör olsun.”** (İnsan: 3)

Bu durumda hiçbir insanın mazeret ileri sürmesine hakkı kalmamıştır. İsteyen nimetlerin kıymetini bilir ve şükreder, hakikati anlar, mümin olur, nurlu yolu takip eder. İsteyen nankörlük eder ve bedbaht bir kâfir olur. Sonra da lâıyk olduğu cezâyâ en ağır bir şekilde çarptırılır. Kendisine gösterilen hidayet yoluna girmemenin vebâli kendisine çok pahalıya mâl olur.

**“Biz ona iki göz, bir dil ve iki dudak vermedik mi? Biz ona (doğru ve eğri olmak üzere) iki de yol göstermedik mi?”** (Beled: 8-9-10)

Hidayet Allah-u Teâlâ’nın, kendi zâtını bilmek için lütuf ve keremi ile kullarında halkettiği muvaffakiyettir. Hidayetin zıddı dalâlettir. Dalâlet doğru yoldan sapmaktır. Hidayetin neticesi iman, dalâletin neticesi imansızlıktır.

Hidayeti de dalâleti de ancak Allah-u Teâlâ yaratır. Bir insanda dalâlet yaratması, o insanın kendi arzusu ile sapıklık yolunu seçmiş olmasındandır. Yoksa kul iradesini dalâlete yöneltmedikçe, Allah-u Teâlâ onu zorla sapıklığa düşürmez. Çünkü insanda hidayet ve iman fitrîdir, yaratılışında vardır. Dalâlet ve küfür insanın cüz’î iradesini kötüye kullanmasından dolayı sonradan ârız olmuştur.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde şöyle buyurmaktadır:

**“Kim Allah’ı, O’nun Peygamber’ini ve müminleri dost edinirse, bilsin ki galip gelecek olanlar Allah’ın hizbi (partisi)dir.”** (Mâide: 56)

Asıl velâyet, asıl dostluk Allah-u Teâlâ’nın dostluğudur, diğerlerinin üstünlüğü görünüşte veya geçicidir.

**“Allah imân edenlere hem dünyada hem de ahirette o sabit söz üzerinde daima sebat ihsan eder. Allah zâlimleri saptırır. Allah dilediğini yapar.”** (İbrahim: 27)

O dilediğini yapar, yaptığından sorumlu olmaz. İnsanlar ise yaptıklarından sorumludurlar.

**“Hidayet verici ve yardımcı olarak Rabb’in yeter!”** (Furkân: 31)

Nitekim bu ilâhî vaad yerini bulmuş, Hakk yolda olanlar daima galip ve muzaffer olmuşlardır.

**“İşte Rabb’lerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlaradır, yalnızca onlar doğru yolu bulmuşlardır.”** (Bakara: 157)

Dinin esası işte budur. Allah-u Teâlâ bu kimselerin hidayete erdirildiklerine, doğru yolda olduklarına şehadet etmektedir.

**“Hidayeti kabul edenlere gelince, Allah onların hidayetini artırmış ve onlara takvâ yollarını ilham etmiştir.”** (Muhammed: 17)

Dünya saâdetine, ahiret selâmetine erişenler bunlardır.

**“İşte hidayet üzere bulunanlardan olmaları umulanlar bunlardır.”** (Tevbe: 18)

Onlar bunu ilâhî bir lütuf olarak kabul ederler. Her lütuf O'nun, her lütuf O'ndandır.

**“Senin Rabb'in kendi yolundan sapanı en iyi bilendir. Hidayete ermiş olanları da en iyi bilen O'dur.”** (En'âm: 117)

Onları yolunda bulundurur, o yolda yürütür, her türlü tehlikelerden muhafaza eder.

**“Şüphesiz ki bu bir öğüttür. Artık dileyen Rabb'ine varan bir yol tutar.”** (İnsan: 29)

İman, itaat ve güzel amellerle Rabb'ine emniyetler içinde ermeye ve yaklaştırmaya çalışır.

Her kim Rabb'ine doğru varmak, O'nun rahmetine erip gayesine ulaşmak isterse, O'na götürecektir bir dönüş yolu, sonunda o gayeye erdirecek bir başvuru makamı edinmelidir.

Herkes iradesini sarfettiği yöne muvaffak ve müyesser olur. Yani hidayet ve dalâlette hâline uygun bir yol tutar.

Böylece de hidayet yolunda yürüyenler mükâfatlarına nâil oldukları gibi, dalâlet yollarına gidenler de lâayık oldukları cezalara kavuşurlar. Herkesin amelinin karşılığı verilecektir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

**“De ki: Herkes kendi yaratılışına göre iş yapar. Rabb'iniz kimin en doğru yolda olduğunu daha iyi bilir.”** (İsrâ: 84)

Burada herkesin takip ettiği yol ve işlediği amel neticesi, ceza ve mükafatla karşılaşacağı hatırlatılarak insanların hidayet yoluna yönelmeleri için öğüt verilmektedir.

**“Şüphesiz ki: ‘Rabb'imiz Allah'tır!’ deyip, sonra da dosdoğru olanlara korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.”** (Ahkâf: 13)

Zira onlar içinde ebedi kalmak üzere girdikleri cennet halkıdır. Dünyada iken iman nuru ile münevver olmanın, istikametten ayrılmamanın mükâfatını yaşamaktadırlar.

**“De ki: Herkes beklemektedir, siz de bekleyin. Doğrusu düz yolun sahipleri kimdir, doğru yolda olan kimdir, yakında bileceksiniz!”** (Tâhâ: 135)

Sapıklığa düşmemiş, Hakk ve hakikate sarılmış, selâmete ermiş olanların kimler olduğu yakında meydana çıkacaktır.

Allah-u Teâlâ Hâtem-ül Enbiyâ olan rahmet peygamberine, insanlara şöyle ferman buyurmasını emretmektedir:

**“Resul'üm! De ki: İşte benim yolum budur. Ben Allah'a dâvet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basiret üzerindediriz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim.”** (Yusuf: 108)

Ben inanan ve Allah'ı birleyen bir kulum.

Bu Âyet-i kerime gösteriyor ki, hidayete dâvet ancak bu şartlar gözetildiği zaman faydalı olur. Hakk'a ve hakikate dâvet; basiret üzere, ne söylendiğini bilerek, ihlâs ve samimiyetle yürüyerek nezahet ve hikmet dâiresinde olmalıdır.

Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı ümmetlerini kesin delillerle dine dâvet ettikleri gibi, peygamber vârisî olan ümmetin hakiki âlimleri de dine dâvet ederler, ilâhî hükümleri takviye ederler. Binaenaleyh ulemanın tebliği dâima katî delillere dayandırıldığından dolayı, onları yıkmak ve çürütmek mümkün değildir. Zanlarıyla onlara karşı çıkanlar her zaman için zelim düşmüşlerdir.

•

Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde kendi dinini ilân etmiş, kurtuluşun sadece burada olduğunu ferman buyurmuştur.

Âyet-i kerime'de:

**“Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı beğendim.”** buyuruluyor. (Mâide: 3)

Yani İslâm'dan başka bütün dinler, yollar batıldır.

Bu Allah'ın dinidir. Onun yoludur. Sırat-ı müstakim olan bu dinden başka bir din yoktur. Onun katında kabul ve makbul olan başka din yoktur. Bu din Allah tarafından gönderilmiş bir dindir ve bütün heybetiyle, azametiyle ayaktadır. Bu din-i mübin'in hükümleri kıyamete kadar bâkidir. Ancak ayakta duran bu dine uyanlar saadete ererler.

Âyet-i kerime'de:

**“Allah katında din İslâm'dır.”** buyuruluyor. (Â-i İmrân: 19)

Onun katında sadece kabul olunan din Allah'ın ve Resulullah'ın dini, partisi olduğuna göre; daha başka bir isimle çıkmış din kurucuların dini de, partisi de hükümsüzdür. Binaenaleyh Allah katında hiçbir dinin ve ismin hükmü yoktur. Gerek yahudilerin, gerek hıristiyanların, gerekse bölücülerin kurdukları din hükümsüzdür. Allah katında kabul değildir. Bu hakikat Ayet-i kerime'lerde apaçık ve aşikârdır.

Âyet-i kerime'nin devamında ve mütebâki Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

**“Ancak kendilerine kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra birbirlerini çekememezlik yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın âyetlerini inkâr ederse, bilsin ki Allah hesabı çok çabuk görür.”**

**Eğer seninle tartışmaya girişirlerse de ki: ‘Bana uyanlarla birlikte ben kendimi Allah'a teslim ettim.’**

**Kendilerine kitap verilenlere ve kitapsız ümmilere de de ki: ‘Siz de İslâm oldunuz mu?’**

**Eğer İslâm olurlarsa doğru yolu bulurlar. Yok eğer yüz çevirirlerse sana düşen yalnızca duyurmaktır. Allah kullarını görür.”** (Â-i İmrân: 19-20)

Allah-u Teâlâ önceki ümmetlerden kendilerine kitap verilenlerin, kendilerine peygamber gönderilip kitaplar inzâl edilmek suretiyle aleyhlerinde hüccetler, deliller olmasından sonra ayrılığa düştüklerini haber vermektedir.

Burada anlaşılıyor ki, kim Allah'ın kitabında beyan etmiş olduğu hükümleri inkâr ederse, Allah-u Teâlâ onu hesaba çekecek ve bu yalanlamasından dolayı onu şiddetli azaba çarptıracaktır.

Hüküm vermek sadece ve sadece Allah'a aittir. Başkasına âit değildir. Onun hükmü esastır.

**“Hüküm ancak Allah'ındır.”** (Yusuf: 40)

O'nun hükmü esastır, mahlûkun hükmü yoktur. Emir ve yasak koyma hakkı yalnız O'na mahsustur, bu hakka sadece Allah-u Teâlâ sahiptir.

Âyet-i kerime'nin devamında yalnız kendisine kulluk yapmamızı emrediyor ve İslâm dini'nin dosdoğru bir din olduğunu haber veriyor:

**“O, yalnız kendisine kulluk etmenizi emretmiştir.”** (Yusuf: 40)

Çünkü O'ndan başka hiç kimse ibadete lââyık değildir. İbadetin hangi çeşidi olursa olsun, O'ndan başkası için yapılacak olursa şirk ve küfürdür.

**“İşte dosdoğru din budur.”** (Yusuf: 40)

İnsanlar O'nun koyduğu hükümleri uygulamak zorundadırlar. O'nun hükmü esastır. Emir ve yasak koymak hakkı yalnız O'na mahsustur. Bu hakka sadece Allah-u Teâlâ sahiptir. O'nun tevil buyurmadığı bir şeyin hiçbir meşruiyeti yoktur.

**“Fakat insanların çoğu bilmezler.”** (Yusuf: 40)

Hevâ ve heveslerine uyarlar, bâtil dinlere tâbi olur dururlar. Dolayısıyla onların çoğu şirke düşmüştür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'de:

**“İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabb'i olan Allah'ın şanı ne yücedir!”** buyuruyor. (A'râf: 54)

Bu bir Allah kelâmıdır. Mülk O'nundur, hükmünü hiç kimse değiştiremez.

Tatbikini emir buyurduğu bütün hükümler kemâle ermiş, tamamlanmıştır. Hiçbirisinde noksanlık ve eksiklik tasavvur edilemez, hükmünde yanılması düşünülemez. O'nun haber verdiği her şey gerçeğin ta kendisidir. O'nun emrettiği her şey adaletlidir, O'nun dışında hiçbir şey adaletli değildir. O'nun yasakladığı her şey bâtildir. Hiç kimse O'ndan daha doğru söz söyleyemez, hiç kimse O'ndan daha adil hüküm koyamaz. Hükmünde hikmet sahibidir, her şeyi hikmetle yapar.

Allah ve Resul'ünün dininden başka bir din olmayacağı ve din kurucuların dini ve başka dinlerin kabul edilmeyeceğini diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle ferman buyuruyor:

**“Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki katiyyen kabul edilmeyecek ve o âhirette kaybedenlerden olacaktır.”** (Âl-i İmrân: 85)

Bu Âyet-i kerime Allah-u Teâlâ'nın İslâm'dan başka bir din arayanın dininin kabul edilmeyeceğine dair açık fermân-ı ilâhî'sidir. Artık kişilerin başka din seçmesi, din kurması ancak nefsinin ilah edinmelerinden ötürüdür. Bunlar Hazret-i Allah'a ve Resul'üne iman etmiş değildirler. Yaptıkları iş Allah katında kabul ve makbul değildir. Allah katında makbul olan din İslâm'dır. Başka dinler, isimler bâtildir ve hakk olan, katında makbul olan din budur. Cennet ve Cemâlullah ile müjde kıldığı dindir.

O'nun sözlerini değiştirecek, temyiz edecek, tashih yapacak hiçbir kimse olamaz. Söz O'nun sözü, hüküm O'nun hükmü, Kitap O'nun Kitabıdır.

O'nun verdiği hükmü değiştirecek, engelleyip ortadan kaldıracak, hiçbir kuvvet, hiçbir devlet, hiçbir makam ve mevki yoktur. Mülk O'nundur. O'ndan başka hiç kimsenin hiçbir şeye müdahale etmesine hakkı ve salahiyeti yoktur. Yalnız emir, yasak, tedbir, irade, tam tasarruf O'na âittir. Hükmünü hiç kimse değiştiremez.

Zira:

**“Hüküm, yücelerin yücesi Allah’ındır.”** buyuruluyor. (Mümin: 12)

Çünkü O mülkünde yücedir, dilediğini yapar, dilediği hükmü verir. O’nun verdiği hükümler belirli bir asır ve zaman ile sınırlı değildir. Kıyamete kadar geçerlidir.

Hazret-i Allah Kelâm-ı kadim’inde cennetine koyacağını vaad ettiği, razı ve hoşnut olduğu kullarını şöyle tarif buyuruyor:

**“Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir.”** (Mücâdele: 22)

Onlar dünyada Hazret-i Allah’a ve Resulullah’a iman etmişlerdir, bu onlara Allah-u Teâlâ’nın bir ihsanıdır.

Zira onları bu dünyada lütuf olarak kudsî ruhu ile desteklemiştir. ahirette ise onları cennet ve cemâlullah ile müjdeliyor:

**“Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan râzı olmuş, onlar da Allah’tan hoşnut olmuşlardır.”** (Mücâdele: 22)

Binaenaleyh Allah-u Teâlâ’nın râzı olduğu, hoşnut olduğu parti budur. Onlar da Hazret-i Allah’tan hoşnutturlar. Bütün iyiliklerin O’ndan geldiğini, bütün kötülüklerin nefis ve şeytandan geldiğini bilirler. Allah’a gönülden teslimdirler. Neyi taksim ve takdir buyurmuşsa râzı ve hoşnutturlar.

İslâm âlemine bakıldığında, müslümanların fırkalara ayrıldığı, senlik-benlik kavgası, liderlik-önderlik dâvâsı, makam, nam ve menfaat kaygısı ile ihtilâf ve tefrikaya düşükleri acı bir gerçektir.

Halbuki Allah-u Teâlâ müminlerin birleşmelerini emir buyururken, ayrılık yapanlarla tefrika çıkarıcıları ağır bir dille tehdit ediyor ve Âyet-i kerime’inde şöyle buyuruyor:

**“Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için kıyamet günü büyük bir azap vardır.”** (Âl-i imrân: 105)

Zâlimler güruhundan olmamız için Hazret-i Allah’ta birleşmemiz, yekvücut halinde olmamız icabediyor.

Müslümanların, Allah ve Resul’ünde birleşmesi en büyük arzumuzdur.

Zira Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’inde buyurur ki:

**“Fırka fırka olup dinlerini parça parça edenlerle senin hiçbir bir ilgin yoktur. Onların işi Allah’a kalmıştır. Sonra O, yaptıklarını kendilerine haber verecektir.”** (En’âm: 159)

Bütün gayemiz iman kurtarmaktır. Hiç kimseye buğzumuz, adâvetimiz yoktur. Fakat imansızlığa da rızamız yoktur.

# İNSAN SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ-4

## Zühd

Zühd; dünya sevgisini kalpten çıkarmak, dünyaya karşı duyulan her rağbeti gönülden söküp atmak, nefsin arzularını gemlemek demektir.

Allah-u Teâlâ dünya hayatının gelip-geçici olduğunu, ahiret hayatının ise ebedî olduğunu haber vermiş, müminleri dünya hayatına bağlanarak ebedî hayatlarını mahvetmekten sakındırmıştır:

**“Doğrusu onlar çabuk geçeni (dünyayı) seviyorlar da, önlerindeki o çetin günü (ahireti) bırakıyorlar.”** (İnsan: 27)

İnsan dünyada yüzyıl da yaşasa, dünyanın bütün varlığı ahirete nispetle bir lokma bile değildir. Çünkü sonu olan şeyin, sonu olmayan şeye mukayesesi bile yapılamaz.

Ukbayı bırakıp dünyaya meyletmek, Hakk'ı bırakıp bâtıla sarılmak demektir. Hakk ve hakikati unutup dünya lezzetlerine dalanlar, büyük bir belâya ve huzursuzluğa uğramışlardır.

Bu dünya hayatı, çocukların oyun oynayarak kendilerini yordukları gibi, insanların kendilerini yordukları bir oyuna benzemektedir. Ömrün akşamı olunca, çocukların oyunlarını bırakıp evlerine döndükleri gibi, her şey yüzüstü bırakılıp ahiret âlemine göç edilmekte, elde edilen her şey başkalarına bırakılmaktadır.

Dünya, ahireti kazanmak için bir vasıta, gaye değildir. Dünyanın cazip güzelliklerinin, gelip geçici tat ve lezzetlerinin insanı Allah yolundan alıkoymaması ve ahireti unutturmaması gerekir.

Akıllı kimsenin dünyaya aldanmaması, dünya sevgisine aşırı derecede kapılmaması gerekir. Serap gibi parıldar, bulut gibi geçer gider.

Dünyayı ahirete tercih etmek; kâfirin küfründeki, münafığın nifakındaki, âsinin mâsiyetindeki gizli hastalığını gösteren bir işarettir. Onların bütün gayretleri dünya lezzetlerini elde etmek içindir. Dünyanın süsü, eğlence ve lezzetleri gözlerini kör etmiş, basiretlerini örtmüştür. Allah-u Teâlâ'ya kavuşmayı aslâ akıllarına getirmezler. Ahiret yerine dünya hayatına râzı olurlar, geçici olanı ebedî olana tercih ederler.

Dünyaya rağbet eden, onu sevendir. Dünyalık edinmek ve sürekli olarak daha fazlasını istemek, dünyaya rağbet etmenin alâmetidir.

Sahl bin Sa'd -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir zât Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimize gelerek:

*“Yâ Resulellah! Bana öyle bir amel göster ki, onu yaptığım takdirde Allah da, kul da beni sevsin.”* demişti.

Bunun üzerine Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurdular:

**“Dünya muhabbetini kalbinden çıkar ki Cenâb-ı Hakk'ın sevgilisi olasın. İnsanların ellerindekilere göz dikme ki, insanlar da seni sevsin.”** (İbn-i Mâce: 4102)

Görüldüğü üzere zühd, Allah-u Teâlâ'nın sevgisine sebep kılınmıştır.

**İlâhî Kudret:**

Allah-u Teâlâ insan vücudunu birer tel mesabesinde olan sınırlarla bağlamıştır. Bu sınırların köklerinin başı beyin, dallarının sonu ise cilttir.

Her yarattığını **“Oİ!”** emri ile yaratan Yaraticı, bütün vücudu kaplayan sınırlara öyle bir düzen vermiştir ki, akıllar hayranlıklarını gizleyemezler.

Sınırlar aracılığı ile beyin, diğer uzuvlara his ve hareket vermektedir.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

**“Onları biz yarattık, mafsallarını biz pekiştirdik.”** (İnsan: 28)

Eklemlerini sinir ve damarlarla iyice bağladık ki güçlü kuvvetli olsunlar.

**“Dilediğimiz zaman yerlerine başka benzerlerini getiririz.”** (İnsan: 28)

Bütün bunlar ilâhî kudrete nazaran pek kolay şeylerdir.

Beyinden iç organlara inen hareket sınırları, başlangıç noktalarından uzak oldukları için Allah-u Teâlâ onları çok sağlam yapmıştır, tedbirini açıkça göstermiştir.

Hâlik-ı zülcelâl'in bu fiillerinde de çok ibretler vardır.

Bütün bunlar O'nun kudretinin kemâlini gösterip, insanoğluna olan büyük nimetine şahitlik etmektedirler. Bu şekilde bir arada bulunan ince sanatları seyreden basiret sahibi bir kimse, Yapıcı ve Yaraticı'sını bilmiş olur, her halinde O'na yönelir.

Bu işlerin hepsini tam tamına ve zamanında yerine getirmeyi, hiçbir şey yok iken onları yoktan var eden Yaratan'dan başka kim yapabilir?

Kıyamete kadar sayılsa dünyanın nizamı ve insan neslinin devamı için Allah-u Teâlâ'nın insanlara bahşetmiş olduğu lütufları ve hikmetleri dile getirilemez. Bu nimetlerin adedi ve sonu yoktur. Bu ilâhî hakikatlerin sonunu ve sayısını O'ndan başka hiç kimse bilemez.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

**“Şüphesiz ki bu bir öğüttür.”** (İnsan: 29 - Müzzemmil: 19)

Basireti bozuk olmayan, akl-ı selim sahibi, özü sağlam kimseler ancak öğüt ve ibret alırlar.

**“Artık dileyen Rabb'ine varan bir yol tutar.”** (İnsan: 29 - Müzzemmil: 19)

İman, itaat ve güzel amellerle Rabb'ine emniyetler içinde ermeye ve yaklaşmaya çalışır.

Her kim Rabb'ine doğru varmak, O'nun rahmetine erip gayesine ulaşmak isterse, O'na götürecektir bir dönüş yolu, sonunda o gayeye erdirecek bir başvuru makamı edinmelidir.

Herkes iradesini sarfettiği yöne muvaffak ve müyesser olur. Yani hidayet ve dalâlette hâline uygun bir yol tutar.

Böylece de hidayet yolunda yürüyenler mükâfatlarına nâil oldukları gibi, dalâlet yollarına gidenler de lâayık oldukları cezalara kavuşurlar. Herkesin amelinin karşılığı verilecektir.

Allah-u Teâlâ her istediğini dilediği gibi yapar.

**“Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz.”** (İnsan: 30)



Olani, olacağı ve olmayacağı, olursa ne şekilde olacağı en iyi bilen O'dur.

O'nun iradesinin önüne geçecek, değiştirmeye zorlayacak bir irade düşünülemez. Hükümünü kimse bozamaz. Olmasını dilediği şey olur, O dilemezse hiçbir şey olmaz.

**“Şüphesiz ki Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.”** (İnsan: 30)

Bütün bu lütuflar hep O'nun ihsanı ve ikramı ile mümkündür. Hiç şüphesiz ki bu lütuflara mahlûkun aklı hem ermez, hem almaz.

**“Dilediğini rahmetinin içine sokar.”** (İnsan: 31 - Şûrâ: 8)

Kime iyilik dilerse, onu ebedî saâdetine koyar, hikmet yalnız O'nundur. Fakat kalbinde hayır görmediği kimselere nurunu ihsan etmez.

**“Zâlimler için elem verici bir azap hazırlamıştır.”** (İnsan: 31)

Bütün yaptıkları işler hiçe müncer olacak, cezâlarını korkunç bir şekilde çekeceklerdir. O azap ise cehennemın pek şiddetli ve ebedî olan azabından ibarettir.

---

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## **HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm**

### **İmana Karşı, Küfür Taktikleri**

Resulullah Aleyhisselâm Kur'an-ı kerim âyetlerini yüksek sesle alenen okur, etrafta bulunan insanları nurlandırmaya çalışırdı. Allah kelâmını işitmeye tahammül edemeyen müşrikler, Kur'an-ı kerim'in okunmasını, dinlenmesini ve anlaşılmasını önlemek için birçok taktikler deniyorlardı.

Ebu Cehil: *“Muhammed Kur'an okurken yüzüne karşı gürültü yapın da ne diyeceğini bilesin!”* derdi.

Onlar Kur'an-ı kerim'in etkili bir kelâm olduğunu, dinleyenlerin muhakkak surette onun tesiri altına gireceğini biliyorlardı. Bunun için de Resulullah Aleyhisselâm Kur'an-ı kerim okumaya ve İslâm'ı tebliğ etmeye başladığı zaman dinleyen insanları dağıtıyorlar, ıslık çalıyorlar, çığlık atıyorlar, alkış koparıyorlar, bağırıp çağırıp gürültü yapıyorlardı. Ayrıca şiir okuyorlar, beyitler söylüyorlar, tenkit ediyorlar, Resulullah Aleyhisselâm'ı şaşkırtmaya çalışıyorlardı.

Allah-u Teâlâ onların bu davranışlarını Kur'an-ı kerim'inde haber veriyor:

**“Kâfirler dediler ki: Bu Kur'an'ı dinlemeyin! Okunurken gürültü patırtı yapın! Belki üstünlük sağlar onu bastırırsınız.”** (Fussilet: 26)

Müşriklerin İslâmiyet'in intişârını, nurun yayılmasını önlemek gayesiyle başvurdukları çarelerden birisi de, halkın dikkatlerini hafif ve şehvânî yönere çevirmektir. Bunun için de çeşitli eğlenceler tertip

ederler; oradan buradan hikâyeciler, fıkracılar, mukallitler, kâhin, sihirbaz, hokkabazlar, ayrıca sanatçı adı altında şarkıcı kadınlar, dansçılar ve fahişeler getirirlerdi.

Tabiidir ki onların bu azgınlıklarının cezâsı da elbette ağır olacaktı.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

**“Andolsun ki kâfirlere çetin bir azap tattıracağız ve yaptıklarının en kötüsüyle cezalandıracağız.”** (Fussilet: 27)

**“En kötü ceza”** olan şiddetli azap, Allah ve Peygamber düşmanlığının cezası olan cehennem ateşidir.

**“İşte böyle... Allah'ın düşmanlarının cezâsı ateştir. Âyetlerimizi bile bile inkâr etmelerinden dolayı, orada onlara ebedî kalma yurdu vardır.”** (Fussilet: 28)

Bu ceza, Kur'an-ı kerim'i inkâr etmelerine ve Allah'ın âyetleriyle alay etmelerine karşılık olarak onlara verilmiştir.

•

Müşrikler Resulullah Aleyhisselâm'ı Kur'an-ı kerim okurken alaylı bir tarzda dinlerler, daha sonra da ona karşı bir oyun hazırlamak üzere toplanırlardı. Bazen de bir kimsenin Kur'an-ı kerim'den etkilendiğini hissederlerse, hep birlikte peşine takılıp bu etkiden kurtarmaya çalışırlardı.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

**“Onların seni dinlerken neye kulak verdiklerini (ne maksatla dinlediklerini) biz çok iyi biliriz.**

**Kendi aralarında fısıldaşırken de, hani o zâlimler: ‘Siz büyülenmiş bir adamdan başkasına uymuyorsunuz!’ diyorlardı.”** (İsrâ: 47)

Resulullah Aleyhisselâm'ı büyülenmiş, cinlenmiş olmakla itham etmek için, aralarında gizlice karar verirlerdi.

**“Bak! Sana nasıl misaller veriyorlar? Bunun için dalâlete düştüler ve bir daha yol bulamamaktadırlar.”** (İsrâ: 48)

Bir türlü Hakk'a yönelemiyorlar, hakikati bulamıyorlar.

•

Müşrik gürûhu Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında bölük bölük toplanıyor, sözlerini dinliyor, onunla ve Ashâb'ı ile alay ederek: *“Eğer Muhammed'in dediği gibi şunlar cennete girerlerse, biz onlardan daha önce gireriz.”* diyorlardı.

Bu hususta nâzil olan Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruldu:

**“Resul'üm! O kâfirlere ne oluyor ki sağdan ve soldan, ayrı ayrı gruplar halinde boyunlarını uzatarak sana doğru koşuyorlar. Onlardan her biri Naîm cennetine sokulacağını mi umuyor?”** (Meâric: 36-38)

Hak dâveti duymaya bile tahammül edemeyen ve o nuru karartmaya çalışan kişiler, nasıl olur da cennete girmeyi ümit ederler?

**“Düşünmüyor musunuz?”** (Yunus: 3)

## **Bir Başka Taktik:**

Müşrikler Kur'an-ı kerim âyetlerini te'vil etmeye, başka mânâlar vermeye kalkarlardı. Bazen de Âyet-i kerime'lerin başından veya sonundan bazı kısımları çıkarırlar, bazı cümle ve kelimelerini alıp halka yanlış bilgi vermeye, herkese Kur'an-ı kerim'i yanlış bir kelâm imiş gibi göstermeye çalışırlardı.

Kur'an-ı kerim'i kıyamete kadar koruyacağını vâdeden Allah-u Teâlâ onların bu yaptıklarını ve daha sonraki asırlarda böyle bir cehâlete cüret edecek olanların çok ağır bir cezaya çarptırılacaklarını Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor:

**“Âyetlerimiz hakkında doğruluktan ayrılıp sapıklığa düşenler bizden gizli kalmazlar. O halde ateşin içine atılan mı daha hayırlıdır, yoksa kıyamet gününde emin olarak gelen mi daha hayırlıdır? Dilediğinizi yapın! Doğrusu O, yaptıklarınızı görmektedir.”** (Fussilet: 40)

Âyet-i kerime'de geçen “İlhâd”; doğruluktan eğrilmek, istikametten ayrılmak, Hakk'tan bâtıla sapmak, bâtil tevillerde bulunmak mânâlarına gelir.

İlhâd iki türlüdür: Birisi, Allah-u Teâlâ'ya şirk ilhadı ki, böyle bir ilhad imanı yok eder.

İkincisi ise, “Âyet-i kerime'lerde ilhad”tır. Âyet-i kerime'lere doğru mânâ vermeyip eğriye çekmek, bâtil bir şekilde te'vil etmektir.

Allah-u Teâlâ, Âyetlerini yalanlayıp inkâr edenlerin cehennem ateşi ile cezalandırılacaklarını, inananların ise kıyamet gününde emniyet içinde olacaklarını beyan buyurmaktadır.

Diğer Âyet-i kerime'lerinde ise şöyle buyurdu:

**“İşte bu bir zikirdir.”** (Sâd: 49)

Resulullah Aleyhisselâm'ın insanlar arasında dâima güzellikle anılmasına bir vesiledir.

**“Kendilerine Zikir geldiğinde onu inkâr edenler, mutlaka cezalarını çekeceklerdir. Halbuki o azîz bir Kitap'tır.”** (Fussilet: 41)

Yani bir kitap ki eşi bulunmaz, Semâvî kitapların sonuncusudur. Asr-ı saâdet'ten bugüne kadar muhafaza edilmiş, hiç kimse onu tahrif edememiş, bozamamıştır.

**“Ona ne önünden ne de ardından bâtil gelemez. O, hikmet sahibi ve övülmeye lâyık olan Allah katından indirilmiştir.”** (Fussilet: 42)

Hangi mevzuda olursa olsun, bir hususu beyan etmişse, o mutlak surette doğrudur. Verdiği bilgiler hiçbir şekilde iptal edilmeyecek derecede sağlamdır.

**“Resul'üm! Biz bu Kitab'ı sana, sırf anlaşmazlığa düştükleri şeyleri onlara açıklaman ve iman eden bir topluluğa da hidayet ve rahmet olması için indirdik.”** (Nahl: 64)

Bu ilâhî Kitap'tan istifade edecek olanlar, ancak müminlerdir.

**“Ancak Allah'tan korkanlara bir öğüt olsun diye indirdik.”** (Tâhâ: 3)

Kur'an-ı kerim'den ancak kalbinde Allah korkusu olanlar öğüt alırlar.

Allah-u Teâlâ müşriklerin eziyetlerinden dolayı Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ini teselli etmek üzere şöyle buyurdu:

**“Resul’üm! Sana söylenen şeyler, senden önceki peygamberlere söylenmiş olandan başka bir şey değildir. Şüphesiz ki senin Rabb’in hem mağfiret sahibi, hem de acı verecek bir azap sahibidir.”** (Fussilet: 43)

Sen yalanlandığın gibi onlar da yalanlanmışlardı.

Tevbekâr olanlara bağışlaması büyük olmakla birlikte, düşmanlarına vereceği ceza çok elem vericidir. Gün gelir, yola gelmek istemeyen inkârcıların cezalarını verir.

**“Resul’üm! Andolsun ki biz senden önce nice peygamberleri kendi kavimlerine gönderdik. Onlara apaçık delillerle geldiler. Biz de günahkârlardan intikam aldık.”** (Rûm: 47)

Peygamberleri yalanlayan, getirdikleri hükümleri reddeden kavimlerin niceleri Kahrân olan Allah-u Teâlâ’nın intikamından kurtulamamışlardır.

**“Daha öncekilere de nice peygamberler göndermiştik. Kendilerine ne zaman bir peygamber gelse, mutlaka onu alaya alırlardı. Biz onlardan daha güçlü olanları da helâk ettik. Nitekim öncekilere âit nice misaller geçmiştir.”** (Zuhruf: 6-8)

İnkârları yüzünden geçmişte yaşamış kavimlerin nasıl bir felâkete uğramış olduklarına dâir misaller Kur’an-ı kerim’de anlatılarak insanlar intibâha dâvet edilmiştir.

**“Biz dilersek onların üzerine gökten bir âyet (mucize) indiririz de ona boyun eğmek zorunda kalırlar.”** (Şuarâ: 4)

O halde onların eziyetlerine aldırma, inanmamaları sebebiyle üzülmel!

•

Daha sonra Allah-u Teâlâ kâfirlerin inatçılıklarını, gerçek ortaya çıktıktan sonra, kibirlenip onu kabul etmemelerini Âyet-i kerime’inde beyan buyurdu:

**“Biz onu yabancı bir dil ile okunan bir kitap yapsaydık, onlar mutlaka: ‘Âyetleri tafsilatlı bir şekilde genişçe açıklanmalı değil miydi? Arap bir peygambere yabancı dil öyle mi?’ derlerdi.**

**De ki: Bu, iman edenlere bir hidayet ve bir şifâdir. İman etmeyenlerin ise kulaklarında ağırlık vardır ve Kur’an onlara göre körlüktür.**

**Sanki onlara uzak bir yerden sesleniliyor da duymuyorlar.”** (Fussilet: 44)

Uzaktan yapılan bir çağırımı insan belki duyabilir amma, o sesin ne dediğini anlayamaz. İnatçı kâfirlerin durumları da böyledir, Hakk’ı kabul edip hakikati bulmak istemezler.

Onların durumları diğer bir Âyet-i kerime’de şöyle anlatılmaktadır:

**“Kâfirlerin hâli, sadece bir çağırma veya bağırmandan başkasını işitmeyerek haykıran kimsenin durumu gibidir. Onlar sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, onlar düşünmezler.”** (Bakara: 171)

Bunlara söz söyleyecek olanların hali bir çobana benzer. Çoban onlara insan gibi: *“Yiyiniz, içiniz, yayınız!”* derse anlamazlar. İslık çalar, mânâsız seslerle bağırıp çağırırsa, bir şey duyarlar. İşte kâfirlerin durumu da böyledir. Bunlar dinden diyanetten, ahlâktan faziletten bir şey anlamazlar, hikmetli sözleri duymazlar. Çan ve düdük sesleri arasında dolaşır dururlar.

“Onlara: ‘Rükû edin!’ denildiği zaman rükû etmezler.” (Mürselât: 48)

Aksine ısrarlı bir şekilde kibirlenmeye devam eder dururlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## **EVLİYÂ-İ KİRAM** **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **“HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ” HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (77)**

**Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh-**

**HAYATI ve ESERLERİ**

Asıl asıl adı Muhammed bin Muhammed olan ve daha çok “**Zeyneddîn**” lâkabı ile tanınan Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri, 1356 (H. 757) yılında Horasan'a bağlı olan Hâf beldesinde dünyaya geldi. Halvetiyye tarikatının “**Zeyniyye**” adı ile anılan kolunun kurucusudur.

Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri çok küçük yaşlardan itibaren, önce doğup büyüdüğü yer olan Horasan'da ve ardından Mâverâünnehr, Irak, Azerbaycan, Şam, Mısır, Hicaz ve daha pek çok şehirde ilim tahsil edip, zamanının büyük âlimlerinden geniş ölçüde istifâde etti. Seyyid Şerîf Cürçânî, Celâleddîn Ebû Tâhir Ahmed el-Hocendî, İbnü'l-Cezerî, Zeyneddîn el-İrâkî, Ebu'l-Berekât Ahmed el-Kazvîni ve Kâhire'de ikâmet eden Zeyneddîn Abdurrahmân eş-Şebrîsî gibi meşhur âlimlerin ilim meclislerinde bulundu.

Zâhirî ilimlerde büyük bir mesâfe kateden Hazret, nihayet tasavvuf yoluna sülûk edip zâhiri bâtınla cem' ederek, Nüreddîn Abdurrahmân el-Mısırî -kuddise sırruh- Hazretleri'ne intisab etti. Çok kısa bir zaman zarfında halîfelîğe yükselen Hazret'e, Nüreddîn el-Mısırî -kuddise sırruh- Hazretleri bizzat kendi eliyle bir icâzet yazıp vererek, diğer talebelerinden farklı bir biçimde onu taltif etti. Kendisini takvâ sâhiplerine seçkin bir imâm kılması için Allah-u Teâlâ'ya duâ ve tazarrûda bulunup, insanları irşad ve islâh maksadıyla tekrar doğduğu yer olan Horasan'a gönderdi.

Zâhirî ilimlerle bâtınî ilimleri pak ve temiz zâtında birleştiren Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri, yalnız kendi zamanındaki değil, kendisinden sonra gelen çok büyük velîleri dahî etkilemiş; nitekim büyük velî Hâce Muhammed Pârsâ -kuddise sırruh- Hazretleri kendisinden daimâ övgü ile söz etmiştir.

Reullullah Aleyhisselâm'ın tavsiye ve tâlimi ile, Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin “**Fusûsu'l-Hikem**” kitabını okuyan ve içindeki gizli sırlara vâkıf olan Hazret; “**Dervişâbâd şehrinde ikâmet ederken, rüyâmda Resûlullah Aleyhisselâm'ı gördüm. Bana 'Fusûsu'l-Hikem' kitabı'nı okumamı işâret buyurdular; bundan sonra Fusûs kitabındaki birçok meseleyi sordum, lütfedip izâh buyurdular.**” diyerek, bu hususa bizzat kendisi de işâret etmiştir.

Hayatını Tasavvuf yolundan nasıpdâr olanların nefislerini tezkiye, ruhlarını tâlim ve terbiye ile geçiren Hazret, 1435 (H. 838) yılında Herât'ta vefât etmiştir.

## “HÂTEMÜ'L-VELÂYE” HAKKINDAKİ

### BEYAN ve İFŞAATLARI

Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri, Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin “Fusûsu'l-Hikem” kitabındaki gizli mânâları yazdığı eserlerin birçoğuna yansıtmış; husûsiyetle “Risâletü'l-Kudsiyye” adlı eserinde, Hâtemü'l-enbiyâ olan Muhammed Aleyhisselâm ve Hâtemü'l-evliyâ olan zâtlâ ilgili, daha önce hiç duyulmamış ve hiçbir velî tarafından ortaya konmamış gizli cevherleri açığa çıkarmıştır.

“Hâtemü'n-Nübüvve” ve “Hâtemü'l-Velâye”

**Bütün Âlemleri İhâtâ Etmıştır:**

Zeyneddîn el-Hâfî -kuddise sırruh- Hazretleri “Risâletü'l-Kudsiyye” adlı eserinde, gâyenin kemâline ererek Tevhîd'in nihâyetine erişen Hâtemü'l-enbiyâ ve Hâtemü'l-evliyâ'nın beşerî akilla idrâk edilemeyeceğini ortaya koymuş; “Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tâyin ettik” Âyet-i kerîme'sinin bu iki Hâtemiyyet'e işâret ettiğini ifşâ ederek, görünen âlemleri ihâta edenin bu iki Hâtem olduğunu beyan buyurmuştur:

**“Kemâlin gâyesine ulaşır O'nu Tevhîd eden, kâinât mertebesinde O'nun vahdâniyyet'ini müşâhade eden; isimlerin ve sıfatların bilinmesiyle ilgili ilimlere sâhip olup Tevhîd'in nihâyetine eren kimse düşünceye sığmaz!**

**Hayır!.. O kendi ma'rifetiyle ilgili olarak O'nu müşâhade edip, O'nu tenzîh etmiş olarak, bunun daha ötesindekini de bilir.**

**Zîrâ Âyet-i kerîme'de;**

**'Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tâyin ettik.' buyurulmuştur. (Mâide: 48)**

**Ki; 'Ben Hâtemü'l-velâye'yim!' diyen kişi seni dâvet etsin, sen de onu taklîd edesin! Zîrâ gözle görülen âlemlerin etrâfını kuşatan; Hâtemü'n-nübüvve olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- ve Hâtemü'l-velâye'dir.’’ (“Risâletü'l-Kudsiyye”, vr. 78<sup>b</sup>)**

---

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**MEKTUBAT**

**85. MEKTUP**

**ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLİ**  
(Kuddise Sirruh)

## SEYYİDÜ'L-İSTİĞFÂR TERCÜMESİ

Aşağıdaki Seyyidü'l-istiğfar tercümesiyle beraber kardeşlerimizden bir zâtın isteği üzere yazılmıştır:

"Ey benim yüce Allah'ım, kabul ve itiraf ederim ki, beşerî silsilemin başından sonuna kadar bütün mânâsı ile beni terbiye eden ancak senin yüce Zât'ındır. Çünkü senden başka bir ilâh yoktur ve itiraf ederim ki, beni yaratan, yoktan var eden sensin. Ben ise senin kulun ve mahlûkumum. Yani ilâhî emir ve yasaklarını yerine getirmeye memurum. Aynı şekilde kulluk vazifeme dair 'Kâlû Belâ'da verdiğim söz ve yeminin yerine getirilmesine beşerî gücüm yettiği kadar âmâdeyim. Şu kadar var ki; gaflet, bilgisizlik ve cehâlet sebebiyle vâki olan geçmiş kusurlarımın kötülüğünden canımı ve cânânımı kurtarabilmek için emniyet ve güven yurdu olan ilâhî bağış ve mağfiretine sığınıyorum. Ey benim sevgili Allah'ım, kusurlu kulluğuma rağmen apaçık gözükken çeşit çeşit nimetlere nâil olduğumu bildiğim gibi, hiçbir akıl ve mantığa sığmayan günahlarımı da bilip, onları da kabul ve itiraf ediyorum. Öyle ise ey Rabb'im, vâki olan kusur ve günahlarımı affet ve bağışla! Zira senin en yüce ve en ulu Zât'ından başka günahları affedecek başka bir Allah yoktur."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## SÖZLER ve NOTLAR - 28

### Uğurlu Kimse, Uğursuz Kimse

Bir sohbetlerinden:

"Gizli bir hususu şöyle arz edeyim:

Uğurlu kimse kimdir, uğursuz kimse kimdir? İlâhî rahmet indiği zaman ne olur, rahmet inmediği zaman ne olur?

Allah-u Teâlâ'nın; nurunun, rahmetinin, bereketinin indiği kimse uğurludur. Lütuf, rahmet ve bereketini indirmedeği kimse uğursuzdur. Onun işinde nursuzluk olur, onun işinde bereket olmaz.

Bu demektir ki, birisini Allah-u Teâlâ nurlandırıp bereketini indiriyor, birisini nurlandırmıyor bereket vermiyor. Her şeyi güzel amma rahmeti, bereketi yok; kısırdır, faydası gelmez. Kendisine de beşeriyete de. Bunu unutma!" (11 Ağustos 2003)

"Geç Kulum!" Derse:

Bir sohbetlerinden:

*“Hazret-i Allah’ın varlığını, azâmetini bilmek lâzım, Hazret-i Allah’tan çok korkmak lâzım, mucibince amel lâzım. Hesap şaka değil. Yoktan var eden, nimetlere gark eden seni hesaba çektiği zaman, senin durumun ne olacak? “Geç kulum!” derse... Bütün iş orada, kurtuluş orada. Kurtarırsa kurtuldun! Çok mühim burası. Yani zan edildiği gibi değil, hemen geç deyinerecekler değil. Ancak lütfederse, o zaman başka!*

*Padişahların Padişah’ı ile güzel aran olması lâzım. O’na sevilmen lâzım. O sevecek, sevdiğinden ötürü: “Hadi kulum geç!” diyecek. İşin şakası yok. Meğer Allah-u Teâlâ seni sevecek, temizleyecek, boşaltacak, hiç olacaksın, kurtaracak.” (22 Ekim 2003)*

### **En Kıymetli An:**

Bir sohbetlerinden:

*“En kıymetli ânım Hazret-i Allah ile olduğum andır. Çünkü benim dostum O’dur. Dost dediğin düşman olabilir, dost zannettiğin belki sana düşmandır. Amma O’nun dostluğu sonsuzdur, O hep dosttur. Şu halde ben dostumla olayım, düşmanım ile olmayayım. Halkla konuştuğum zaman birçok lüzumlu ve lüzumsuz kelimeler geçiyor, amma O’nunla olduğum zaman hiç kötü geçmiyor, ânım hep dolu geçiyor. İbadet etmesem bile huzuru yeter.*

*Allah-u Teâlâ lütfu ile ihsan buyurursa, dost olarak O’nu seçmişim, O’nu dost bilmişim, O’nunla olmaya gayret ediyorum. O’nunla olduğum zaman hayattır, O’nsuz olduğum zaman ruhi bir vefattır.” (13 Ağustos 2003)*

### **İyiler Her Devirde İyi:**

– Efendim! Bu memleketin hâli ne olacak?

– “İyiler iyi, Allah’ım iyilerden ayırmazın.” (13 Ağustos 2003)

### **Ahiretteki Birliğe Vesile:**

– “Kim bu kitapları muhabbetle okursa ihvandır.” buyurmuşunuz.

– “Her kitap okuyana Cenâb-ı Hakk hidayet ihsan buyurursa, gönlünün Hakk’a yönelmesine vesile olur. Ulaşamıyor amma muhabbeti var. Kişi sevdiği ile beraberdir. O muhabbet onu ulaştırır ve ahirette birliğe vesile olur.” (13 Ağustos 2003)

### **Nurlu Sözler:**

*“Rabb’ime sonsuz şükürler olsun, kendime baktığım zaman vallahi bir çomak olarak görüyorum. Kupkuru bir çomaktan neler akıtmışsın! Yâ Rabb’i! Akıttığını da görüyorum, çomak olduğumu da görüyorum.” (3 Temmuz 2005)*

•

*“Fakir der ki: Gönlünle Hakk’a yönel, O’na yaslan! O’na mütevekkil ol, işi O’na havale et, O senin işini görsün!” (3 Temmuz 2003)*

•



“Her muhabbetle kitap okuyan bu halkaya girer. Niyeti bozulursa halkadan çıkar.” (18 Eylül 2003)

•

“Hiç kimsenin işine karışma, hiç kimsenin aleyhinde konuşma!” (11 Ağustos 2003)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (12)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî  
-kuddise sırruh- (1)

Ahlâkın Güzelliklerinin

Hâtemü'l-Velâye'nin Zuhûru İle Tamamlanışı:

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri “Fütühâtü'l-Mekkiyye”de yer alan bir beyanında; Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın Allah ile ahlâklanıp, ahlâkın güzelliklerini tamamlama husûsunda Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'a bir yoldaş kılınacağını; ayrıca ona verilecek olan ilmin de, onun şeriatındaki şeyler cümlesinden olacağını haber vermiştir:

**“Hâtemü'l-velâyeti'l-Muhammediyye kendisine hak kılınan kimsenin sıfatı; Allah ile güzel ahlâkı ve ahlâk cihetinden insanlara hâsıl kılınan şeylerin tümünü tamamlamak sûretiyle bir 'Hâtem' olmaktır. Bu ahlâkın meydana getirildiği kimse, Allah ile ahlâkı sarfetmeye muvaffak kınır. Hiç şüphesiz ki bu da, gâyeler farklı olduğu için böyle olur. Güzeli ahlâk, O'nu gâye edinmeye muvâfakatten ibâret olan, kişinin O'nunla beraber olup, O'nunla ahlâklanmasıdır. Başkasının yanında övülmek ya da zemmedilmek bundan daha başkadır. Vücûdun içine yerleştirilmediği vakit yaygınlaşan ise, âleme güzellekle muvâfakattir ki, ona nisbetle bu husustaki en güzel nazar da, Hakîm (et-Tirmizî)'nin nazarıdır: 'İstenilen şeyi istenildiği an, istenildiği gibi yap! Mevcûdâtın içine nazar edilirse, Hakk'ın benzeri bir sâhip bulunmaz; O'nun seni sâhiplenmesinden daha güzel bir sâhiplenme de olmaz.”**

**“Ben onun muâmelesindeki saâdeti ve O'nun irâdesindeki muvâfakati gördüm. O'nun haddi ve şeriatı hakkındaki gözcülük, onun ve tâbîlerinin yanibaşında durur. O'nun ilmi de O'nun şeriatındaki herhangi bir şey cümlesinden olur. Pak bir Melik'e ve mükerrem bir Resul'e Allah'tan başkası nasıl karışabilir? Melik, mülkü elinde bulunduran kimseden ibâret olunca, Hakk sâhibini gözeteceklere de, zikrettiklerimizin tümüyle bir gözcü olur; ilâhî ahlâkı da ancak Efendi'siyle birlikte sarfeder.**

İşte bu mesâbe ile vâredilince de, O'nun Resûl'ü hakkında;

**‘Şüphesiz ki sen büyük bir ahlâk üzerindesin!’ (Kalem: 4) diye beyan buyurulan şeyin ve (Hazret-i) Âişe’nin;**

**“O’nun ahlâkı Kur’an’dı. Sıdk makâmındaki, kudret ve kuvvet sâhibi Hükümdâr’ın huzûrundaki Hakk diliyle; Allah’ın övdüğünü över, Allah’ın zemmettiğini zemmederdi.’ sözünün benzeri, artık onun hakkında da söylenir.**

**Onun aslından senin karşına çıkıp da, onun ahlâkını âleme yayınca ve tüm ufuklara kadar vâsıl kılınca; ‘Şüphesiz ki sen büyük bir ahlâk üzerindesin.’ buyruğuna göre, onun velâyet-i Muhammediyye sıfatına sâhip olan bu kimseye de hatme erdirmeye hakkı kazandırılarak; ona bir yoldaş kılınır.**

**Allah bizi, hidâyet yoluna kendisiyle hidâyet ettiklerinden kılın ve onu da, onun üzerinde yürümeye ve O’nun hidâyetine erdirmeye muvaffak eylesin!”** (“Fütûhâtü’l-Mekkiyye an Esrâri Memleketi’l-Mâlikiyye ve’l-Mülkiyye”; c. 3, s. 88-89, bas.: Beyrut, 1994)

Şeyhü’l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri’nin bu beyânı o kadar mühim bir noktaya varıyor ki; Hâtemü’l-evliyâ’nın Resulullah Alehisselâm’ın ahlâkı ile ahlâklanması mânâsına geliyor. Onun veklâleti ile berâber, ona verilenlerin hepsi ona da verilmiş!

Allah-u Teâlâ onun yerine onu oturttuğu için, ona ihsan ettiğini olduğu gibi ona da ihsân etmiştir. Onun vârisi olduğu için bu isim onun hakkında da söylenir. Çünkü **“Hâtem”** ikidir.

Allah’ın ahlâkı ile ahlâklanmak demek; o Hakk iledir, Hakk’ın huzûrundadır, Hakk’tan aldığı verir, O’nunla berâberdir. O Hakk’ın istediği iledir, onda kendi arzusu yaşamaz. Yâni Allah-u Teâlâ neyi istiyorsa o da onu ister. Onda nasıl tecellî etmişse o ondan memnundur, onda kendi arzusu diye bir şey yoktur!

O dâimâ Allah-u Teâlâ ile hemhâldir; gönlünde O’nu taşır, hâlâtında da O’nunla yaşar. Daha açığını söyleyeyim; sen bir kapaksın, kaldır onu O çıkar. Sen bir örtüsün, örtünün altında O var. Bu mevzunun bir çok incelikleri varsa da, özünü soy ve ahlâk alıyor.

Muhyiddîn İbnü’l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Fütûhâtü’l-Mekkiyye”**nin başka bir bâbında yer alan diğer bir ifşaatında, bu **“Hâtemü’l-velâye”**nin, Araplar arasından seçilecek en şerefli bir kimse ile gerçekleşeceğini haber vermektedir.

Buyururlar ki:

**“Velâyet-i Muhammediyye bu Arap soyundan bir kişidedir ki, o bu milletin en asillerinden bir zâttir.”** (“Fütûhâtü’l-Mekkiyye”, s. 214, trc. S. Alpay)

Diğer bir beyanları ise şöyledir:

**“İşte bu sona getirecek ve bizim beklediğimiz Mehdî değildir. Bu ancak kendi ehl-i beytinden olacak birisidir.”** (“Fütûhâtü’l-Mekkiyye”, s. 214)

Asâlet; temiz, nezih ve asıldan gelen bir soydur. Temiz nesil demek; ilim ile, irfan ile, edep ile süslenmiş bir sülâleden gelmiş demektir. Hiç bozulmamış, en küçük bir inhirâf etmemiş; tertemiz, berrak, bulanmamış, kirlenmemiş, pisenmemiş kimse bir asildir. Asil budur, bunlar azmaz.

Hani bir tâbir var:

**“Nâdir bulunur tıynet-i kemâlde kusur,**

**Kem mâyede eyler, ne ki eylerse zuhûr!”**

Asâlet ne demektir? Hakikatin özüdür! İlim, irfan, imân ve her şey o özden çıkar. Bozuk sülâleden çıkırsa da bulanık olur.

Şeyhü'l-ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Hatmü'l-evliyâ**"da sorduğu soruları cevaplandırmak için yazdığı "**Kitâbu'l-Cevâbü'l-Müstakîm ammâ Se'ele anhu et-Tirmizî el-Hakîm**" adlı eserinde, bu sorulardan on üçüncüsü olan; "**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- Hâtemü'n-nübüvve'ye hak kazandıgı gibi, Hâtemü'l-evliyâ' olmaya kim hak kazanmıştır?**" sorusuna şu cevabı vermiştir:

**"Buna hak kazanan, ceddine (Muhammed Aleyhiselâm'a) çok benzeyen bir kimsedir. O Arapça'yı pek iyi konuşamaz, fakat ahlâkı hususunda da ondan farklı olmaz."** ("Kitâbu'l-Cevâbü'l-Müstakîm ammâ Se'ele anhu et-Tirmizî el-Hakîm", Beyazıt Devlet ktp. Genel, nr.: 3750, vr. 242<sup>b</sup>)

---

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## NE İDİK, NE OLDUK!

### OSMANLI İMPARATORLUĞU -18-

#### IV. Mustafa:

III. Selim'den sonra IV. Mustafa tahta geçti. Bu sırada, Yeniçeriler Tuna Nehri boylarında savaşıyorlardı. Yeniçeriler ve taraftarları Nizam-ı Cedid'e bağlı olanları öldürmeye başladılar. Nizam-ı Cedid taraftarları Ruscuk Ayânı Alemdar Mustafa Paşa'nın yanına kaçtılar. Alemdar Mustafa Paşa ise Rus harbinde başarılı olmuş ve vezirlik ünvanını almıştı.

Alemdar Mustafa Paşa, taraftarları ve ordu ile İstanbul'a geldi, Kabakçı Mustafa ve adamlarını ortadan kaldırdı. III. Selim'in tahttan indirilmesinde rolü olan ulemayı sürgün etti. Alemdar Mustafa'nın niyeti III. Selim'i tekrar tahta geçirmektir. Ancak IV. Mustafa durumu anlayınca III. Selim'i öldürtmüştü, II. Mahmud'un da öldürülmesini emretmişti. Ancak II. Mahmud sarayın damına kaçmasıyla kurtulmuştu. Bu hadiseden sonra IV. Mustafa tahttan indirilerek yerine II. Mahmud geçirildi.

#### II. Mahmud:

II. Mahmud tahta geçtiğinde, devlet tam bir karışıklık ve anarşi ortamı içindeydi. Tedbirler alınmıyor ve kayıtsız kalınıyordu. Anadolu ve Rumeli isyankar zorbalının elinde idi. Halep ihtilal içinde, Bağdat bağımsızlık davasında idi, Vehhabiler de Mekke ve Medine'yi ele geçirmişlerdi. Mısır'da ise Mehmed Ali Paşa son derece güç ve kuvvet kazanmıştı. Anadolu'da bağımsızlık taraftarı hanedanlar türemişti.

Bayraktar Mustafa Paşa II. Mahmud'u tahta geçirince bütün yetkileri elinde topladı ve devleti yönetmeye başladı. Rumeli ve Anadolu'nun bütün Ayânlarını İstanbul'a çağırıldı. Hepsini askerleriyle birlikte geldiler. Devlet adamları ve ulemanın da katıldığı bu toplantıda, "**Padişah'ın emirlerinin mutlaka yerine getirileceği, Vezir-i Âzam'ın emrinin padişah emri gibi olduğu, Ayânların, devletin asker alınmasına karşı çıkmayacağı**"na dair kararlar alındı ve şeyhülislâm'ın fetvasıyla "**Sened-i İttifak**" denilen bu kararlar imzalandı. Böylece Ayânlar meşruluk kazanmış oldular.

Bayraktar Paşa III. Selim'in ıslahatlarını devam ettirmek düşüncesindeydi. Sekban-ı Cedid adıyla yeni bir asker ocağı kuruldu. Yeniçeri esamelerinin alım ve satımı yasaklandı. Yeniçeri ocağına bağlı, ancak askerlikle alakası olmayan, zanaatla uğraşan yeniçerilerin eğitilmesi kararlaştırıldı. Buna karşılık isyan eden yeniçeriler ve Bayraktar Mustafa Paşa'yı çekemeyenler onun ölümüne de sebep oldular. Sekban-ı cedid ise lağv edildi.

Bugünlerde Osmanlı devleti isyanları, ayaklanmaları yaşarken, Rus çarı ile Napolyon Osmanlı topraklarını paylaşmanın hesaplarını yapıyorlardı. Rus çarı İstanbul'u istemişti, Napolyon ise; *"İstanbul tek başına bir imparatorluğa değer."* demişti. İngiltere'nin İskenderiye'ye asker çıkarması ile bozulan anlaşma yenilendi. Ruslar ile harb üç yıl devam etti. Seri mağlubiyetler sonunda, Ruslar Basarabya, Boğdan, Eflâk ve Kuzey Bulgaristan'ı işgal etti.

Osmanlı ordusu müdafa savaşları yaptığı halde yeniliyordu. Asker bozuk, talimsiz ve disiplinsizdi. Bu arada Napolyon Rusya'ya yönelince Osmanlı devleti Ruslarla anlaşma yaptı ve Basarabya geri alındı. 1798'de Fransa'da başlayan ihtilal Avrupa'da milliyetçilik hareketlerinin filizlenmesine sebep oldu. Napolyon önce Yunanlılar'ı, daha sonra Mısırlılar'ı isyana teşvik etti. Ruslar da Sırp'ları Osmanlılar'ın aleyhine isyana teşvik ediyor ve destekliyorlardı.

Devlete bağlı olan bu milletler, çok rahat ve huzurlu yaşamalarına rağmen; Fransa, Rusya ve Avusturya'nın kırışkırtmasıyla isyan ettiler.

İlk defa isyan eden Sırp'lar'dır. Rusya'nın desteğiyle Sırp isyanı başladı. Kara Yorgi adında bir domuz tüccarı gerilla savaşı yaparak bağımsızlık için isyan bayrağını açtı. Karadağ da bu isyana katıldı. Osmanlı Devleti bu isyanları bastırdı. Belgrat'ı geri aldı. Ancak Sırp'lar'a bazı haklar ve muhtariyetler verildi.

Rumlar ise Osmanlı Devleti'nde ayrı bir yere ve imtiyaza sahip idiler. Her türlü serbestiyete haizdiler. Lisan bildiklerinden dolayı devletin bütün hariciye teşkilatı ellerinde idi. Rum tüccarlar da devletin ticaretini ele geçirmişlerdi. Ticaret gemileri ise Osmanlı bayrağı ile bütün Akdeniz ticaretine hakim olmuşlardı. 600 civarında olan bu gemiler korsanlara karşı silahlı idiler. Ayrıca Odesa, Marsilya, Londra gibi ticaret merkezlerinde koloniler kurmuşlardı.

Avrupalı devletler ise Osmanlı'da son derece rahat ve huzurlu olan Yunanlılar'ı isyana teşvik etmeye başladılar. Ruslar Yunan isyanını başlattı. Fransızlar adalara yerleşerek isyana destek oldular.

1821'de Mora'da bütün Rumlar'ın katıldığı ve papazların idare ettiği bir isyan başladı. Patrik ve bütün papazlar bu isyanı destekledi. Kalelere sığınan müslümanlar öldürüldü. Silahlı olan Rum gemileri isyanı bütün adalara yaydı. Rumlar İstanbul'u yakmayı hedefliyorlardı. Patrikhane'nin bu isyanla ilişkisi ortaya çıkınca İstanbul patriği idam edildi.

Mora isyanı, Avrupa'nın haçlı ruhunun tekrar hortlamasına sebep oldu. İsyancılar Avrupa'nın bütün devletlerinden yardım aldılar. Gaye Osmanlı'yı yıkmak ve Bizans'ı tekrar kurmaktı. İsyan gittikçe büyümesine rağmen, bastırmakta aciz kalındı. Bunun üzerine Mısır valisi Mehmet Ali Paşa'dan yardım istendi. Mehmet Ali Paşa Mısır'da çok büyük bir ordu ve donanma kurmuştu. Mısır'ı imar etmiş, ekonomik alanda çok zenginleşmişti. Mehmet Ali Paşa, oğlu İbrahim Paşayı isyanı bastırmak için görevlendirdi ve isyan süratle bastırıldı. Rusya, İngiltere ve Fransa Mora isyanına müdahale ederek, Navarin limanında bulunan Osmanlı ve Mısır donanmasını yaktılar, sekiz bin asker şehid oldu. Devlet donanmasız kaldı. Yunan isyanında elli bin müslüman Rumlar tarafından katledildi.

Bu defa Fransızlar, Mora'ya asker çıkarttı ve işgal etti. Ruslar Osmanlı'ya savaş ilan ederek Trakya'dan ve Doğu'dan girmeye başladılar. Fakat Osmanlı devletinde donanma ve ordu yoktu. Donanma yakılmış, yeniçeri ocağı kaldırılmıştı, yerine yeni bir ordu kurulamamıştı.

Ruslar, doğuda Kars, Ahıska, Anapa ve Erzurum'u aldılar. Batı'dan ise Trakya'ya kadar ilerlediler.

Osmanlı Devleti mecburen anlaşma yapmak zorunda kaldı. 1828'de yapılan Edirne anlaşmasına göre; Tuna nehri hudut oldu. Tuna deltasındaki adalar Ruslar'a bırakıldı. Poti, Anapa, Ahıska Ruslar'a verildi. Rus, ticaret gemileri boğazlardan geçecek ve serbestçe ticaret yapabilecekti. Osmanlı Devleti

harp tazminatı olarak 11.5 milyon altın ödeyecekti. Bağımsız bir Yunan Devleti kuruldu. Sırbistan'a muhtariyetlik verildi. Bundan sonra ise Osmanlı Devleti dağılmaya başladı.

**Sultan İkinci Mahmûd'un,**

**İkiyüzlü Kâfirlere**

**Duyduğu Öfke ve Nefret**

Sultan İkinci Mahmûd Hân verdikleri hiçbir sözde durmayan, yaptıkları anlaşmayı her defasında bozan, sözleriyle icraatları birbirini tutmayan iki yüzlü kâfirlere duyduğu öfke ve nefreti açıkça dile getirerek;

***“Frenklerin âdetleridir; kendilerinin evvelce söyledikleri sözden vazgeçmeğe aslâ utanmazlar, hemân kendülerine menfa'at sağlayacak maslahat ne ise âni tervîce (öne sürmeye) bakarlar!”*** demişti. (Fuat Ezgü, “Osmanlı İmparatorluğu - Amerika Birleşik Devletleri Münâsebetleri”, İÜ Edebiyat Fak. Dok. Tezi, s. 96-97)

---

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## **Türkiye'yi Karıştıran “Derin El” Kimin Eli?**

Dünya kaynakıyor, etrafımız kaynakıyor, memleketimiz kaynakıyor. Küffar karıştırmaya, kaynatmaya çalışıyor. Gayesi belli. Bu gayesine ulaşabilmek için bizim üzerimizde hususi bir çalışma yürütüyor. Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. İstemediği insanları yıpratmak için ince ince tezgahlar tertip ediyor.

Amerika Kürtleri kuvvetlendirip birleştirmek istiyor. Kullanabileceği bir devlet peydahlamaya çalışıyor. Bunun için de Türkiye, İran ve Suriye'yi parçalamak istiyor. Bu belli. Çok açık.

Osmanlı'nın en zayıf zamanında Ermeniler'i kullanmaya çalıştılar. Neticede Ermeniler de en az Türkler kadar zarar gördü. Elleri hiçbir şey geçmediği gibi, Avrupa ülkelerinin beslediği kin deryasında boğuldu kaldılar. Hala o bataklıkta debeleniyorlar. Şimdi de Kürtler'i kullanmaya çalışıyorlar. Yıllar yılı bir kin ve nefret pompaladılar. Bu bataklığın Kürtler'e hiçbir faydası yok. Bu sömürgeciler kendi dindaşlarını feda etmekten, kullanmaktan çekinmediler, Kürtler'i kullanmaktan mı çekinecekler? Akli olan varsa bu oyuna gelmez.

Amerika'nın gayesi belli de, Amerika'ya çanak tutanları ne yapacağız?

**“Derin El” Dışarıda Aranmalıdır:**

Bir “Derin devlet” tartışmasıdır gidiyor. Yönetim kademesi parçalanmaya, halk kendi kurumlarına düşman yapılmaya çalışılıyor. Eski içişleri bakanı Sadettin Tantan açıkladı, güneydoğuda elin

gâvurunun 3000 ajanı var. Elini kolunu sallaya sallaya arz-ı endam ediyor. Bunun bir karşılığı olması lazım değil mi? Adam senin halkını kışkırtıyor, kin ve düşmanlık tohumları ekiyor. Bunun bir karşılığı olması lazım değil mi?

Bir dostluk-müttefiklik hikâyesine memleketi peşkeş çekenlerden mi olacağız? Aklımızı başımıza devşirelim. Amerika en az elli yıldır bu memlekete sinsice nüfuz etmiştir. Bir derinlik aranacaksa buradan aranmalıdır.

Yıllar yılı düşünme işini Amerika'ya bırakmışız. Bizi jandarma olarak kullanmış, iktidarlar indirmiş, iktidarlar dizayn etmiş.

Binaenaleyh memleketi karıştıranlar içimizde değil, dışarıda aranmalıdır. Bu karışıklığa alet olanlar olabilir. Ancak perdenin arkasında çubukları kim tutuyor iyi bakmak lazım. Perdenin arkasına projektör tutmak lazım. Mesela geçen ay Ürdün'de üç patlama oldu. Zerkavi denilen adam bu patlamayı üstlendi. Ama bakın burada kimler öldü:

*“Ölenler neden çok önemli ve neden hepsi İsrail'in sevmediği isimler?”*

*Mustafa Akkad; Çağrı ve Çöl Arslanı filmleriyle Müslüman dünyada yeri doldurulamayacak bir isim. Ürdün'de Kudüs'ün fethini işleyen 'Selahaddin' filminin hazırlıklarını yapıyordu.*

*Ağır kayıplar veren düşün sahipleri. Biri Çerkes diğeri Arap. Filistin direnişinde şehitler veren bir ailenin düşününe saldırı yapıldı.*

*Ya ölen Filistinli üst düzey yetkililer? Batı Şeria İstihbarat Şefi Beşir Nafi, Yardımcısı Abid Alluni, Filistin'in Kahire Büyükelçilik Ataşesi Cihad Fettah, Filistin Yasama Meclisi Sözcüsü Ravhi Fettah'un kardeşi ve Kahire-Amman Bank'ın Filistin sorumlusu Musab Kaharma. Devam edelim:*

*Çinli üç Savunma Koleji 'öğrenci'si öldü. Nedense hepsi 40 yaşın üstünde. Bu yaşta 'öğrenci' olur mu? Ve gerçekler:*

*Çinli yetkililer (öğrenciler!) Filistin yöneticileri ile görüşmeye gelmişti. Çin'in Ortadoğu'ya ve Filistin'e ilgisi dikkat çekici. Üst düzey ziyaretler yapılıyor. Filistin lideri Mahmut Abbas ilk ziyaretlerinden birini Çin'e yaptı. Filistin'in BM'deki en güçlü destekçisi de Çin. Buluşma önemliydi. Filistin savunması için görüşmeler, silah anlaşmaları yapılacaktı. Suriye'nin Rusya'dan hava savunma sistemleri almasını engellemek için İsrail'in dünyayı ayağa kaldırdığını hatırlatmaya gerek yok.*

*Saldırıya Ürdün askerleri de katıldı, bir çoğu tutuklandı. İsrail'in Haaretz gazetesi, saldırıdan bir saat önce İsraililerin Radisson SAS Oteli'nden tahliye edildiğini yazdı. Baskılar üzerine haberi değiştirdi. Los Angeles Times'a konuşan İsraili karşı-terör uzmanı Amos N. Guiora, 'İsrail'deki kaynaklarının, kendisine de bu tahliyelerden bahsettiğini' bildirdi.” (İbrahim Karagül, Yenişafak, 17 Kasım 2005)*

İbrahim Karagül haklı olarak “Bombayı İsrail mi patlattı?” diye soruyor. Ama bakıyorsunuz, müslümanlar adına cihad yaptığını iddia eden, hangi millettense belli olmayan bir adam “Biz yaptık, müslümanları hedef almadık” diyor. İslâm adına hareket ettiğini, şehid olduğunu zanneden, kendisini patlatan ancak patlarken müslümanları öldüren zavallılara acıyalım mı, ne yapalım?

Buradan çıkartılacak mühim bir sonuç var. Önde görünen isimlerden yola çıkarak yorum yapmaya çalışırsanız, küresel hegemonyacıların tam da istediği şeyi yapmış olursunuz.

*“Biz ABD'deki gelişmeleri tartışırken her nedense bunların Türkiye'ye yönelik uzantılarını teğet geçmeyi tercih ederiz.*

*Örneğin Türkiye'de görev yapan büyükelçilerin ABD'yi karıştıracak, skandallara neden olacak şekilde Ankara'dan oturup ülkelerinin içişleriyle uğraşmalarını biliriz de, Kavaklıdere'deki Büyükelçilik binasından Kızılay'daki bakanlıklarda neler çevirdiklerine dikkat çekmeyiz.*

Onlar uslu uslu dururken, bizim ülkede ihtilaller olur, hükümetler devrilir, terör artar, bölücülük güçlenir ama onlar uslu büyükelçiler olarak yerlerinde otururlar. Öyle mi? Öyle olsa, Türkiye'nin başına bu çoraplar örülür müydü?

Biz her nedense ABD'nin bizdeki iç karışıklıklardaki rolünü biliriz de, belgeli, tanıklı olarak bunları yazmayı tercih etmeyiz. Amerika'daki skandalın hesabını sorar da bizdekilerin kaydını bile tutmayız. 26 Aralık 1982 tarihli Güneş Gazetesi'nden bir haber aktarmak istiyorum.

Aktaracağım haber 12 Eylül'den bu yana tam 25 yıldır devam eden ancak bir türlü sonuçlanamayan DevYol davasıyla ilgili.

Haber, 'Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1. Numaralı Askeri Mahkemesi'nde devam eden 78 sanıklı DevYol davasında, mahkemeye bir dilekçe veren Mahmut Kök isimli sanık' diye başlıyor. Mahmut Kök dilekçesinde başta Kahramanmaraş ve Çorum olayları olmak üzere, birçok olayda ABD'nin Ankara Büyükelçiliğinde görevli diplomatların parmağının bulunduğunu ispatlayacağını söylüyor.

'İdam isteği ile yargılanan Mahmut Kök, cezaevinde aynı hücrede kaldığı Cahit Polat adlı sanığın 12 Eylül öncesi Amerikan elçilik görevlileriyle birlikte Türkiye'nin duyarlı bölgelerinin saptanması çalışmasına katıldığını söyledi. Mahmut Kök dilekçesinde Cahit Polat adlı hükümlünün Amerikan elçilik görevlileriyle harita üzerinde çalışma yaptığını belirttikten sonra bu kişinin ifade vermek için Ordu eski Valisi Reşat Akkaya ile Emniyet eski Genel Müdürü Rafet Küçüktiryaki'nin yurt dışına çıkışlarının yasaklanması şartını koştüğünü belirtti.'

Kök'ün dilekçesi devam ediyor. Takip etmekte fayda var: 'Görmek istediğim tanık Cahit Polat, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'nde 1978-80 yıllarında görev yapan Müsteşar Mr. Roberts, 1. Sekreter Alexander Robert Brek, 2. Sekreter Gene Christy, 3. Sekreter Eugemle Pries ile ilişki kurup ABD'nin Ortadoğu politikasına uygun olarak Türkiye'de etnik grup ve mezhepçi çatışmalar doğrultusunda eylemlerin planlanmasına katılmıştır.'

Kök bununla da yetinmiyor. İşin köküne kadar iniyor: 1979'da ABD elçiliğinde görevli sekreterler Eugemle Pries, Alexander Robert Brek'in Alevi köylerinde araştırma yaptığı için sınırdışı edildiğini ileri sürüyor." (Serdar Murat, Çorum Olaylarında Amerikalılar, 18.11.2005)

Devlet gayri-meşru veya derin işlerin içinde hiç mi olmadı? Olmaz olur mu? Hizbulvahşetin kullanılması sürecinde olduğu gibi bunun örnekleri var. Ancak burada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir konu var. Son 6-7 yıla kadar devlet adına düşünen, rapor hazırlayan, siyaset ve hareket tarzı tayin edilmesinde etkin olan danışmanlar, teorisyenler var mıydı? Varsa bunlar kimlerdi?

"Önce Sabah'ın Ankara Temsilcisi Aslı Aydıntaşbaş'ın önceki günkü yazısının altına iliştiirdiği şu notu okuyalım: '11 Ağustos 2005 tarihli 'Genelkurmay'a sunulan rapor' başlıklı yazım bazı yanlış anlamalara neden olmuştur. Sözünü ettiğim rapor Genelkurmay Başkanlığı tarafından hazırlanmış ya da ısmarlanmış değildir. Haliyle Genelkurmay'ın görüşlerini yansıttığı varsayılmaz. Aksine, terörle mücadele stratejilerini içeren bu rapor bağımsız bir kuruluş tarafından hazırlanıp, bir kopyası da Genelkurmay'a gönderilmiştir. Yanlış anlamalar için özür dilerim.'

Bu açıklama 'Genelkurmay'a sunulan rapor' diye takdim edilen çalışmanın, hazırlayan kişi veya kuruluşa ilgili kurum tarafından ısmarlanmadığını belirtiyor. Bu açıklamayı gerektiren önceki yazıya bakıyorum, orada, kendisinden 'Eski MGK görevlisi' ve 'Güvenlik uzmanı' olarak bahsedilen birinin raporuna atıfta bulunuluyor. M. Faruk Demir adlı biri bu. Demek ki, 'Genelkurmay tarafından ısmarlandı' veya 'Genelkurmay'a sunuldu' iddialı, Genelkurmay'ın ise 'Bizim tarafımızdan ısmarlanmış değil, kapımıza bırakıldı' dediği raporun yazarı o...

Aslında Faruk Demir MGK'ya da bana da yabancı biri değil. 2003 yılı şubatında, bir analizini yayımlayan Tempo dergisi kendisini şu sözlerle tanıtmıştı: 'Uzun yıllar kamu kurum ve kuruluşlarında taktik, güvenlik, stratejik güvenlik konularında çalışmalar yapmıştır. Siyasal İslâm, politik psikoloji, jeopolitik ve uluslararası güvenlik konularında yayımlanmış makale, kitap ve raporları bulunmaktadır. Başbakanlık'ta MGK Kararları Kıymetlendirme Müşaviri olarak hizmet vermiş olup halen Yüksek Strateji Merkezi'nde yönetici olarak ve milli güvenlik analisti olarak çalışmaktadır. Birçok kamu ve özel

*kuruluşa da gelecek dönem danışmanlığı yapmaktadır.' Başbakanlık'ta çalışmış Demir, DEGAM (Demokrasi ve Güvenlik Araştırmaları Merkezi) adlı kurumun başkanı şimdi...*

*Tempo dergisinde yayımlanan analizinde, Başbakanlık uzmanı Demir, Türkiye'ye ilginç bir misyon biçmekteydi: 'Hilafet gibi global bir üst kurum oluşturmak...' Böyle teklifleri olan birinin Başbakanlık'ta çalışıyor olması, tam iki kez Yeni Şafak'ta ele alındığı halde, muhalefetten hiç bir tepkiye yol açmadı.*

*Ankara'daki puslu havanın sebeplerinden biri Faruk Demir mi gerçekten?*

*Faruk Demir'e ulaşıncı 'garip' diye adlandırılan Amerikalı'yı tahmin etmek de kolaylaşıyor. Sadece Ankara'da değil Anadolu'nun çeşitli yerlerinde Demir'in hemen yanbaşında yer aldığı biri o Amerikalı: Gittiği kasaba ve illerde çektiği fotoğraflarla sergiler de açan diplomat John Kunstadter... Benim bir ara 'Alman soyadlı' diye kendisine atıfta bulunduğum Kunstadter, son görüşmemizde, 'Yakında emekli oluyorum, ama Türkiye'de kalacağım' demişti bana." (Taha Kıvanç, 30 Ağustos 2005)*

*Yalçın Küçük açıkça söylüyor. Mealen "Kuzey Irak'taki devleti Türkiye kurmuştur. Türkiye'deki siyonistler bu işi bu hale getirmiştir." diyor.*

Bilmem demek istediğimiz anlaşılıyor mu? Türk devletinin vatanperver evlatları yıllar yılı bir şeyler yapmaya çalıştı. Ancak Türkiye'deki gerçek "derin" el organize ve planlı bir şekilde bu günümüzü hazırladı. Yukarıda da söyledik. Türkiye bilerek bilmeyerek "Düşünme" işini yıllar yılı başkalarına havale etti veya ettirildi. Bir araştırmacı otursun araştırsın, PKK terörünün çıkmasına sebep olan 1980 sonrası işkencecileri ve bölgedeki görevlilerin ne kadarı gizli cemiyet üyesidir. Bu insanlar bilinçsiz bir ırkçılık saikiyle mi bu ortama zemin hazırlamıştır, yoksa birileri bilinçli bir şekilde böyle bir maske mi kullanmıştır?

*Eski İçişleri Bakanı Tantan "Türkiye'yi bölmek çöktürmek isteyen bir takım oyunlar oynandığını söylüyorsunuz. Bunun içinde bir İsrail olgusundan söz edebilir misiniz?" sorusuna şu cevabı veriyor:*

*"Kafkaslarda ve Hazar havzasında ekonomik olarak büyük güç kazanmaya başlayan İsrail işadamları. Çok uluslu şirketlerin büyük bölümünün Yahudi kökenli işadamlarının elinde olduğu biliniyor. Kafkaslarda ve Hazar havzasında ekonomik alt yapının sürdürülebilir olması için Türkiye'deki siyasi ve ekonomik gücün, kullanılabilir olması gerekiyor. Bu kullanılabilir gücün kontrol edilebilir olması gerekiyor. Çünkü Türkiye'nin imkan ve kapasitesi çok yüksek. Bu imkan ve kapasitesini kendi ülkesi için kullanırsa Kafkas ve Hazar Havzasındaki mazlum ve fakir halk, zenginleşip güçlenecek ve bütün müslüman alemindeki sömürülmüş ve sömürülmeye devam eden halklar da uyanacak ve kendi ekonomik güçlerini elde edecektir. Bunları da bu duruma getirebilecek tek ülke Türkiye. Türkiye'deki bu alt yapıyı ayakta tutan güç güvenlik güçleridir. Ama bugün Türkiye'de güvenlik güçleri, yukarıda da belirttiğim gibi yıpratılmaktadır. Bu da dış güçlerin oluşturduğu projenin bir ayağıdır."*

Olaylara küresel bir pencereden ve bütün ön yargılardan sıyrılarak bakmak gerekiyor. Aksi takdirde beyinlerimizi yönetmek isteyenlerin işini kolaylaştırırız. Mesela 1991 Körfez savaşı, akabinde yaşanan PKK ile savaş, arkasından yaşanan ikinci Körfez savaşı ve Irak'ın işgali ve tüm bu süreç içerisinde yaşanan gelişmeler Türkiye'de çok büyük değişim ve değişikliklere sebep olmuştur. 2005 yılının Türkiye'si ile 1980 yılının Türkiye'si arasında çok büyük fark vardır. 1998 yılına kadar Amerika Türkiye'deki nüfuzunu kullanarak hemen her istediği katakulleği tertip edebiliyordu. Büyük (!) medya Türkiye'yi istediği gibi yönlendirebiliyor, yönetici tabakayı tetikleyebiliyor, darbelere zemin hazırlayabiliyordu. Memleketteki karışıklıklar şimdi olduğu gibi genel olarak dışarıdan idare ediliyor, hemen hemen bütün yönetici elit karagöz ve Hacivat gibi beyaz perdenin arkasındaki kumanda çubuğundan bihaber kuklalar haline geliyordu. Şunu görmek lazım; bir zamanlar Amerika'nın güvenilir bulduğu kurumlar şu günümüzde Amerika nezdinde en güvenilmez kurum statüsü kazanmıştır. Zira Türkiye artık uyanmıştır. Amerika'nın niyeti anlaşılmalıdır. Bugünkü Amerikan kaynaklı gerçek "Derin" güçler "Diyalog, dostluk" teranelerinin borazanlarının, AB sevdalılarının arkasında mevzilenmiştir.

12 Eylül öncesinin klişeleşmiş kalıpları ile düşünmekten kendisini kurtaramayan solcular, yine benzer şekilde 28 Şubat sürecinin klişeleşmiş kalıpları ile düşünmekten kendisini kurtaramayan sağcılar memleket üzerinde oynanan oyunları görebilseler dahi sağlıklı tahliller yapamıyor, gönüllerine işleyen küskünlük ve hatta düşmanlıkların esiri oldukları için objektif değerlendirmeler yapamıyorlar.



Nitekim Hakkari olayları ile birlikte yaşanan tartışmalar geniş bir perspektifle değerlendirilirse farklı sonuçlar ortaya çıkacaktır. Dikkat edilirse gelecek yıl yaşanacak komutan değişikliği hakkında hiç yoktan yere bir sürü tartışmalar ortaya atılıyor. Ortada fol yok yumurta yokken, Kara Kuvvetleri Komutanı hakkında bir sürü spekülasyon yapılıyor. Bu tartışmaların medya içerisinde suni olarak ortaya çıkarılması dikkat çekiyor.

*"Konuştuğum uzmanlar der ki; 'BUGÜN, Güneydoğu'da, PKK'yla mücadelede 'önleyici savaş' için yetkilendirilen bir 'ÖZEL HARP BİRİMİ' mevcut değil-YOK. Birileri neden ısrarla 'resmi bir özel birim var-mış gibi' göstermeye çalışıyor? Yoksa manipülasyona açık bir grup, hiçbir kurumsal kimliğe bağlı olmaksızın kendi kendine durumdan vazife mi çıkarmaya çalışıyor dersiniz? Peki Güneydoğumuz'da 'değişik kartvizitlerle' görev yapan kaç yabancı istihbaratçı var biliyor musunuz acaba? (Eski İçişleri Bakanı Tantan'a göre 3 bin yabancı ajan görev yapıyor.)"*

*... Bana ulaşan iddialar o ki, bazı mekanizmalar (onlar kim bilmiyoruz elbette) Orgeneral Büyükanıt'ın bundan sonraki Genelkurmay Başkanımız olmasını, kendi 'bölgesel ve de Ortadoğu planları' önünde engel görmekte dirler. Ve her nedense konunun öznesi Astsubay Ali Kaya'nın kendi ağızından yaptığı açıklamaları dinlemek-araştırmak gereği duyulmamaktadır." (Güler Kömürcü, Akşam, 15 Kasım 2005)*

Sebeup nedir? Bu komutan hangi fincancı katırlarını ürküttü? Ne demişti? *"Türkiye Filistinlileştirilmeye çalışılıyor!"* Bu cümleyi iki ay önce yazı konusu yapmıştık. Bu cümle çok önemli bir cümle idi. Beğenin beğenmeyin, bu üç kelime Türkiye üzerinde hesapları olanları epeyce ürküttü. Ertuğrul Özkök'ün *"Ne Filistin'i Paşam"* başlıklı yazısı adeta işaret fişeği gibiydi: *"Böyle gecelerde birinci rol hep Genelkurmay Başkanı'nındır. Oysa bu defa Kara Kuvvetleri Komutanı, tiyatro deyimiyle 'rol çaldı'. Dün görüşünü aldığım insanların çoğu, konuşmanın içeriğinden rahatsızdı. Bir kere Filistin örneğinin fevkalade yanlış ve talihsiz bir benzetme olduğu konusunda görüşbirliği var."* (Hürriyet, 1 Eylül 2005)

Hiç şüphenez olmasın Türkiye devletindeki görev değişiklikleri en fazla Amerika'yı geriyor.

Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ı Vatan gazetesinin manşetten *"Yıldızı parladı, cumhurbaşkanlığı için adı konuşuluyor!"* diye reklam etmesi 8sütun isimli internet sitesinde şöyle hicvedilmiştir:

*"Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın Yıldızı Parlamış"*

*Dün İsrail'e Aracılık, Bugün Cumhurbaşkanı Adaylığı!*

*Bugün Vatan gazetesinin manşetinde Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın cumhurbaşkanlığına aday olabileceği yeralıyor. Bilal Çetin'in haberini yorumlayan Güngör Mengi, AKP'nin rejimin sigortalarıyla oynama hatasına düşmeyeceğini kaydederek, Mehmet Aydın'ın cumhurbaşkanlığı adaylığını yerinde buluyor.*

*'Liberal ilahiyatçı' olarak ün yapan Mehmet Aydın, BM'nin Medeniyetler İttifakı girişiminde Türkiye adına koordinatör olarak görev yapıyor. Ayrıca BM Akil Adamlar grubu üyesi seçildi Aydın.*

*Pakistan ve İsrail arasında diplomatik ilişkinin başlamasına ev sahipliği yapan İstanbul'da toplantıyı yöneten Mehmet Aydın'dı. Vatan gazetesi yazarı Güngör Mengi bu girişimin önemine değinirken, Türkiye'nin AB sürecinin bu adım sayesinde kolaylaştığını yazmıştı.*

*Anlaşılan kolaylaşan sadece Türkiye'nin AB üyeliği değil. Mehmet Aydın'ın cumhurbaşkanı olmasının önü de İsrail sayesinde açılmış gözüküyor! İsrail'le işbirliği başörtüsüz eşe sahip olmaktan çok daha önemli bir kritere dönüşmüş sayılabilir." (8sütun.com, 3 Eylül 2005)*

Akşam Gazetesi yazarı Güler Kömürcü'nün kendisi ile yapılan bir röportajda dile getirdiği görüşleri:

*"Amerikanın yeni dünya düzeni çerçevesinde bölgede belli bir planı var..."*

*... Amerika yerine amerikan yönetimi desek daha iyi olur. Aslına bakarsanız yeni dünya düzenini oyun kurucuları Amerika ve İsrail kökenli dünyanın ilk 50 şirketi. Tabi bir de şahinler var. Washingtondaki*

*Bush'un etrafındaki şahinler yeni dünya düzenini kendilerinin kuracaklarını iddia eden bunu da özel harp argümanlarıyla yapan bir ekip.*

*... Suyun kaynaklarını, enerji koridorlarını istiyorlar bir de bizim bunları yapmakta bir de teolojik(dini) nedenlerimiz var diyorlar.*

*... Müdahale öncesi o ülkede sosyologlar labratuvar çalışmaları yapıyorlar ve hangi kartın oynanacağına karar veriyorlar.*

*... Virginia Üniversitesi'nden dünyanın en önemli sosyologlarından, şahinlere rapor hazırlayan Vamık Volkan ile BOP'un din ayağını konuşmuştuk. Volkan, konuşmamızda 'Gürcistan'da devrimden önce bir yıl kaldım ve toplumun sosyal reflekslerini belirledik' dedi. Sosyal refleksler herhalde kola kampanyası için belirlenmiyor. Sizin tepkileriniz; neye kızdığınız, neden ürktüğünüz, hangi durumlarda rahatladığınız belirlenerek korku haritanız ortaya çıkarılıyor. Buna göre de karşı taraf psikolojik savaşını başlatıyor. Türkiyede dini kullanamayacağını anlayınca etnik argümanları kullanmaya karar verdi.*

*... Kur'ân tuvalete atıldı denildi. Ertesi gün Afganistan'da yer gök inledi. Afganistandaki insanların çoğu okuma yazma bilmeyen gariban insanlar. O insanlar CNN mi seyrediyorlar, İngilizce mi biliyorlar. Peki nasıl bu insanlar bundan haberdar olup sokaklara döküldüler. Afganistan'a birileri gidiyor ve tuvalete Kur'ân atıldı deniyor ve tepkileri ölçülüyor. Sokaklara kara çarşafly insanlar çıkıyor bu sefer de bu görüntüyü kullanarak bakın İslâmın gerçek yüzü deniyor. Bunlar masa başında hazırlanıyor ve bize de bu oyunu oynamak düşüyor.*

*... Geçen sene OPUS DEI'nin en tepe ismiyle görüştüm. OPUS DEI... bbbOPUS DEI'nin Madrid merkezinde, örgütün önemli ismi 'Müslüman-Hristiyan (Katolik) çatışmasını isteyen masonik localardır Yahudi örgütlerdir' dedi. Çünkü bu çatışmayı kendi inandıkları kıyamet senaryosunun bir parçası olarak görüyorlar. Bu nasıl bir katolik örgütü lideridir ki benimle aynı düşünüyor.*

*... Irak, İran, Suriye-Türkiye'de iç kargaşa oluşturup bu bölgede Kürt devleti kurulmak isteniyor.*

*Düşmanımız o kadar küstah ve rahat ki... Adam elini göstere göstere sende Kürt kartını oynayacağım, etnik gerginlik yaratacağım diye açıkça söylüyor. Benim de el ele tutuşmam lâzım.. Benim de buyrun oynatmayacağım demem lâzım. Biz tartışmayı bu zeminde tutmamız lâzım.*

*... Şahinler, Kuzey İrakta devlet kurayım bu örnek olsun daha sonra güneydoğuyla birleştireyim istiyorlar.*

*... Yabancı istihbarat köşe yazarları üzerinden dezenformasyon yapıyorlardı. Son dönemde köşe yazarları itibarlarını kaybetti.*

*... Okur bunların manipüle edildiğini ve kimlerin manipülasyona uğradığını birer birer tesbit etti. Kim Amerika'ya yakın duruyor bunları tesbit etti. Aradaki dört beş defolu ürün yüzünden hepimize küstü. Bu sefer yabancı istihbarat muhabirler üzerinden dezenformasyona başladı. Okur köşe yazarlarını boşayıp üçüncü birinci sayfa haberini okumaya başladı. Yaklaşık iki senedir bu ülkede bazı muhabirler aynı şekilde dezenformasyona tabi tutuluyorlar.*

*... Amerikalı uzman diyorki sizin parlamentonuzda etnik kimlik taşıyan bir parti olmalı diyor. Olmalı derken benim ülkeme yönelik kendi eylem planını da açıklamış oluyor. Demek ki bu eylem planı önümüzdeki günlerde hayata geçirilmeye çalışılacak." (Güler Kömürcü ile röportaj, Hasan Hüseyin Kemal, Yeni Asya, 13.09.2005)*

**Yönetim Zaafiyeti:**

Görüldüğü gibi ülkemiz üzerinde büyük oyunlar tertip ediliyor. Bunlara karşı uyanık olmak, dirayetli olmak, kararlı durmak gerekiyor. Ancak ülkemizde yaşanan yönetim zaafiyeti sebebiyle memleket laçka oldu.

*“Putin, Blair’in ve diğer hükümetin başkanlarının etrafına bakıyorsunuz. Danışmanları var. Ben maaşımın yarısını vergiye veren bir vatandaş olarak benim başbakanımın dışişleri, içişleri, ekonomi danışmanları kimlerdir? Benim başbakanım sabah uyandığında kimlerden brifing alıyor. Bilmem lâzım. Ben bunları bilmezsem sağlıklı karar veremem. Bir zamanlar Özal’ın prensleri vardı, Mesut Beyin ve Tansu Hanımın etrafında danışmanları vardı. Bunlara kızdık ve gönderdik. Bunların metodlarını beğenmeyip gönderdik. Hiç olmazsa gönderdiklerimiz profesyonel çalışıyorlardı. Bir tanesi beynimin yarısı diyordu. Peki senin ekibin kim?”*

*... Bir tek Ahmet Davutoğlu’nu tanıyorum. Çok beğeniyorum. Akademik kimliğine saygı duyuyorum. Başka kimler var ben bilmiyorum. Gazeteciyim ve öğrenmek istiyorum.*

*... Başbakanın yanında kendi kariyerini kendi backroundunu ispat edemeyen danışman görünce demekki başbakanın görüşleri spontane, geçici, irticalen oluşuyor diyorum. Bunlar sürekli değişkenlik arz ediyor çünkü. Büyük devlet olmak hedefinin belli olması demektir. Amerika on yıl sonra ne yapacak biliyorsunuz değil mi? Adam bize bile öğretti 5 yıl sonra şurayı alacağım diye. Bush Amerikan yönetiminden ayrılmış önemi var mı? Genel makro bir politika var. Ben ülkemizin 5 yıl sonra nerede olacağını bilmiyorum. Benim ülkemde Irak ve Kafkas politikası ne bilmiyorum.*

*... İsterseniz buna devlet değil halk karar versin. Fransızlar beş yıllık planlarını açıklarken ben neden bunu hak etmiyorum. Kim benim kaderimi tayin ediyor bilmek istiyorum.*

*Hükümetin ağızdan politikaları duymak istiyorum. Duymayınca spontane konuşuyor diyorum. Üç ay önce Norveç’te ‘Kürt sorunu yoktur’ diyor bugünse ‘vardır’ diyor. Bu da sabit politikası olmadığını gösteriyor. Bu açıklamalarla komik oluyorsun. Bu söylem güven vermez. Hemde halkın aklını karıştırır. AKP’ye güvenen yüzde kırklık halk kesimi de AKP ile sürekli fikir değiştiriyor. Fikir değiştikçe içi boşalıyor kendine güvenini kaybediyor. Mikro konuda bile politika üretemiyor.” (Güler Kömürcü ile röportaj, Hasan Hüseyin Kemal, Yeni Asya 13.09.2005)*

*“İsrail Dışişleri Bakanı bu toplantıya olanak sağladığı için Başbakan Erdoğan’a teşekkürlerini sundu.*

*Geçen yıl İsrail’i ‘terörist ülke’ diye suçlayan Erdoğan, tabanındaki radikallerin zehirli oklarını göze alarak bu rolü kabullendi, Şaron’u aradı.*

*Sonuçta dünyanın kaderi etkileme gücünü olumlu yönde kullanan bir Türkiye fotoğrafı kendini göstermiştir.*

*Ufku ideolojik saplantılar nedeniyle kapanmış beyinler bu çabalarda hep Amerika’ya yaranma izleri ararlar. Oysa Müslüman ülkelerin Batı ile ilişki kurmalarına yardım etmek öncelikle Türkiye’nin kendi çıkarıdır.” (Güngör Mengi , Vatan, 02.09.2005)*

Türkiye Başbakanı’nı kapısında süründüren, -Amerika başta- Batılı ülkeler, Kuzey Irak’ın başındaki Barzani’yi devlet başkanı gibi ağırladılar. Basın hâlâ “Batı” propagandası yapıyor. Hükümet desenez öyle.

“Batı”, “Batı”... derken memleket batmaz inşaallah.

# TARİHTEN SAYFALAR

## Dînin Bekâsı ve Vatanın Muhâfazası, Osmanlı Pâdişahları'nın Yegâne Hedefiydi!..

Dînin bekâsını ve vatanın muhâfazasını gâye edinerek, bütün ömürlerini bu yolda ve bu uğurda harcayan Osmanlı pâdişahları, Allah-u Teâlâ'nın; **“Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz bunu yapmazsanız, yeryüzünde fitne ve büyük bir kargaşalık olur.”**<sup>(1)</sup> hükmü gereğince; İslâm'a karşı birleşen ve tek millet hâline gelen küffârın hücum ve istilâsına karşı müslümanların dâimâ birlik ve berâberlik içinde olmalarına, birbirlerine sımsıkı kenetlenip sağlam bir kale gibi durmalarına büyük önem vermişler; bunu engellemeye kalkışan kimseleri kim olursa olsun, kudretli pençeleriyle yok etmekten çekinmemişlerdir.

### Fetret Devrindeki Acı Durum ve

#### Çelebi Sultan Mehmed'in Sergilediği Tutum:

Yıldırım Bâyezid'in vefâtından sonra Osmanlı şehzâdelerinin her biri ayrı bir diyârı mesken tutup pâdişahlığını îlân etmişti. Bu hengâmede kâfirlerin fitne ve azgınlıkları gitgide artmış, küffar devletleri Osmanlı'ya artık ha yıkıldı, ha yıkılacak gözülle bakmaya başlamıştı.

Çelebi Sultan Mehmed Hân Timur vak'asından sonra, Amasya'da bulunurken bir gün yanına sohbet arkadaşı Molla Ali'yi dâvet etti ve küffârın Osmanlı topraklarına göz dikmesinden duyduğu endişeyi dile getirip; *“Molla Pîr Ali! Vâki' olan hâdiseden ibret aldın mı? Babam Sultan Yıldırım Hân kimi zamân ma'siyyetle meşgûl olduğu için başına bu belâ nâzil (ve) her birimiz bir diyâra vâsil olup, karındaşum Mûsâ Çelebî 'İsâ Çelebî'yi katl idüp Bursa'da tahta oturdu, birâderüm Süleymân Çelebî dahî Edrene'de taht-ı saltanâti mekân tutup, küffâr bizden korkar iken biz 'âleme mashara olduk. Bu gayret beni tamâm etdi! Gel senüñ ile tâc-u tahtı terk idelüm, Hacc-ı şerîf'e gidelüm!”* diyerek, gözlerinden gayr-i ihtiyârî bir kaç damla yaş süzülür.<sup>(2)</sup>

Akşam vakti erişince istihâre namazı kılan Çelebi Sultan Mehmed, rüyâsında dedesi Sultan Murad Hüdâvendigâr'ın ve Emîr Sultan Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin yanına gelip, kendisine bir kılıç ve eğlerlenmiş bir at vererek; *“Ey oğul! Dînin esaslarını üstüvâr (yeniden ikâme) eyle!”* dediklerini gördü. Çelebi Mehmed bu sözü duyar duymaz ata binip verilen kılıcı kuşandı ve Gelibolu istikâmetine doğru hızla yol aldı.<sup>(3)</sup> Bu rüyâdan sonra, küffârın fitnesine karşı İslâm birliğini yeniden kurma vazîfesinin kendisine verildiğini anladı.

Dönemin Rum târihçilerinden biri, Osmanlı Devleti'ne bu kritik dönemde saldırmayı akıl edemeyip, Çelebi Sultan Mehmed'in oğlu İkinci Murad devrinde, iyice güçlendiği bir dönemde saldırmaya kalkışan Bizanslılar'ın yaptıklarını aptallık ve ahmaklık olarak nitelendirmiş; *“Akıllı romalılar giriştikleri bu işleri daha önce, Timur'un Bâyezid'le muhârebe ettiği, onu yakaladığı ve ordusunu imhâ ederek mağlûb ettiği zaman yapmalıydılar, şimdi değil!.. Zîrâ Türkler artık toparlandılar!”* demiştir.<sup>(4)</sup>

### Osmanlı Pâdişahları “Nizâm-ı 'Âlem” İçin,

#### Öz Kardeşlerini Bile Katletmişlerdi!

Osmanlı Devleti kuruluşundan yükselme devrine kadar, şehzâdelerin taht kavgalarından büyük zarar görmüş; devletin merkezinde ortaya çıkan çok başlılık ülkeyi geriletip perişân etmeye yetmişti.

Dedesi Çelebi Sultan Mehmed döneminde, din ve devletin uğradığı büyük kaybı yakından tâkip eden Fâtih Sultan Mehmed Hân, Osmanlı'nın bilinen ilk yazılı kânunnâmesi olan "**Kânunnâme-i Âl-i 'Osmân**"da bunu önlemek için; "*Her kimesneye evlâdımdan saltanat müyesser ola, karındaşlarıñ nizâm-ı 'âlem için katl itmek münâsibdür. Ekserî 'ulemâ dahî cevâz vermişdür. Ânınla 'âmil olalar!*" emrini vermişti.<sup>(6)</sup>

Fâtih Sultan Mehmed Hân bu hükmü verirken, "*ekserî 'ulemâ dahî buna cevâz vermişdür.*" diyerek; bu hükmün kendi arzusuna değil, doğrudan doğruya; "**Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür.**"<sup>(6)</sup> ilâhî hükmüne ve: "**İki halîfeye biat edildiği zaman ikincisini öldürün!**"<sup>(7)</sup> Hadîs-i şerîfine dayandığına işâret ediyordu. Çünkü bu yapılmadığı takdirde, bu durumu fırsat bilen küffar din ve devleti yok etmek için harekete geçebilir; din adına genişletilmekten zâten mahrum kalmış olan devlet, eldeki mevcut topraklarını dahî kaybedebilirdi.

Kemâl Paşazâde'nin "**Tevârîh-i Âl-i 'Osmân**"daki ifâdesine göre; Fâtih Sultan Mehmed sırf bu sebeple ilk oğlu Bâyezid'den sonra, ikinci oğlu Cem Sultan'ın doğmasına hiç sevinmemiş; hattâ şehzâdenin doğumunu haber alınca saraydan içeriye büyük bir öfke ve hışım ile girerek, bebeğin beşiğine bir tekme vurup; "*Ebedî cennetin gül bağçesi saltanata ziyet virmeğe, ol tek başına servi ve şemşîr gibi, selefin övüncü ve neslin şereflişi şehzâdeler yeterdi. Bu meyvesi muhâlif ağaçdan ne biter? Kadîr olan Rabb'in takdîri ile ol ikinüñ biri ay gibi birdenbire gözden yitirse, vâdesi dolup tamâm olmadan yokluk şehrine giderse, cihâni aydınlatan güneş gibi 'âleme ışık verüp yüz tutmağa biri yeter. Şehr-ü diyâra vâris çokluğu, tâc sâhibi hükümdâr yokluğu ki, fitne hâdisâtına ve mihnetlere vâris olmağa sebedür. Memleketde baş çok olıcak, il günâgün harâb-u vîrân olup hâkimiyet ayakda yiter!*" diyerek, ileride çıkması kaçınılmaz fitneden duyduğu endişeyi dile getirmişti.<sup>(7)</sup>

Din ve devleti böyle bir felâketin içine salmak, bir İslâm hükümdârı için gerçekten de akıl kârı değildi. Fâtih'in bu sözleri, çıkardığı "**Kânunnâme**"deki "**Kardeş katli**" hükmünün gerekçesini de bir bakıma özetlemekteydi. Dolayısıyla Osmanlı pâdişâhları'nın kardeşlerini katlettirmeleri, bâzı sivri akıllıların iddiâ ettiği gibi makam ve iktidar hırslarından değil, aksine dîne olan sadâkatlerinden ve vatani muhâfaza yolundaki fedâkârâne gayretlerinden ileri gelmekteydi. Zâten Fâtih Sultan Mehmed de "**Kânunnâme**"sinde bunun "*nizâm-ı 'âlem için*" yapılmasını emretmiş, hükmün icrâsı için başka bir gerekçe göstermemişti.

Osmanlı pâdişâhları din ve vatan uğruna öz kardeşlerini bile fedâ etmekten çekinmezlerken; "*kardeş katli*" meselesini sırf onlara saldırmak için dillerine dolayan ve ortalığı yaygaraya boğan çığırtkan baykuşlar; kulak tırmalayan çirkin sesleriyle utanmadan onlara bu çirkin iftirâyı atarken; onların ezeli düşmanı olan küffâra alenen yaltaklık ederek kendilerini ele verirler ve gerektiğinde vatana ihânet etmekten çekinmezler.

## Yavuz Sultan Selim Hân'a Kabrinde

### Bile Rahat Vermeyen Endişe:

Osmanlı pâdişâhları için birlik ve berâberliğin ne kadar önemli olduğunu, din ve devlet uğruna hiçbir fedâkarlıktan çekinmeyen bu âbide şahsiyetlerin, bölünme ve parçalanma tehlikesinden ne kadar rahatsızlık duyduğunu anlamak için, Yavuz Sultan Selim'in şu şiirine kulak vermek gerekir:

*"İhtilâf-u tefrika endişesi,*

*Kûşe-i kabrimde dahi bî-karâr eyler beni;*

*İttihadken savlet-i a'dâyı def'a çaremiz,*

*İttihad etmezse millet dâğdâr eyler beni..."*

Ömrünü İslâm birliğini sağlamaya, "**'İlâ-yı Kelimetullâh**"ı cihâna hâkim kılmaya adanmış olan cihângîr pâdişâh, ehl-i İslâm'ın düşmanın ittifâkına karşı dâimâ birlik içinde olması gerekirken, bir gün küffârın

oyununa gelip de parçalanmasından duyduğu kaygıyı bu şiirinde dile getiriyor; bu kaygının kendisine kabirde dahî rahat vermeyeceğini açıkça ifade ediyordu.

## **Dördüncü Mehmed, Devlete Başkaldıran Abaza Hasan**

### **Paşa'nın Hakkından Nasıl Gelmişti?**

Din ve devletin varlığını tehdit eden fitne ve fesad ateşi her zaman küffârın tahrîki ile değil, kimi zaman da şahsî menfaatlerini te'min etmek veyâ makam ve mevkiisini yükseltmek isteyen kimseler tarafından tutuşturuluyor; gözünü menfaat ve makam hırsı bürümüş olan bu gibi hâinler, bir yağlı kemik uğruna dîni ve vatani yıkıma sürüklemekten çekinmiyordu.

Nitekim Dördüncü Mehmed Hân, küffârın ekmeğine yağ sürerek Osmanlı Devleti'ni içten yıkmaya kalkışan Abaza Hasan Paşa ve adamlarını, din uğruna gazâ ve cihad için derhâl orduya katılmaya dâvet etmiş, şâyet gelmezlerse katle müstehak olduklarını gönderdiği fermanda haber vermişti:

*"Ehl-i îmân ve İslâm iseniz bu tarafa gelesiz. Din uğruna gazâ ve cihâd edüp küffâra kılıç uralım! Eğer bundan sonra da inâdınızda ısrâr edüp gelmezseniz, İnşâa'llâhu Te'âlâ bu tarafda Cenâb-ı Bârî feth-ü fütûh müyesser ettikde, Allah ile 'ahdimiz olsun, üzerinize varup hakkınızdan gelmedikçe kılıncımızı kınına komayız!"<sup>(8)</sup>*

Bu vatan hâini ve adamlarının bu haklı dâvete icâbet etmeyip fitne ve fesadlarını daha da arttırmaları üzerine, Şeyhülislâm Efendi'nin; *"İslâm askerleri küffâr ile gazâyâ me'mur iken, fesâdı tahrik ile seferin feshine sebep olanlar kâfirden daha şiddetlidir!"* fetvâsına dayanılarak, dîne ve vatana kasteden hâinler yakalanıp birer birer îdâm edilmişti.<sup>(9)</sup>

İşte Osmanlı pâdişahlarının dînin bekâsı ve vatanın muhâfazası için gösterdikleri azîm ve fedâkârlık bu kadar fazlaydı. Onları hayatları boyunca endişelendiren ve bu sıkı tedbirlere sevkeden yegâne şey; küffârla cihâdın ve **"İ'lâ-yı Kelimetu'llâh"** dâvâsının sekete uğraması, İslâm'ın ve müslümanların küffâr karşısında sâhipsiz ve başsız kalmasıydı. Onlar bunu önlemek için alınması gereken her türlü tedbiri almışlar, bu hususta öz kardeşlerine bile en küçük bir müsâmahada bulunmamışlardı. Bu ise ancak, îmân ve iz'an sâhibi gerçek bir hükümdârın yapabileceği işlerdendir. İmandan ve iz'andan mahrum olan münâfıklara gelince; onların işi küffârın himâyesine girmek, vatana ihânet etmek ve ümmet-i Muhammed'i kâfirlere peşkeş çekmektir!

(1) Kur'ân-ı Kerîm, Enfâl (8): 73

(2-3) Bostanzâde Yahyâ Efendi, "Târîh-i Sâf", s. 36-37. bas.: İstanbul, H.1287.

(4) "XVI. Asırda Yazılmış Anonim Osmanlı Târîhi", s. 118. trc. Şerif Baştav, bas.: Ankara, 1973.

(5) Fâtih Sultan Mehmed "Kânunnâme'-i Âl-i 'Osmân", ("Bedâyi'u'l-Vekâyi" içinde) Moskova: 1961, vr. 281<sup>b</sup>.

(6) Kur'ân-ı Kerîm, Bakara (2): 191.

(7) Müslim, "Kitâbu'l-İmare", Had. nr. 3444

(8) Kemâl Paşazâde, "Tevârîh-i Âl-i 'Osmân", VII. Defter, s. 173. TTK yayını, bas.: Ankara, 1957.

(9) Na'imâ, "Târîh-i Na'imâ", c. 6, s. 2835.

(10) Na'imâ, a.g.e., c. 6, s. 2856.

**Osmanlı Hânedânı İçin  
Din ve Devletin Selâmeti,  
Evlâdlarının Canından Daha Mühimdi!**

Kânunî Sultan Süleyman oğlu Şehzâde Mustafa'nın "Nizâm-ı 'âlem" için katledilmesini emrettiği sırada, o an Osmanlı topraklarında bulunan Avusturya elçisi Busbecq şöyle demişti:

*"Müslümanlar Osmanlı hânedânının varlığı ile ayaktadırlar. Hânedan yıkılırsa din de mahvolur. Bu bakımdan din ve devletin selâmeti için, hânedânın bekası onlar için evlâddan daha mühimdir."*  
(Busbecq, "Türkiye'yi Böyle Gördüm", s. 42, trc.: Aysel Kurutluoğlu, İstanbul, ts)

**Son Osmanlı Târihçisi Abdurrahman Şeref Efendi'ye Göre;**

**"Vatan Elden Giderken Din Adına Yaygara Koparanlar,  
Dinin ve Vatanın En Büyük Düşmanlarıdır!"**

Son Osmanlı vak'anüvîsi Abdurrahman Şeref Efendi, Sultan Mehmed Reşad Hân dönemi hâdiselerini kaydettiği "Târih"inde, "Beyânü'l-Hakk" dergisinde neşredilen bir makâleye dayanarak, Allah-u Teâlâ'nın; "Ey ehl-i îmân! Birbirinizle çekişmeyiniz, aranızda ihtilâf çıkarmaktan sakınınız! Sonra zâ'if düşersiniz de, asıl düşmanlarınız sizin bu zâ'afınızdan istifâde ile hepinizi mahv-u perîşân ederler."<sup>(1)</sup> buyurduğunu söyledikten sonra, kâfirlerin dîn-i İslâm'a kastettiği bir dönemde; küffâra karşı koyacakları yerde ortalığı fitne-fesâda vererek, güyâ din adına sokağa dökülen yaygaracıların, bu hâllerıyla dîne hizmet değil, aksine en büyük ihâneti yaptıklarını ifâde edip, onlara; "Belki size kim bilir nasıl bir niyyet ve maksadla diyenler olmuşdur ki, 'ulemâ şerî'atı muhâfaza edemiyor, kalkın siz isteyin! Lâkin yavrularımız, bakalım siz şerî'atın ne olduğunu biliyor musunuz? Hani ya şerî'at kıldan ince, kılıçdan keskin demezler mi? Şerî'atı bilmenin, istemenin yolu vardır. 'Şerî'at isteriz!' deyû memleketi ihtilâle mi verirler?" diye şiddetle çıkışıyordu.<sup>(2)</sup>

Zîrâ dîni savunmanın ve ayakta tutmanın, onun yayıldığı ve üzerinde yaşandığı vatan topraklarını yıkmakla mümkün olacağını zannetmek ve iddiâ etmek kadar, ahmakça ve aptalca bir iş yoktu. Dolayısıyla bu cehâleti icrâ eden fitnecilerin, ahmaklık konusunda ikinci bir nümûnelerine rastlanmıyordu!

Sözlerinden zekî ve basîret sâhibi bir kimse olduğu anlaşılan Abdurrahman Şeref Efendi , bu çarpık zihniyet sâhipleri arasında, belki aklını başına alacak tek bir kişi çıkar ümîdiyle, onları küffârın ekmeğine yağ sürmekten sakındırmayı gâye edinerek, şu son derece tutarlı ve isâbetli öğüdünü veriyordu:

*"Düşmanlar her taraftan göz dikmiş bekliyorlar. Şimdi bu ölüm hâlindeki hastanın başında, en mukaddes kelimâtı ile de gürültü-patırdı etmektesiniz! Bilir misiniz şerî'atımızda bir mesele vardır: Hastaya ölürken kelîme-i şehâdet getir deyû tazyîk etmek câ'iz değildir. Şimdi dikkat ediyor musunuz? 'Sebtü'l-arş sümme nakş' derler. Vatanımızı sâhil-i selâmete çıkararak mevkimizi tahkîm etmelisiniz ki, şerî'atimizin şânını yükseltmeğe kudret ve kuvvet bulalım!"* (3)

Abdurrahman Şeref Efendi onlara bu sakat ve âmiyâne fiili telkin edenlerin sûret-i Hakk'tan görünen, ancak aslında dinin ahkâmını dahî bilmeyen, âlim kisvesine bürünmüş birtakım câhillerden ibâret olduğuna dikkati çekerek;

*"Sizin bilemeyeceğiniz birtakım erbâb-ı fitne ve fesâd, sûret-i hakdan görünerek ve câ'iz ki 'ulemâ kıyâfetine girerek sizi aldatabilirler. Rast geldiğiniz her başı sarıklıyı 'ulemâdır, şerî'atın inceliklerine, siyâsetine vâkıfdır zannetmeyiniz! 'İnsanı yarım hoca dinden, yarım hekim de candan eder.' misâlini bilirsiniz. Asıl 'ulemâ-yı şerî'atın, ya'nî cem'iyyet-i 'İlmiyye-i İslâmiyye'yi teşkil eden mümtâz kuvvetin nasîhatine tâbi olunuz!"* diyordu.<sup>(4)</sup>

Dönemin şuur ve basîret sâhibi müdrîk târihçisi, onları bu gibi kimseleri ciddiye almamaları ve Allah'a ortak koşmamaları yolunda uyararak, sözlerine şöyle son veriyordu:

*"Şerî'at isteriz derken farkında olmadan dünyâ saltanatına kapılmayın! hıret hesâbını da düşünün!  
'Şerî'at kıldan incedir' dememiş mi idik? İşte bu ince yolun içinde şeytân ve onun ihvânı olan şeyâtîn-i  
ins sizi muhâtaraya sevk edebilir, aldanmayın! Allah a olan kulluğunuza da hiçbir ferdi ortak  
etmesün!"(5)*

İşte Osmanlı Devleti'nin son vak'anüvisi Abdurrahman Şeref Efendi'nin, ortalığı yaygaraya boğan "sokak şerî'atçıları" hakkındaki tespitleri budur. Bu gibi çığırkan ahmaklar, ne yazık ki bugün ortalığı tamâmen doldurmuştur. İçine düştükleri çukurdan çıkmadıkları sürece, onların bu sözleri anlamalarına imkân da yoktur.

(1) Kur'ân-ı Karîm, Enfâl (8): 46.

(2) Abdurrahman Şeref Efendi, "Târîh", TTK Ktp. TY, nr.: 542, vr. 19.

(3-4) Abdurrahman Şeref Efendi, a.g.e., vr. 19-20.

(5) Abdurrahman Şeref Efendi, a.g.e., vr. 21.

---

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**(Millî şâirimiz Merhum Mehmet Akif Ersoy'u rahmet ve minnetle  
anıyoruz.)**

## **SAFAHAT'TAN**

***Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;***

***Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.***

•

***"Müslümanlık'ta "anâsır" mı olurmuş? Ne gezer!***

***Fikr-i kavmiyeti tel'in ediyor Peygamber.***

***En büyük düşmanıdır ruh-i Nebî tefrikanın;***

***Adı batsın onu İslâm'a sokan kaltabanın!***

•

***"Medeniyet!" size çoktan beridir dış biliyor;***



*Evvelâ parçalamak, sonra da yutmak diliyor.*

•

*Sâhipsiz olan memleketin batması haktır;*

*Sen sâhip olursan bu vatan batmayacaktır.*

•

*O cem'iyet ki vicdânında hâkim havf-ı Yezdan'dır;*

*Bütün dünyâya sâhiptir, bütün akvâma sultandır.*

*Fakat, efrâdı Allah korkusundan bî-haber millet,*

*Çeker, milletlerin menfûru, kıbtîler kadar zillet;*

*Me'âlî meyli hiç kalmaz, şehâmet büsbütün kalkar;*

*Ne hâkimlik tanır artık, ne mahkûm olmadan korkar.*

*Şeref hırsıyla istihkâr-ı mevt etmişken ecdâdı,*

*Bırakmaz öyle bir pâkîze neslin şimdi ahfâdı,*

*Hayât uğrunda istihfâfa şâyan görmedik hüsrân!*

*Gebersin tekmeler altında râzı... Çıkmasın, tek can!*

•

*Kızımın iffeti batmakta rezîlin gözüne...*

*Acırım tükürüğe billâhi tükürsem yüzüne!*

•

*Böyle bir yurdu elinden çıkaran nesl-i sefil,*

*Yerin üstünde muhakkar, yerin altında rezil!*

*Hem vatan gitti mi, yoktur size bir başka vatan;*

*Çünkü mîrasyedi sâil kovulur her kapıdan!*

•

*Çiğnenirsek biz bugün, çiğnenmek istihkâkımız:*

*Çünkü izzet nerde, bir bak, neredir ahlâkımız.*

*Müslümanlık pâk sîretten ibâretken, yazık!*

*Öyle saplandık ki levsiyyâta: Hâlâ çıkmadık!*

*Zulme tapmak, adli tepmek, hakka hiç aldirmamak;  
Kendi âsûdeyse, dünyâ yansa, baş kaldirmamak;  
Ahdi nakzetmek, yalan sözden tehâşî etmemek;  
Kuvvetin meddâhî olmak, aczi hiç söyletmemek;  
Mübtezel birçok merâsim: İnhinâlar, yatmalar,  
Şaklabanlıklar, riyâlar, muttasıl aldatmalar;  
Fırka, milliyet, lisan nâmiyle dâim ayrılık;  
En samîmî kimseler beyninde en ciddî açık.*

•

*Zulmü alkışlayamam, zâlimi aslâ sevemem;  
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.  
Biri ecdâdîma saldırdı mı, hattâ boğarım...*

*-Boğamazsın ki!*

*- Hiç olmazsa yanımdan koğarım.*

*Üç buçuk soysuzun ardında zağarlık yapamam;  
Hele hak nâmına haksızlığa ölsem tapamam.  
Doğduğumdan beridir âşıkım istiklâlê,  
Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lâle.*

*Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum?  
Kesilir, belki, fakat çekmeye gelmez boyunum.  
Kanayan bir yara gördüm mü yanar tâ ciğerim,  
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim.  
Adam aldırma da geç git, diyemem, aldırırım.  
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım.  
Zâlimin hasmıyım amma severim mazlûmu...*

•

*İslâm'ı, evet, tefrikalar kasti, kavurdu;  
Kardeş, bilerek, bilmeyerek, kardeşi vurdu.*

*Can gitti, vatan gitti, bıçak dîne dayandı;  
Lâkin, o zaman silkinerek birden uyandı.  
Bir gör ki: Bugün can da onun, kan da onundur;  
Dünyâ da onun, din de onun, şan da onundur.  
Bin parça olan vahdeti bağlarken uhuvvet,  
Görsen, ezeli râbıta bir buldu ki kuvvet:  
Saldırda da kırk Ehl-i Salib ordusu, kol kol,  
Dört yüz bu kadar milyon esir olmaz, emîn ol.*

---

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## **En Değerli Hazinemiz; “Ömrümüz”**

İnsan ömrünün en verimli olduğu zaman hiç şüphesiz ki gençlik dönemi ve sıhhatli olduğu vakitlerdir.

Muâz İbn-u Abdullah ibn-i Hudeyb -radiyallahu anh-in amcası anlatıyor:

**“Biz bir cemaatte idik. Başında ıslaklık olduğu halde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-  
□ Efendimiz çıkageldi. Birimiz ona;**

**‘Bugün sizi iyi ve ferah görüyoruz.’ dedi.**

**‘Evet! Elhamdülillah öyledir!’ buyurdular.**

**Sonra halk zenginlik hususunda sohbete daldılar. Aleyhisselâtu vesselâm;**

**‘Muttaki için zenginliğin bir zararı yok!’ buyurdular.**

**Devamla; ‘Ancak’ dediler, ‘Sıhhat, muttakiler için zenginlikten daha hayırlıdır. Gönül hoşluğu da bir nimettir.’” (Buhârî)**

Müslüman olmak Allah’a teslim olmak demektir. O halde ömür de imanlı bir insan için Allah’a teslim edilen en önemli sermayedir. Kişinin hayatını Allah’a kullukla, insana yakışır bir şekilde idame ettirmesi hem Allah’a olan şükran borucunu, hem de bir emanet olan bedenini boş işlere vermemesi sebebiyle kişiye fayda sağlar. Hele hele âhir zaman gibi kritik bir zamanda bulunmamız, kıyamet alâmetlerinin bir çoğunun çıkmasıyla kıyamete ramak kalan şu vakitlerde bu önemini daha da artırır.

Yaptığımız isyanların dizboyu, işlediğimiz günahların dağları aşığı şu dünyada, yapılması gereken herşeyden önce tevbe ve istiğfardır.

Lokman Hekim'in oğluna nasihatleri arasında şuna rastlarız; **“Oğlum! Tevbesiz gençlik, çatısız ev gibidir.”**

Nefsin ve şeytanın verdiği kötülüklerden Allah'a sığınmanın tam zamanı. Çünkü bizim için zaman çok önemlidir. Zamandan ziyade anın çok önemli olduğu dünyanın gidişatını görmek kadar aşikârdır. Öyle ise ne diye dünya denen oyalayıcı metanetlerle dolu faydasız şeyle avunuyor, vakitlerimizi öldürüyoruz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

**“İki mühim nimet vardır ki, insanlardan çoğu onda aldanıyorlar; sıhhat ve boş vakit.”** (Buhârî)

Bir mümine yakışır bir şekilde aklımız, fikrimiz, kalbimiz O'na teslim olmalı. Vücut azalarımız dünyada yaşamak için iş ve icraatlarda bulunurken, aklımız ve kalbimiz O'na kulluk etmeli.

Her şeyde başarılı olmak için azim nasıl mutlak şart ise, Allah-u Teâlâ'ya kullukta da azim şarttır. İbadet ve taatte, iman esaslarında, dünya meşakkatlerinde, ahiret hazırlığında azim olmadan bir adım bile öteye gidemeyiz. Fakat insan bu konuda çok zayıftır.

Hâl böyle olunca insanın en önce azim üzerinde durarak kendindeki azmi kuvvetlendirmesi gerekir. Aslında şeytanın, imansız kâfirlerin ve hiçbir önemli hedefi olmadığı halde hiç durmadan boş hevâ ve hevesler peşinde koşan insanların içindeki azim, Allah-u Teâlâ'ya iman eden, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i tasdik eden ve Rabb'imizin hoşnutluğunu hedefleyen biz inanan kulların içindeki azimden çok olmamalı. Onların bu çabalarını görerek kendimizdeki çabayı daha da artırmalı, dayanağımız Yaratan'ımız olduğu için hiçbir zaman pes etmemeliyiz. Hiç şüphesiz ki gönülden isteyince herşey oluyor. Hazret-i Allah'a gönülden yalvarıp sığınınca, kula hiçbir şey güç gelmez. Her engeli de Allah-u Teâlâ aşırır. Yeter ki kul azmederek, halis bir niyette Yaratan'ına sığınsın.

Sayıli nefeslerimiz bizi giderek sonumuza götürmekte. Her müminin dünyadaki tek endişesi iman ile Rabb'ine göç etmektir. İmanımızı muhafaza etmek bizi ebedî saâdete ulaştıracaktır. Bu yüzden hiç bereketli olmayan âhir zamanın anının kıymetini bilip değerlendirmeliyiz. Bu değerlendirmede kısıyol olarak gündüzleri daima abdestli bulunup geceye de abdestli olarak hazırlanmak kişiye büyük fayda sağlayacaktır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

**“İstikamet üzere olun. Bunun sevabını sayamazsınız. Şunu bilin ki en hayırlı ameliniz namazdır. Zâhirî ve bâtinî temizliği koruyarak abdestli olmaya ancak mümin riâyet eder.”** (İbn-i Mâce)

Kişi her daim abdestli olursa namazlarını vaktinde edâ eder. Abdestli olarak yaptığı tüm işleri onun için feyz ve bereketli olur. Vücut abdest ile hem zâhiren, hem bâtinen nurlanınca kalp Hazret-i Allah'a yönelik taatlerde bulunmaya başlar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

**“Sizden bir kimse daima abdestli bulunmak niyetiyle abdest alırsa, abdesti bozulmadıkça namazda imiş gibi ecir alır.”** (Münâvî)

Sınava giren bir öğrencinin zamanı altın değerinde bilip, bütün ihtiyaçlarını erteleyerek önündeki soruları bir an evvel yapması nasıl bize mantıklı ve isabetli geliyorsa, bir müminin de dünyadaki imtihanını vermek için ömrünü uyuyarak geçirmesi bir o kadar mantıksız ve çok büyük bir kayıp olarak görülmelidir.

İnsana yeterli olan uyku saati ortalama gençlerde sekiz, yaşlılarda altı saat olarak belirlenmiş. Bu zaman günün yaklaşık üçte birini teşkil ediyor. Yani insan ömrünün üçte birini zaten uyuyarak, yarı ölüm halinde geçiriyor. Yeteri kadar uyku insan vücuduna dinlenme sağlar. Buna mecburuz. Fakat fazlası ise insana tembellik, günboyu rehavet ve bedende bir takım arızalar meydana getiriyor. Ayrıca zaman kaybı da cabası!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

**“Rabb’imiz Tebareke ve Teâlâ gecenin son üçte biri kaldığında dünya semâsına inerek; ‘Bana kim duâ ederse, duâsına icabet ederim. Kim benden isterse dileğini veririm. Kim günahlarının bağışlanmasını isterse mağfiret ederim.’ buyuruyor.”** (Buhârî)

Allah-u Teâlâ biz günahkâr kullarını unutmayıp bize böyle bir fırsat verdiği için geceyi uykuyla geçirmek yerine başımızı secdeden kaldırmadan geceyi bitirmemiz icab eder. O öyle bir Allah ki; merhametlilerin en merhametlisi, bizi günah ve isyanımızdan dolayı kulluğundan silmeden, gerçek kulluğa dâvet ediyor. O’nun bize merhameti bizim kendi nefsimize olan merhametimizden kat kat fazladır. Sultanlar sultanı böyle bir dâvette bulunursa bize geceleri hakkıyla ibadet ve taatte bulunarak geçirmek düşer. Günahkâr, ihtiyaçlı ve aciz olan biz olmamıza rağmen büyük bir gamsızlıkla gaflet içinde uyuyan yine biz oluyoruz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

**“Farzlardan sonra namazların efdali geceleri kılınan teheccüd namazıdır.”** (Müslim)

Gece namazı sâlih kulların adetidir. Kişinin herşeyden uzak gece sessizliğinde bir tek Rabb-i Teâlâ ile başbaşa kalacağı an gece vaktidir. Gece yapılan ibadet daha feyizli ve bereketlidir. Gece ibadetinde kimse görmediği için riyâ olasılığı en azdır. Kişi Rabb’ine bütün kalbini arz ederek, tamamıyla arzu halini bütün samimiyetiyle döker. Mümin böyle bir feyz-i deryayı bir yakaladı mı bir daha yakalamak için geceleri ipe çeker.

Peygamber’imiz -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

**“Gece namazını sakın bırakmayın! Çünkü o sizden önceki sâlih kişilerin adetidir. Gece namazı Allah’a yaklaştıracı bir ibadettir. Günahlara kefarete, bedendeki hastalıkların kovulmasına ve günahların bitmesine vesile olur.”** (Tirmizî)

Gece namazına kalkan bir kişi huzur ile sabahlarırken o gün içinde işlediği küçük günahları da affa mazhar olur. Aynı zamanda o günün bir muhafızıdır gece namazı.

Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ebu Zerr -radiyallahu anh-e; **“Yolculuğa çıkmak istesen, yol hazırlığı yapar mısın?”** diye sormuş ve o da; **“Evet!”** diye cevap vermiştir. Peygamberimiz; **“Kıyamet yolunun yolculuğu nasıldır bilir misin ey Ebu Zerr? Bu günde sana neyin yarar sağlayacağını haber vereyim mi?”** der. Ebu Zerr -radiyallahu anh-; **“Evet, haber ver! Anam, babam sana feda olsun.”** deyince, Efendimiz şöyle buyurur: **“Yeniden dirileceğin gün için çok sıcak bir günde oruç tut, kabir yalnızlığı için çok karanlık bir gecede iki rekât namaz kıl, kıyametin büyük olayları için de Hacc yap, miskin birine sadaka ver veya hak söz söyle, ya da kötü sözden dilini tut.”** (İbn Ebi’-d-Dünya)

Aynı zamanda Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ümmetine kendini zorlayarak takati dışında namaz kılmalarını menetmiştir. Yapılan ibadetin uykudan tamamen ayık, zihnin açık olduğu bir anda yapılması gerekir.

Ömer bin el-Hattab -radiyallahu anh-in rivayetine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

**“Kim zikrini yapmadan uyuyakalır da onu sabah namazı ile öğle namazı arasında yaparsa, sanki onu gece yapmış gibi ecir yazılır.”** (Ebu Dâvud)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

**“Gençliklerinde ibadet eden gençlerin, ihtiyarlıktan sonra ibadete başlayanlar üzerine olan fazileti, peygamberlerin diğer insanlar üzerine olan fazileti gibidir.”** buyurarak gençlik döneminin kıymetini bizlere ifade etmektedir. (C. Sağır)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in beyanı karşısında günümüz gençliğinin durumu içler acısı! O güzelim sıhhat dolu boş anları boş ve faydasız hevâ ve hevesler peşinde koşmakta sarfediliyor. Futbol, sinema, bilgisayar oyunları, internet aracılığı ile gençlerin eline hiçbir şey geçmeden, Yaratan'a kulluktan bihaber bir şekilde vakitler adeta öldürülüyor.

Şeyh Sadi-i Şirazî **“Bostan”** isimli eserinde bizlere şöyle sesleniyor:

**“Yaşlılardan gençlikteki çevikliği bekleme! Akan su ırmağa geri dönmez. Gençliğin günahlarla dolu ise, yaşlılıkta aklını başına toplu. Artık benliğin isteklerine elveda! O arzuların zamanı geçti. Eğlene oynaya çoklarının yattığı toprağı çiğnedik. Bir gün bizim de toprağımız çiğnenecek. Gençliğim gelip geçti, hayatım oyun ve eğlenceyle yitip gitti. Yazık! Canı besleyen zaman, Yemen şimşeği gibi görünüp kayboldu. Boş işlerle uğraştım. Gerçekten habersiz yaşadım.**

**Ey gençlik sarhoşluğuyla kendinden geçen kişi, kullak ve erdem yolunu genç iken seçmeli ve bu yolda yürümelisin. Yarın yaşlanacaksın, gençlik elden gidecek. Gönlün huzur içinde, gücün yerinde ve saha genişken topu çeliver. Ben o günlerin kıymetini bilemedim. Şimdi aklım başıma geldi, fakat gençlik geri gelmiyor. Kadir gecesinden daha değerli günlerim birer birer elimden alındı.**

**Yaşlı merkep yük altında ne yapabilir? Rüzgâr kanatlı bir ata binmişsin sen, sür atını. Kâdeh kırılınca artık onu eski haline döndürmek imkânsızdır. Fakat kırılan kâdehi yapıştırmaktan da geri durmamalı.”**

Yâ Rabbi! Biz Sen'den, Sen'in bize verdiklerinden dünya da ve ahirette de her daim râzıyız. Sen de râzı olduğun sevdiklerin hürmetine bizden râzı ol!

---

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

## Sınava Hazırlanan Çocuklarımıza Nasıl Destek Olabiliriz?

Çocuklarımızın okul hayatı, onların yetiştirilmesinde önemli bir safhadır. Bir anne-baba olarak bizleri en çok meşgul eden konulardan birisidir. Sınavlar ise çocuklarımızın başarılarını gösteren bir göstergesi olduğu kadar bazı durumlarda hem çocuk hem de anne-baba için sıkıntılı bir süreç dönüşebilmektedir. Anne-babalar sınav zamanlarında çocuklarını çalışmaya teşvik etmek isterken, farkına varmadan yanlış yöntemler uygulayabilmektedirler. Hatta bazı anne-babalar sınavdaki bir başarıyı her şeyin üstünde tutma hatasına düşebilmektedir.

Özellikle ilkökul çağında ders çalışırken ve sınavlara hazırlanırken çocuklar anne-babalarının yardımına ihtiyaç duyarlar. Bu dönemde onlara yapılacak olumlu katkı ve destek bütün bir öğretim hayatına tesir edebilecektir.

Dikkat edilmesi gereken hususları şöyle sıralayabiliriz:

1. Öncelikle hemen kendi kendinize "*Ben nasıl bir anneyim?*" "*Ne yapıyorum, nasıl yapıyorum?*", "*Ne kadar yapıyorum?*" sorularını sorun ve bu sorulara objektif cevaplar bulmaya çalışın. Unutmayınız bir insanı da, bir kurumu da, bir görevi de geliştiren şey yapıcı özeleştirilerdir.
2. Bugünden itibaren, inanarak, çocuğunuza "Sana güveniyorum" mesajını verin. Kesinlikle "Güvensizlik içeren" mesajlar vermeyin. Örneğin: "*Sen bu kafa ile gidersen ....*" ifadesi ile başlayan hiçbir cümle kurmayın.
3. Çocuğunuz ile konuştuğunuz konular hep "okul, kurs, ders..." olmasın. Bunların dışında ve olabildiğince özel ve duygusal konular gündeminizi oluştursun. Oğlu ya da kızı ile şu kış ayında, sıcak yuvasında tatlı tatlı sohbet eden ve gülüşen bir anne-baba olmak size de haz verecektir. Unutmayınız, kısa bir süre sonra böyle güzel imkânlarınız kalmayacaktır. Bugün dört yaşındaki çocuğunuzu kucağınıza alabilirsiniz ama bir gün bakacaksınız on dört yaşına gelivermiştir.
4. Çocuklarınızı kesinlikle başka çocuklar ile kıyaslamayınız. Bunun onları çok derin yaralayacağını ve aranızdaki ilişkiyi ve iletişimi bozacağını unutmayınız. Eleştirmeniz gerekiyorsa, cümleleri iyi seçerek ve eleştirinizi onun kişiliğine değil, yaptığı davranışa yönelterek yapınız.
5. Çocuklarınızı tanımaya çalışınız. Onların sahip oldukları yetenekleri, ilgi ve değerlerini öğrenmek için çaba harcayınız. Bu konuda öğretmeni ile işbirliği yapıp ondan yardım isteyebilirsiniz.
6. Onları ilgi ve yetenekleri dışındaki alanlara zorlamayınız. Unutmayınız, bir elma ağacından erik elde edemezsiniz. Nasıl ki Hazret-i Allah her bir meyveye ayrı ayrı hususiyetler vermişse her bir insana da ayrı ayrı meziyetler, yetenekler vermiştir. Sizden beklenen elinizde bir elma ağacınız varsa, bu ağacın daha kaliteli elmalar vermesi için çalışmalarda bulunmanızdır.
7. Çocuklarınızın başarılı olmaları, çok çalışmalarından ziyade düzenli çalışmalarına bağlıdır. Onlardan çok çalışmalarını değil, düzenli çalışmalarını bekleyiniz ve bu yolda telkinlerde bulununuz.
8. Hiçbir sebeple ve hiçbir şart altında çocuklarınızı "Sevgisizlik" ile cezalandırmayınız. Çocuklarımız sınav sonucu ne olursa olsun, kendilerini kucaklayacak bir çift kolun varlığını içlerinde hissedelerse ve buna inanırlarsa, çok daha başarılı olacaklardır. Bunu onlara hissettiriniz. Bu anlamda, sınavı kazanmayı bir ölüm-kalım meselesi haline getirmeyiniz. Eğer çocuk sınavı böyle algılsa, çocuğunuzun elini-kolunu bağlamış ve kaygılarını arttırmış olursunuz.
9. Sınavı kazanamam korkusu yaşayan, sınavlar karşısında çok büyük kaygı duyan çocuklarınızın bu duygularını doğru yöne yönlendirebilirsiniz. Zira küçük-büyük hepimizin kaygısı; ahireti kazanamama korkusu olmalıdır. Örneğin: "*İmtihanım iyi geçmedi*" diye ağlayan dokuz yaşındaki bir çocuğa: "*Demek ki bir dahaki imtihanına daha çok çalışmalısın, bu durum kendini üzüp gözyaşı dökene kadar önemli bir sorun değil. Gerçek dert ahiret derdidir. Örneğin: Namaz kılmamaktır.*" diyerek bu durumdan ahiret dersi çıkarmasını sağlayabilirsiniz.
10. Sınava giren çocuklarımıza, sınava girmeden önce "**Bismillâhirrahmânirrahîm**" diye başlayarak dua etme alışkanlığı kazandırmalıyız. Müslümanların her işe başlarken Hazret-i Allah'ın adını andığını, dolayısı ile O'nun yar ve yardımcımız olmasını umduğumuzu öğretmeliyiz. Bir dua:

**"Rabbi yessir. Velâ tu'assir. Rabbi temmim bil-hayr."** "Rabbim, kolaylaştır, zorlaştırma. Rabbim, hayırla tamamlamayı nasip eyle!" Âmin...